

การกำกับภาพยนตร์สั้นแนวดราม่า เรื่อง “ก่อนเสียงจะพาจาก”
DIRECTING OF DRAMA SHORT FILM “Off-Key Life’s”

รณศ แสนเทพ
Ranet Santep

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย ภาควิชานิเทศศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ปีการศึกษา 2566

DIRECTING OF DRAMA SHORT FILM “OFF-KEY LIFE’S”

RANET SANTEP

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
BACHELOR OF FINE AND APPLIED ARTS PROGRAM IN FILM AND DIGITAL MEDIA
FACULTY OF ARCHITECTURE

KING MONGKUT’S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2023

FACULTY OF ARCHITECTURE
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ใบรับรองศิลปนิพนธ์

หัวข้อศิลปนิพนธ์	การกำกับภาพยนตร์สั้น ดราม่า เรื่อง ก่อนเสียงจะพาจาก DIRECTING OF DRAMA SHORT FILM "OFF-KEY LIFE'S"
นักศึกษา	รณศ แสนเทพ
รหัสประจำตัวนักศึกษา	63020326
ปริญญา	ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา	ภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2566
อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์	อ.งามนิส เขมาชฎากร

(งามนิส เขมาชฎากร)

อาจารย์ที่ปรึกษา

วันที่ 12 เดือน มิ.ย. พ.ศ. 2567

หัวข้อศิลปนิพนธ์

การกำกับภาพยนตร์สั้น ละครมา เรื่อง ก่อนเสียงจะพาจาก
DIRECTING OF DRAMA SHORT FILM “OFF-KEY LIFE’S”

นักศึกษา

รณศ แสนเทพ

รหัสประจำตัวนักศึกษา

63020326

ปริญญา

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชา

ภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย

ภาควิชา

นิเทศศิลป์

คณะ

สถาปัตยกรรมศาสตร์

ปีการศึกษา

2566

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์

อ.งามนิส เขมาชฎากร

บทคัดย่อ

ภาพยนตร์ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ถูกสร้างขึ้นมาจากความสนใจใคร่รู้ส่วนตัวของข้าพเจ้าในการสื่อสารข้อความผ่านสื่อภาพยนตร์ ด้วยการเขียนบทและกำกับการแสดง โดยนำเสนอผ่านเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่ง ที่มีความรู้สึกเหมือนจะยอมแพ้ในชีวิต แต่ไม่ว่าเธอจะพยายามมีมุมมองในแง่ดีต่อโลกแค่ไหน สุดท้ายเธอก็ยังถูกโลกใบนั้นทำให้ล้มลง จนเริ่มสูญเสียความหวังไป แต่ด้วยหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่จะเข้ามาในชีวิตเธอราวกับพี่สาว และพาเธอให้ยังคงมีความหวังต่อชีวิตอยู่ โดยเป็นเรื่องราวที่ใช้ประสบการณ์ของข้าพเจ้าเองมาดัดแปลง และเพื่อใช้ส่งข้อความบางอย่างต่อผู้อื่นที่มีความรู้สึกแบบเดียวกัน

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปินพจน์ในการกำกับภาพยนตร์สั้นแนวดราม่า เรื่อง “ก่อนเสียงจะพาจาก” สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี นั้น ผู้วิจัยขอขอบคุณทีมงานทุกท่านที่คอยให้ความช่วยเหลือ ประกอบด้วยนักศึกษาจากสาขาภาพยนตร์และ ดิจิทัล มีเดีย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยขอนแก่น ขอขอบคุณภาควิชาชีพคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการยืมอุปกรณ์ถ่ายทำ ภาพยนตร์ ขอขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษา อ.งามนิส เขมาชฎากร ผู้คอยชี้แนะ และเสนอแนวทางการแก้ปัญหา และผู้ที่คอยให้ความสนับสนุนข้าพเจ้าในทุก ๆ ด้าน ถ้าหากไม่มีทุกท่าน ผลงานศิลปินพจน์ชิ้นนี้คงไม่สามารถ เกิดขึ้นได้ ขอขอบคุณ ครอบครัวแสนเทพ ที่คอยสนับสนุนในทุก ๆ ด้าน แม้ว่าผู้ทำการวิจัยจะล้มลงบ่อยแค่ไหน ก็ตาม ทั้งด้านกำลังทรัพย์ที่ก่อให้เกิดศิลปินพจน์ชิ้นนี้ และด้านจิตใจที่ให้ข้าพเจ้าสามารถผ่านพ้นเรื่องราวต่าง ๆ ได้

รณศ แสนเทพ

สารบัญ

บทคัดย่อ	I
กิตติกรรมประกาศ	II
สารบัญ.....	III
สารบัญรูปภาพ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
1.3 ขอบเขตโครงการ.....	1
1.4 ลักษณะของโครงการ.....	1
1.5 วิธีดำเนินงาน	2
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
บทที่ 2 การค้นคว้าและการวิเคราะห์ข้อมูล	3
2.1 ศึกษาข้อมูลส่วนเนื้อหาบทภาพยนตร์.....	3
2.1.1 ผู้ป่วยวิตกกังวล	3
2.1.2 พลังแห่งเสียงดนตรีบำบัดจิตใจ	6
2.1.3 โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง ALS	11
2.1.4 อาการตื่นกลัวเวที (Stage Fright)	14
2.2 ศึกษาภาพยนตร์ที่เป็นแรงบันดาลใจ.....	16
2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการเขียนบทและกำกับภาพยนตร์.....	18
บทที่ 3 บทภาพยนตร์.....	20
3.1 ประเด็นของเรื่อง (Theme).....	20
3.2 ประโยคขยาย (Log line).....	20
3.3 โครงเรื่องย่อ (Plot)	20
3.4 โครงเรื่องขยาย (Treatment).....	20
3.5 บทภาพยนตร์ (Screenplay) Draft 01.....	22
3.6 Screenplay Draft 9 (re-write)/Final.....	50
บทที่ 4 การเตรียมการก่อนการถ่ายทำ	77
4.1 การคัดเลือกนักแสดง.....	77
4.1.1 ตัวละครฝน.....	77

4.1.2 ตัวละคร รุ่ง	78
4.1.3 ตัวละครแม่	78
4.2 ขั้นตอนการคัดเลือกนักแสดง	79
4.2.1 การค้นหา และคัดเลือกนักแสดง	79
4.2.2 การทดสอบความสามารถและความเหมาะสมในบทบาท	79
4.3 เอกสารข้อมูลนักแสดง	80
4.4 การฝึกซ้อมนักแสดง	84
4.4.1 การบันทึกเสียงเพื่อใช้ประกอบในเทสซิ่ง	85
4.5 การคัดเลือกสถานที่	86
4.5.1 บ้านฝน	86
4.5.2 บ้านพักผู้ป่วย	87
4.5.3 บ้านปาร์ตี้	88
4.5.4 ร้านอาหาร	89
4.5.6 หุ่นโหล่ง	89
4.5.7 เวทีประกวด	90
4.6 การออกแบบงานสร้าง	91
4.6.1 เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	91
4.6.2 อุปกรณ์ประกอบฉาก	92
4.7 งบประมาณการถ่ายทำ (Budget Plan)	93
4.8 Shot list	95
4.8 โบนัสที่ทีมงาน	107
4.9 ตารางการถ่ายทำ	108
4.9.1 ตารางการถ่ายทำวันที่ 1	108
4.9.2 ตารางการถ่ายทำวันที่ 2	109
4.9.3 ตารางการถ่ายทำวันที่ 3	110
4.9.5 ตารางการถ่ายทำวันที่ 5	112
4.9.6 ตารางการถ่ายทำวันที่ 6	114
4.10 การทดลองการถ่ายทำ (Test Scene)	116
4.10.1 การทดลองเทคนิคการเปลี่ยนแสง	116
4.10.2 การทดลองถ่ายคิวเพลง และทดลองการถ่ายเทคนิคลองเทค	117
4.10.3 ภาพรวมหลังการทดลองถ่ายทำ Test Scene	118
บทที่ 5 ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์	119
5.1 การเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์	119
5.1.1 อุปกรณ์การถ่ายทำ	120
5.2 การถ่ายทำภาพยนตร์	121
5.2.1 การถ่ายทำคิวที่ 1 วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2567	121
5.2.2 การถ่ายทำคิวที่ 2 วันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2567	122
5.2.3 การถ่ายทำในวันที่ 3 วันที่ 1 มีนาคม 2567	124
5.2.4 การถ่ายทำคิวที่ 4 วันที่ 2 มีนาคม 2567	125

5.2.5 การถ่ายทำคิวที่ 5 วันที่ 14 มีนาคม 2567.....	126
5.2.6 การถ่ายทำในคิวที่ 6 วันที่ 7 เมษายน 2567.....	127
บทที่ 6 ขั้นตอนหลังการถ่ายภาพยนตร์	128
6.1 การลำดับเรื่อง	128
6.1.1 การตัดต่อในฉบับร่างที่ 1	128
6.1.2 การตัดต่อฉบับร่างที่ 2.....	128
6.1.3 การตัดฉบับร่างสมบูรณ์.....	129
6.2 การเกลี่ยสี.....	129
6.3 เสียงและเพลงในภาพยนตร์.....	131
6.2.1 การผลิตเพลง	131
6.2.2 ดนตรีในภาพยนตร์.....	133
6.2.3 การออกแบบเสียงในภาพยนตร์.....	133
บทที่ 7 บทสรุป	134
7.1 ปัญหาด้านบทภาพยนตร์.....	135
7.2 ปัญหาด้านการถ่ายทำภาพยนตร์.....	135
7.3 ปัญหาด้านการตัดต่อภาพยนตร์	136
7.4 ปัญหาด้านงบประมาณ	136
7.5 ข้อเสนอแนะ	136
ภาคผนวก	137
สื่อสิ่งพิมพ์	138
การนำเสนอ.....	140
เบื้องหลังการถ่ายทำ.....	143
บทที่ 8 บรรณานุกรม	148
ประวัติผู้เขียน.....	149

สารบัญรูปภาพ

ภาพ 2.1 ปกภาพยนตร์เรื่อง La La Land (2016).....	16
ภาพ 2.2 ปกภาพยนตร์ CODA (2021).....	17
ภาพ 4.1 Casting Call ฝน.....	79
ภาพ 4.2 Casting Call รุ่ง.....	79
ภาพ 4.3 Casting Call แม่.....	79
ภาพ 4.4 รวมนักแสดงฝนที่เข้ารับการคัดเลือก.....	80
ภาพ 4.5 รวมนักแสดงรุ่งที่เข้ารับการคัดเลือก.....	80
ภาพ 4.6 นักแสดงที่รับบทฝน.....	81
ภาพ 4.7 นักแสดงที่รับบทฝน.....	81
ภาพ 4.8 นักแสดงที่รับบทฝน.....	81
ภาพ 4.9 นักแสดงที่รับบทฝน.....	81
ภาพ 4.10 นักแสดงที่รับบทรุ่ง.....	82
ภาพ 4.11 นักแสดงที่รับบทรุ่ง.....	82
ภาพ 4.12 นักแสดงที่รับบทรุ่ง.....	82
ภาพ 4.13 นักแสดงที่รับบทแม่.....	83
ภาพ 4.14 นักแสดงที่รับบทแม่.....	83
ภาพ 4.15 Work Shop ก่อน Test Scene	84
ภาพ 4.16 Work Shop ก่อน Test Scene	84
ภาพ 4.17 Work Shop ของการถ่ายทำ	84
ภาพ 4.18 Work Shop ของการถ่ายทำ	84
ภาพ 4.19 การบันทึกเสียงของ Test Scene	85
ภาพ 4.20 การบันทึกเสียงของ Test Scene	85
ภาพ 4.21 การบันทึกเสียงเพลงของภาพยนตร์	85
ภาพ 4.22 ภายในห้องนั่งเล่นของสถานที่ถ่ายทำบ้านฝน.....	86
ภาพ 4.23 หน้าบ้านของสถานที่ถ่ายทำบ้านฝน.....	86
ภาพ 4.24 ภายในห้องครัวของสถานที่ถ่ายทำบ้าน.....	86
ภาพ 4.25 ภายในของสถานที่ถ่ายทำบ้านพักผู้ป่วย.....	87
ภาพ 4.26 ภายในของสถานที่ถ่ายทำบ้านพักผู้ป่วย.....	87
ภาพ 4.27 ภายนอกของสถานที่ถ่ายทำบ้านพักผู้ป่วย	87
ภาพ 4.28 ภายในของสถานที่ถ่ายทำบ้านปาร์ตี้	88
ภาพ 4.29 ภายในของสถานที่ถ่ายทำบ้านปาร์ตี้	88
ภาพ 4.30 ภายนอกของสถานที่ถ่ายทำร้านอาหาร.....	89
ภาพ 4.31 ภายในของสถานที่ถ่ายทำร้านอาหาร.....	89

ภาพ 4.32 ทุ่งโล่ง.....	89
ภาพ 4.33 ทุ่งโล่ง.....	89
ภาพ 4.34 สถานที่ถ่ายทำเวทีประกวด	90
ภาพ 4.35 สถานที่ถ่ายทำเวทีประกวด	90
ภาพ 4.36 ภาพเครื่องแต่งกายของตัวละครฝน.....	91
ภาพ 4.37 เครื่องแต่งกายตัวละครรุ่ง.....	91
ภาพ 4.38 เครื่องแต่งกายตัวละครแม่.....	91
ภาพ 4.39 เครื่องบันทึกเสียง	92
ภาพ 4.40 เครื่องบันทึกเสียง	92
ภาพ 4.41 การทดลองเทคนิคเปลี่ยนแสง	116
ภาพ 4.42 การถ่ายทดลองคิวเพลง.....	117
ภาพ 4.43 การถ่ายทดลองเทคนิคลองเทค	117
ภาพ 4.44 รุปรวมการถ่ายทำ Test Scene.....	118
ภาพ 5.1 ตารางการถ่ายทำก่อนเลื่อน.....	119
ภาพ 5.2 ตารางการถ่ายทำหลังเลื่อน	119
ภาพ 5.3 กล้อง Sony FS7 Mark II.....	120
ภาพ 5.4 Steadicam	120
ภาพ 5.5 Ronin.....	120
ภาพ 5.6 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 1	121
ภาพ 5.7 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 2 ช่วงเช้า.....	122
ภาพ 5.8 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 2 กลางคืน.....	123
ภาพ 5.9 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 3 ช่วงกลางวัน	124
ภาพ 5.10 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 3 ช่วงกลางคืน	124
ภาพ 5.11 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 4 ช่วงเช้า	125
ภาพ 5.12 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 4 ช่วงกลางคืน	125
ภาพ 5.13 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 5	126
ภาพ 5.14 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 6.....	127
ภาพ 6.1 ภาพจากภาพยนตร์ฉบับสมบูรณ์	129
ภาพ 6.2 กระบวนการอัดเพลง	131
ภาพ 6.3 ไทม์ไลน์การมิกซ์เพลง	132

สารบัญตาราง

ตาราง 4-1 เงินทุน Test Scene	93
ตาราง 4-2 เงินทุนกองถ่าย	94
ตาราง 4-3 Shot list 1	95
ตาราง 4-4 Shot list 2	96
ตาราง 4-5 Shot list 3	97
ตาราง 4-6 Shot list 4	98
ตาราง 4-7 Shot list 5	99
ตาราง 4-8 Shot list 6	100
ตาราง 4-9 Shot list 7	101
ตาราง 4-10 Shot list 8	102
ตาราง 4-11 Shot list 9	103
ตาราง 4-12 Shot list 10	104
ตาราง 4-13 Shot list 11	105
ตาราง 4-14 Shot list 12	106
ตาราง 4-15 ตารางนัดหมายทีมงาน Test Scene	107
ตาราง 4-16 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 1	108
ตาราง 4-17 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 2	109
ตาราง 4-18 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 3	110
ตาราง 4-19 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 4	111
ตาราง 4-20 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 5	113
ตาราง 4-21 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 6	115

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

ภาพยนตร์ศิลปะนิพนธ์ชิ้นนี้เกิดจากแรงบันดาลใจจากเรื่องราวของข้าพเจ้าในวัยเด็กจนถึงปัจจุบันที่มักจะรู้สึกเหมือนถูกผู้คนรอบข้างมองเราอย่างเกลียดชังตลอดเวลา จนเกิดความรู้สึกไม่ยอมรับตัวเองภายในใจ ทำให้บ่อยครั้งมักสับสนเหตุผลของการใช้ชีวิตและมักจะหลบหนีโลกความจริง และสิ่งที่เผชิญด้วยเสียงเพลง จึงเกิดเป็นความสนใจส่วนตัวเกี่ยวกับการกำกับภาพยนตร์แนวละครเพลง ในรูปแบบของการตีความการร้องและเสียงดนตรีเป็นโลกในจินตนาการของตัวละครที่มีปัญหาในจิตใจ และมักจะหลบหนีโลกแห่งความจริงไปในพื้นที่ส่วนตัวของตัวเอง เมื่อไหร่ก็ตามที่จิตใจเริ่มแตกสลาย

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. สร้างภาพยนตร์เพื่อตีความภาพความคิดในหัวของตัวละครให้ออกมาเป็นโลกที่เหนือจริง แทนความคิดภายในจิตใจของตัวละครที่ขาดแรงจูงใจในชีวิต
2. เพื่อสร้างภาพยนตร์โดยจัดองค์ประกอบการเล่าเรื่องแบบ Mise en Scene เป็นหลัก ผ่านการจัดวางตำแหน่งของนักแสดงและการจัดองค์ประกอบภาพให้ผสมกับการแสดงของตัวละครแบบละครเวที
3. เพื่อใช้ภาพยนตร์สื่อสารข้อความ “ชีวิต ไม่ไร้ความหมาย”

1.3 ขอบเขตโครงการ

ภาพยนตร์สั้นแนว ดราม่า ประเภท มิวสิคัล ความยาวไม่เกิน 30 นาที ถ่ายทำและลำดับภาพด้วยระบบดิจิทัลในอัตราส่วน 2 : 1 ความละเอียด 2K

1.4 ลักษณะของโครงการ

ภาพยนตร์สั้นแนว ดราม่า ประเภท มิวสิคัล ที่ใช้เพลงแทนความคิดของตัวละครหลักในการเล่าเรื่อง เน้นการสื่อสารผ่านภาพและองค์ประกอบในฉากที่จะมีความเหนือจริงเมื่อร้องเพลง เพื่อสะท้อนภาพในใจของตัวละครที่หลบหนีความจริงผ่านเสียงเพลง

1.5 วิธีดำเนินงาน

1. PRE-PRODUCTION

- 1.1 ศึกษาประเด็นทางปรัชญา เกี่ยวกับ ความหมายของชีวิต ผ่านหนังสือ “ชีวิตไม่ไร้ความหมาย”
- 1.2 การศึกษาประเด็นความหมายของชีวิต ผ่านการพูดคุยสัมภาษณ์บุคคลที่มีประสบการณ์สูญเสียในชีวิต หรือผู้คนที่รู้สึกขาดแรงจูงใจในชีวิต
- 1.3 ค้นหาตัวอย่างหรือแรงบันดาลใจของ Mood and Tone, Concept art , เพลง, Visual Effect
- 1.4 รวบรวมข้อมูลที่ค้นคว้า เขียนบทภาพยนตร์ และปรับปรุงบทภาพยนตร์
- 1.5 ค้นคว้าแนวเพลง และเริ่มพัฒนาตัวเพลงให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง
- 1.6 เขียน Storyboard เพื่อวางแผนการถ่ายทำ
- 1.7 ประเมินตัวบทถึงทรัพยากรที่ต้องใช้
- 1.8 ค้นหาและคัดเลือกนักแสดงให้ตรงกับบทบาทตัวละครในเรื่อง
- 1.9 ค้นหาและจัดเตรียมทีมงานการถ่ายทำ และประสานงานเพื่อเริ่มการเตรียมการขั้นต่อไป
- 1.11 อ่านบทภาพยนตร์กับทีมงาน เพื่อความเข้าใจกันอย่างตรงกันเป็นระบบ
- 1.12 สืบค้นพื้นที่ในการถ่ายทำ
- 1.13 การจัดวางพื้นที่ เพื่อให้สอดคล้องกับพื้นที่และเพลง
- 1.14 วางแผนและจัดตารางการถ่ายทำ

2. PRODUCTION

- 2.1 อัดเพลง ตามการออกแบบเพลงเบื้องต้น
- 2.2 เตรียมงานสร้างในฉากให้พร้อมในการถ่ายทำ
- 2.3 จัดซ้อมการแสดงเพื่อการถ่ายทำจริง พร้อมกับตัวเพลง
- 2.4 เตรียมอุปกรณ์การถ่ายทำ
- 2.5 ถ่ายทำภาพยนตร์สั้น

3. POST-PRODUCTION

- 3.1 ลำดับภาพแบบหยาบ เรียงตามลำดับเหตุการณ์
- 3.2 ทำเพลงแบบฉบับสมบูรณ์
- 3.2 ลำดับภาพละเอียดพร้อมให้สอดคล้องกับเพลง
- 3.3 ปรับแต่งสี
- 3.4 ปรับแต่งเสียง ใส่คำบรรยาย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้ชมจะได้รับมุมมองของผู้ที่สูญเสียแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต
2. ได้พัฒนาความสามารถในการเล่าเรื่องแบบ Closed Form เพื่อสื่อสารผ่านสื่อภาพยนตร์
3. ได้เผยแพร่แนวคิดของการรักตัวเอง และการมองหาความสุขของโลกนี้

บทที่ 2

การค้นคว้าและการวิเคราะห์ข้อมูล

ภาพยนตร์สั้นเรื่อง “ก่อนเสียงจะพาจาก” เป็นภาพยนตร์สั้นที่ว่าด้วยเรื่องของลูกสาวป่วยวิตกกังวล ที่พยายามจะดูแลแม่ของเธอที่ป่วยเป็นโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงที่เธอไม่เคยเจอมาตลอด 14 ปี โดยเหตุการณ์ในเรื่องจะเกิดขึ้นอยู่ในช่วงสุดท้ายของชีวิตของแม่เธอ และเธอยังต้องสานต่อฝันที่ในการร้องเพลงที่วาดเอาไว้ แต่กลับเป็นโรคตื่นกลัวเวที ทำให้เธอคิดว่าสิ่งที่เธอจะไขปัญหาทุกอย่างได้คือการได้รับความรักจากแม่ โดยไม่มีความสุขกับชีวิต

ข้าพเจ้าเริ่มค้นคว้าข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็นส่วนดังนี้

2.1 ศึกษาข้อมูลส่วนเนื้อหาบทภาพยนตร์

2.1.1 ผู้ป่วยวิตกกังวล

2.1.2 พลังแห่งเสียงดนตรีบำบัดจิตใจ

2.1.3 โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง ALS

2.1.4 อาการตื่นกลัวเวที Stage fright

2.2 ศึกษาภาพยนตร์ที่เป็นแรงบันดาลใจ

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการเขียนบทและการกำกับ

2.1 ศึกษาข้อมูลส่วนเนื้อหาบทภาพยนตร์

2.1.1 ผู้ป่วยวิตกกังวล

โรควิตกกังวล (anxiety disorders) เป็นโรคที่พบได้มากในกลุ่มประชากรทั่วไป สำหรับในประเทศไทยจากการสำรวจทางระบาดวิทยาเกี่ยวกับโรคจิตเวชในหมู่บ้านภาคใต้ก็พบโรคประสาทวิตกกังวล (anxiety neurosis) สูงถึงร้อยละ 13.3-25.9 แพทย์จะกล่าวได้ว่า ในชีวิตความเป็นแพทย์นั้นเกือบจะไม่มีใครที่ไม่เคยพบผู้ป่วยที่มีอาการวิตกกังวล ดังนั้นแพทย์ทุกคนจึงควรจะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้ เพื่อจะได้วินิจฉัยและให้การรักษาผู้ป่วยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ปัจจุบัน DSM-IV ได้แบ่งโรคในกลุ่มนี้ออกเป็น 12 โรค แต่ในที่นี้จะกล่าวโดยละเอียดเพียง 2 โรคเท่านั้น คือโรคแพนิค (panic disorder, PD) กับโรควิตกกังวลทั่วไป (generalized anxiety disorder, GAD) เนื่องจากพบได้บ่อยในเวชปฏิบัติทั่วไป

การวินิจฉัยแยกโรค

การวินิจฉัยแยกโรคผู้ป่วยวิตกกังวลนั้น แยกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มโรคทางกาย (medical disorder) และกลุ่มโรคทางจิตเวช (mental disorder)

กล่าวถึงการวินิจฉัยแยกโรคทางจิตเวชอื่นๆ ในผู้ป่วยวิตกกังวลไว้พอสังเขปดังนี้

1. Depressive disorders มีข้อที่พอช่วยวินิจฉัยแยกโรคออกจากผู้ป่วยโรคซึมเศร้าได้ โดยผู้ป่วยวิตกกังวลมักไม่พบลักษณะของ vegetative symptoms อย่างเต็มที่ (full range) เช่น ไม่มี

อาการตื่นนอนแต่เช้าตรู่ (early morning awakening) ความเจริญอาหาร และความจำ สมาธิ มักเป็น

ปกติ ผู้ป่วยวิตกกังวลไม่มีการแกว่งไกวของอารมณ์ (diurnal mood fluctuation) ในแต่ละวัน และความสามารถในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ทำให้เพลิดเพลินใจยังเป็นปกติ ไม่มีภาวะสิ้นยินดี (anhedonia)

2. Somatization disorder ความกังวลของผู้ป่วยโรคนี้อาจจะหมกมุ่นอยู่แต่อาการทางกาย เท่านั้น ขณะที่ผู้ป่วยโรคกังวลทั่วไปจะกังวลถึงเหตุการณ์ในชีวิตอื่นๆ หวาดหวั่นว่าจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับตัวเอง หรือบุคคลใกล้ชิด และอาการทางกายในผู้ป่วย somatization disorder ก็ไม่มีลักษณะเกิดขึ้นเป็นพักๆ (episodic attack) เหมือนกับอาการ panic attack ในผู้ป่วย PD

3. Adjustment disorder with anxious mood ผู้ป่วยโรคนี้อาจต้องมีเหตุการณ์หรือปัจจัยที่ทำให้เครียดชัดเจน โดยอาการที่เกิดขึ้นเป็นปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อความกดดันดังกล่าว และต้องเกิดขึ้นภายในเวลา 3 เดือน หลังจากที่มีความกดดัน เมื่อความกดดันหมดไปแล้ว อาการก็มักจะหายไปไม่เกิน 6 เดือน ขณะที่ในผู้ป่วยโรคแพนิคและโรคกังวลทั่วไปไม่จำเป็นต้องมีความกดดัน

4. เมื่อแน่ใจว่าผู้ป่วยเป็นโรคในกลุ่ม anxiety disorders ให้ประเมินก่อนว่าผู้ป่วยมีอาการ panic attack เกิดขึ้นซ้ำ ๆ หรือไม่ เพราะถ้ามีจะต้องนึกถึงโรคแพนิคก่อน และจะทำให้แยกโรคแพนิคออกจากโรคกังวลทั่วไปได้ แต่เนื่องจากไม่มีคำว่า panic ในภาษาไทย และผู้ป่วยส่วนใหญ่จะพูดถึงอาการทางกาย (เช่น ใจสั่น วูบ เจ็บหน้าอก) ที่เขาเป็นอยู่ จึงขอให้หลักในการซักประวัติไว้ดังนี้ ขอให้ผู้ป่วยเล่าถึงครั้งแรกที่มีอาการว่าเป็นอย่างไร ผู้ป่วยโรคแพนิคจะจำได้แม่นยำ มักเล่าให้ฟังได้ละเอียดว่า ครั้งแรกที่มีอาการนั้นอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไรอยู่ ความรุนแรงของอาการ panic attack นั้น มักทำให้ผู้ป่วยต้องหยุดหรือพยายามเลิกกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ เช่น หากเป็นขณะขับรถ ก็จอดรถ หรือหากเป็นขณะเดินซื้อของในห้างก็จะรีบออกจากห้าง หรือหยุดนั่งพัก เป็นต้น พบว่าอาการมักเกิดขณะผู้ป่วยกำลังเดินทางคนเดียวหรืออยู่โดยลำพัง โดยอาการ panic attack นั้นเกิดขึ้นเป็นพักๆ มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของอาการ (discrete period) ที่ชัดเจน หลังจากนั้นก็จะมีการ panic attack ดังกล่าวเกิดขึ้นซ้ำ ๆ และหรือกังวลว่าจะมีอาการ panic attack ขึ้นมาอีกผู้ป่วยมักพยายามหลีกเลี่ยงวัตถุหรือสถานการณ์ที่ผู้ป่วยเข้าใจว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอาการ panic attack เช่น หาก

คิดว่าสถานที่ที่มีคนมากๆ ทำให้ตนเองหายใจไม่ออกและเจ็บแน่นหน้าอก ผู้ป่วยก็จะพยายามหลีกเลี่ยงการไปตลาด ศูนย์การค้า หรือสถานที่ที่มีคนอยู่กันหนาแน่น ขณะเดียวกันถ้าผู้ป่วยคิดว่าสิ่งใดสามารถช่วยให้ผู้ป่วยมีอาการดีขึ้นได้ก็จะเกิดภาวะพึ่งพา (dependence) สิ่งนั้น เช่น คิดว่าเป็นโรคลมจึงใช้ยาหอมหรือยาลม คิดว่าเป็นเพราะไม่ได้กินอาหารมื้อเช้า จึงเปลี่ยนเป็นกินอาหารเช้าทุกวัน และในบางรายอาจกินมากเกินไปจนอ้วน หรือต้องมีคนไปเป็นเพื่อนเสมอเวลาออกจากบ้าน เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดนี้จะแตกต่างจากอาการทางกาย (เช่น ใจสั่น ปวดหัว นอนไม่หลับ) ในผู้ป่วยโรคกังวลทั่วไปในผู้ป่วยโรคกังวลทั่วไปนั้นอาการทางกายจะไม่รุนแรง ผู้ป่วยไม่ต้องหยุดกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ เช่น ใจสั่น ก็ยังทำงานต่อไปได้ ไม่มีลักษณะจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของอาการที่ชัดเจนไม่ค่อยพบอาการกลัว เช่น กลัวว่าตัวเองจะตายร่วมด้วย ไม่พบพฤติกรรมหลีกเลี่ยง ไม่พบภาวะพึ่งพา เช่น การพกยาหอมติดตัวเหมือนผู้ป่วยโรคแพนิค เป็นต้น

การวินิจฉัยโรคกังวลทั่วไป (GAD)

- ผู้ป่วยมีความกังวลที่มากเกินไปในเหตุการณ์หรือกิจกรรมต่างๆ (เช่น เรื่องงาน หรือผลการเรียน) เกิดขึ้นบ่อยๆ

เป็นเวลานานอย่างน้อย 6 เดือน

- ผู้ป่วยรู้ว่าตัวเองมีความกังวล แต่ไม่สามารถควบคุมความกังวลนั้นได้
- มีอาการทางกายที่เกี่ยวข้องกับความกังวลอีกอย่างน้อย 3 อาการใน 6 อาการต่อไปนี้ ได้แก่ กระสับกระส่ายอ่อนเพลีย หงุดหงิด ปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ สมาธิลดลง นอนหลับยากหรือหลับไม่สนิทหรือหลับๆ ตื่นๆ
- ความกังวลหรืออาการทางกายดังกล่าว ส่งผลให้ผู้ป่วยเกิดความทุกข์ หรือมีผลรบกวนต่อหน้าที่การทำงาน กิจกรรมทางสังคม หรือบทบาทที่สำคัญอื่นๆ

การรักษา

1. การรักษาโดยไม่ใช้ยา

1.1 การสร้างสัมพันธภาพทางการรักษาด้วยการรับฟังคำบอกเล่าถึงอาการของผู้ป่วยอย่างสนใจตั้งใจ แสดงความเห็นใจผู้ป่วยที่ไม่สบายด้วยอาการต่างๆ

1.2 การให้คำ อธิบายแก่ผู้ป่วย เป็นสิ่งที่มีความสำคัญพอๆ กับการให้ยา โดยเฉพาะในระยะแรกของการรักษา ซึ่งขอแนะนำ ให้ใช้รูปแบบของโรคทางกาย เช่น โรคเบาหวาน ที่แพทย์ทั่วไปคุ้นเคยอยู่แล้วมาอธิบายกลไกของการเกิดโรค โดยมีขั้นตอนการอธิบายดังนี้

- อย่าบอกผู้ป่วยสั้นๆ ว่าไม่เป็นอะไร แต่ให้บอกชื่อโรคที่เฉพาะเจาะจงของผู้ป่วยไปเลย ว่าเป็นโรคอะไร เช่น โรคแพนิค โรคกังวลทั่วไป (GAD), โรคย้ำคิดย้ำทำ(OCD), โรคกลัวสังคม (social phobia) เป็นต้น หากยังไม่แน่ใจว่าเป็นโรคชนิดใด แต่คิดว่าผู้ป่วยเป็นโรคในกลุ่มนี้ ก็ให้บอกว่าเป็นโรควิตกกังวล ไม่ควรบอกผู้ป่วยว่าเป็นโรคประสาท เพราะเป็นคำกำกวม ผู้ป่วยอาจเข้าใจความหมายของโรค

นี้ไม่ตรงกับที่แพทย์เข้าใจ และอย่าบอกผู้ป่วยว่าเป็นโรคเครียด เพราะผู้ป่วยบางราย (เช่น ผู้ป่วยโรคแพนิค) อาจแย้งว่าเขาไม่ได้เครียด แต่มันเป็นขึ้นมาเอง

- ให้อธิบายว่าโรคนี้เกิดขึ้นเอง โดยมีปัจจัยทางชีวภาพเป็นปัจจัยที่สำคัญ ส่วนปัจจัยทางด้านจิตใจและสังคมที่เป็นปัจจัยร่วมนั้นอาจยังไม่กล่าวถึงจนจะให้คำอธิบายในครั้งแรก หรือไว้ตอบเมื่อผู้ป่วยซักถาม ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการรักษาที่จะให้ยาควบคุมไปด้วย
- อธิบายให้ผู้ป่วยได้ทราบและเข้าใจถึงธรรมชาติของการดำเนินโรค
- ให้ความมั่นใจกับผู้ป่วยว่าเป็นโรคที่รักษาได้ ในกรณีที่ เป็นโรคแพนิค ควรยืนยันกับผู้ป่วยด้วยว่าโรคนี้อาจจะไม่ตาย ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต หรือพิการโดยเด็ดขาด
- แนะนำวิธีการปฏิบัติตัวเพื่อให้อาการดีขึ้น
- สุดท้าย ควรเปิดโอกาสให้ผู้ป่วยและญาติได้ซักถาม

1.3 ให้เชิญญาติเข้ามาฟังการให้คำอธิบายพร้อมกับผู้ป่วยไปด้วย เพราะญาติบางคนเข้าใจผิดคิดว่าผู้ป่วยแกล้งทำ หรือคิดมากไปเอง และขอเสนอแนวทางของการอธิบายสำหรับผู้ป่วยโรคแพนิคไว้เป็นตัวอย่างในตารางที่ 4 ซึ่งพบว่าเมื่อให้คำ อธิบายดังกล่าว ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะเข้าใจและคลายความกังวลต่ออาการของตนเองลงได้มาก

1.4 ใช้วิธีบำบัดอื่นๆ ร่วมด้วย เช่น การฝึกหายใจในผู้ป่วยที่มีอาการหายใจไม่อึด การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อในผู้ป่วยที่มีอาการปวดศีรษะหรือปวดตึงกล้ามเนื้อ การฝึกจินตนาการ การฝึกสมาธิ การฝึกคิดในทางบวก การรักษาด้วยวิธีดังกล่าวนี้ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในคู่มือการดำเนินงานในคลินิกคลายเครียดของกรมสุขภาพจิต

2.1.2 พลังแห่งเสียงดนตรีบำบัดจิตใจ

ดนตรีมักใช้ในการบำบัดจิตใจเพื่อช่วยลดความเครียด มีงานวิจัยมากมายที่พบว่าการฟังเพลงช่วยลดความเครียดในการเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ท้าทาย เช่น การสอบสัมภาษณ์หรือการทำงานที่ต้องเผชิญความกดดันสูง ดนตรีจะช่วยกระตุ้นกล้ามเนื้อระบบประสาททำให้เกิดความผ่อนคลาย รวมถึงช่วยลดความเสี่ยงจากโรคต่างๆ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น อาการปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ ปวดหัว อาการเหนื่อยล้า ไปจนถึงโรคซึมเศร้า เป็นต้น

การฟังดนตรีถือเป็นหนึ่งในวิธีการลดความเครียดที่มีประสิทธิภาพและให้ผลลัพธ์ที่ดี เวลาที่เราเครียดฮอร์โมนคอร์ติซอลจะเพิ่มสูงขึ้น ทำให้มีปัญหาด้านการนอน ภูมิคุ้มกันบกพร่อง น้ำหนักตัวเพิ่ม ความดันโลหิตสูง และอารมณ์แปรปรวน งานวิจัยพบว่าเมื่อร่างกายได้ยินเสียงดนตรี เช่น ดนตรีคลาสสิก หรือดนตรีที่มีจังหวะช้า จะช่วยลดระดับฮอร์โมนคอร์ติซอล ทำให้ช่วยลดความเครียดได้

วิทยาศาสตร์กับหลักการของดนตรีบำบัด

จากการศึกษาพบว่า การฟังดนตรีมีผลดีต่อร่างกายและจิตใจ โดยมีหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถเชื่อมโยงเข้าหากันได้ ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ ทางร่างกาย ดังนี้

การได้ยิน เป็นการรับรู้ถึงเสียงและส่งสัญญาณไปยังสมอง เมื่อได้ยินเสียงดนตรี สมองจะได้รับการกระตุ้นและส่งสัญญาณไปยังอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น ช่วยกระตุ้นระบบประสาทและภูมิคุ้มกันของร่างกาย เป็นต้น

การเคลื่อนไหว เครื่องดนตรีต้องมีการเคลื่อนไหวเพื่อสร้างเสียง การเคลื่อนไหวจะช่วยกระตุ้นกล้ามเนื้อในร่างกาย และเพิ่มการไหลเวียนของเลือด ซึ่งส่งผลให้ร่างกายปรับสมดุลและเพิ่มการฟื้นฟู

ระบบประสาท ดนตรีมีความสำคัญต่อระบบประสาทของมนุษย์ เนื่องจากเสียงดนตรีมีความสามารถในการกระตุ้นการทำงานของระบบประสาท เช่น ระบบประสาทส่วนกลางในสมอง (Central Nervous System) และระบบประสาทอัตโนมัติ (Automatic Nervous System) เป็นต้น การฟังดนตรีที่มีจังหวะสม่ำเสมอสามารถเปลี่ยนแปลงการทำงานของระบบประสาทในร่างกายได้ ซึ่งจะส่งผลต่อการควบคุมอารมณ์ เพื่อรับมือกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมความวิตกกังวลได้อีกด้วย

ในทฤษฎีทางชีววิทยา เมื่อเราต้องเจอกับการสูญเสียหรือรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้อื่นที่กำลังเจ็บปวด ร่างกายจะผลิตฮอร์โมน โพรแลคติน (Prolactin) และ ออกซิโทซิน (Oxytocin) ซึ่งเป็นฮอร์โมนที่ช่วยทำให้เราสามารถรับมือกับความโศกเศร้าและความผิดหวังได้ดียิ่งขึ้น ทำให้เมื่อเราได้ยินเพลงเศร้าแล้วมีพลังบางอย่างที่ดึงดูดให้เราหันกลับไปฟังและรู้สึกดี เรา รู้สึกสงบและสบายใจ มีหลักฐานทางสาขาจิตวิทยาที่อาจช่วยคลี่คลายความเข้าใจในเรื่องนี้ได้ สาเหตุที่เรารู้สึกดีเมื่อฟังเพลงเศร้า เป็นเพราะหวังทำนองช่วยกระตุ้นให้เรา รู้สึกถึงความรัก ความรู้สึกนี้เองที่ทำให้เรารู้สึกสั้น ขนลุก อารมณ์ล้นเอ่อ (รวมถึงความโรแมนติก) ความอบอุ่นในหัวใจ และความอึดอัดใจด้วย

แล้วทำไมเราถึงรู้สึกแบบนี้ล่ะ? เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) นักเขียนชาวอเมริกันได้สะท้อนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า

“สิ่งที่ทรมาณผมมากที่สุด คือสิ่งที่เชื่อมโยงผมกับทุกคนที่มีชีวิตอยู่ซึ่งเคยมีชีวิตอยู่”

พูดอีกอย่างคือ เรา รู้สึกแบบนั้นเพราะเรารู้สึกใกล้ชิดกับคนเหล่านั้นนั่นเอง ซึ่งอธิบายได้ว่าทำไมคนที่รู้สึกและขับเคลื่อนด้วยเสียงเพลง คือกลุ่มคนที่ใส่ใจคนอื่น ๆ เป็นอย่างมาก การฟังเพลงแล้วเห็นการตอบสนองของคนอื่น (เช่น มีปฏิกิริยาต่อวิดีโอบน YouTube) ก็ทำให้เราแชร์ความรู้สึกเหล่านั้นด้วยเช่นกัน เป็นอารมณ์ร่วมของสังคม ทำให้เรารู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งไม่ได้แตกต่างจากคนอื่น ๆ

เพลงเศร้าเหมือนเป็นเพื่อน เป็นตัวแทนของสังคมที่สูญเสียและปวดร้าว ที่จะช่วยเยียวยาและ
ความเห็นอกเห็นใจหลังจากเหตุการณ์เศร้าสูญเสีย

ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการฟังเพลงเหล่านี้ยังช่วยทำให้ความทรงจำบางอย่างกลับคืนมาด้วย
โดยเฉพาะช่วงเวลาที่สำคัญในชีวิตของเรา ซึ่งความทรงจำเหล่านั้นไม่ได้เป็นความทรงจำแย่ ๆ มันถูก
กระตุ้นด้วยความเศร้าของเพลงก็จริง แต่มันคือช่วงเวลาดี ๆ ที่ทำให้เรารู้สึกถึงการมีชีวิตอยู่ รำลึกถึง
ความหลังที่ยังสวยงามแม้จะผ่านมานานแล้วก็ตาม

แน่นอนว่าในกลุ่มคนที่ฟังเพลงเศร้านั้น... ย่อมต้องมีคนเศร้าอยู่แล้ว จากสถิติบอกว่าประมาณ
25% ที่รู้สึกเศร้าเมื่อฟังเพลงเศร้า แต่ส่วนที่เหลือจะเป็นความรู้สึกที่อาจจะใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่จะ
เป็นการระลึกถึงความหลังวันเก่า ๆ มากกว่า ซึ่งความรู้สึกนี้แหละที่ช่วยเพิ่มการเชื่อมโยงกับสังคม
หลีกเลี่ยงความรู้สึกที่ไม่มีตัวตน และลดความเครียดต่าง ๆ ลงด้วย

อีกทฤษฎีหนึ่งกล่าวว่า บรรดาเพลงเศร้าเหมือนการเอาหัวใจไปเข้ายิมออกกำลังกาย เป็นพื้นที่
ปลอดภัยให้เราสามารถทดสอบความรู้สึกที่อยู่ข้างใน เป็นการสำรวจหัวใจว่ายังแข็งแรงดีอยู่ไหม
เรียนรู้จากความรู้สึกเหล่านี้ ทำให้เราเห็นอกเห็นใจคนอื่นมากขึ้น มองเรื่องต่าง ๆ จากมุมมองที่
นอกเหนือจากตัวเอง และเห็นการตอบสนองของตัวเองว่าสถานการณ์แบบนี้จะรู้สึกแบบไหน ทำให้
วันหนึ่งที่เราเจอสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ก็อาจจะมีความพร้อมรับมือกับมันมากกว่า (ไม่ได้
หมายความว่าไม่เศร้านะ เพียงแต่รับมือกับมันได้ดียิ่งขึ้น)

มีอีกคำอธิบายที่อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับทั้งเรื่องชีววิทยาหรือจิตวิทยาเลย คือเพลงประเภทนี้มี
ความสวยงามอยู่ในตัว อาจจะเป็นเสียงดนตรี การขับร้อง เรื่องราวที่สื่อออกมา หรือตัวโน้ตที่เรียงร้อย
กันอย่างสวยงาม ความเศร้าในเพลงนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสวยงามเท่านั้น เหมือนกับชีวิต
ของเราที่สวยงามแต่ก็มีทั้งความสุขและความเศร้าเคล้าปนกัน

บทเพลงเศร้าเป็นเพื่อนยามเหงา เป็นคำปลอบประโลมให้เราอุ่นใจว่าความเศร้านั้นเป็นเรื่อง
ธรรมดาของชีวิต ทุกคนเกิดมาเศร้าเช่นเดียวกัน ถึงแม้จะไม่ใช่อะไรเหมือนกัน แต่ทุกคนจะต้องมี
ช่วงเวลาที่น้ำตาไหลไม่ต่างกัน บทเพลงเหล่านี้ทำให้เราสะท้อนตัวเอง เป็นส่วนหนึ่งของโลก และรู้สึก
ผ่านคนคล้ายว่าโลกใบนี้ยังพอจะมีความหวังอยู่บ้าง

ดนตรีบำบัดกับชีวิตประจำวัน

เราได้รวบรวมวิธีการต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่จะช่วยให้คุณเข้าถึงเสียงดนตรีได้ง่ายขึ้น

การฟังเพลง : เปิดดนตรีแนวคลาสสิกคลอเบาๆ เวลาที่คุณกำลังทำกับข้าวมือเย็น หรือเวลาอ่าน

หนังสือ หากมีดนตรีซบกลม่อไปด้วยก็ช่วยเพิ่มความสุขได้ไม่น้อย

การร้องเพลง : ค้นหาเพลงที่ชื่นชอบและร้องออกมา หรือจะร้องคาราโอเกะ

การเล่นดนตรี : เล่นเปียโน, กีตาร์, ไวโอลิน หรือเครื่องดนตรีอื่นๆ ก็ช่วยผ่อนคลายความเครียดได้

แถมยังเป็นการทำกิจกรรมยามว่างที่ได้ประโยชน์อีกด้วย

การใช้ดนตรีบำบัดในชีวิตประจำวันยังสามารถช่วยเพิ่มความสุขในชีวิตได้ เพราะการฟังเพลงที่ชอบจะ

ช่วยปลดปล่อยอารมณ์ ลดความเครียด และเพิ่มความสุขในชีวิตประจำวันได้ง่ายๆ นอกจากนี้ การฟัง

เพลงยังสามารถช่วยเพิ่มความคิดสร้างสรรค์ และช่วยลดอาการซึมเศร้าได้อีกด้วย

การฟังเพลงหรือการเล่นดนตรีเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เรารู้สึกผ่อนคลาย และเพิ่มความสุขในชีวิต

โดยรวม เมื่อรู้สึกเครียดหรือต้องการผ่อนคลายจากความเครียด ลองนั่งบนเก้าอี้นุ่มๆ เปิดเพลงเบาๆ

หรือหยิบเครื่องดนตรีสักชิ้นขึ้นมาเล่น เพื่อใช้เวลากับตัวเองให้ร่างกายและสมองได้ผ่อนคลาย

มีการศึกษาของนักวิทยาศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Jyväskylä ในฟินแลนด์ รายงานอยู่ในวารสาร

Nature การศึกษานี้มีชื่อว่า Music Evokes Powerful Positive Emotions Through Personal

Memories หรือดนตรีปลุกเร้าอารมณ์ด้านบวกผ่านความทรงจำส่วนตัว

ในการศึกษานี้มีคำสำคัญคำหนึ่งคือคำว่า Paradox of Art หรือปฏิทรรศน์ของศิลปะ นั่นคือเขาศึกษา

พบว่าแม้กระทั่งสิ่งที่เรียกว่า ‘ความเศร้า’ (Sadness) ซึ่งไม่ว่าจะในทางจิตวิทยาหรือทางไหนก็ตาม

ย่อมเห็นว่าความเศร้าเป็นสภาวะอารมณ์แง่ลบ แต่ถ้าเรานึกย้อนกลับไปถึงความเศร้าเหล่านั้นใน

บริบทของดนตรี เช่น การฟังเพลงที่ทำให้หวนรำลึกถึงความเศร้านั้นๆ ปรากฏว่าเราอาจ ‘รับรู้’

อารมณ์ที่เกิดขึ้น ณ ขณะปัจจุบันว่าเป็นความเพลิดเพลินได้ ทั้งที่ความทรงจำเป็นเรื่องที่เศร้าโดยแท้

มีการสำรวจพบความเศร้าจากการฟังเพลงที่ทำให้เกิดความสุขในกลุ่มคนสูงวัยที่เคยผ่านยุคดิสโก้มา

ก่อน คนเหล่านี้จะเชื่อมโยงเพลงดิสโก้เข้ากับความสุขตอนวัยรุ่นที่ได้เต้น ได้ออกท่าออกทางต่างๆ

ในช่วงปลายยุค 70s แต่พอถึงยุค 80s และ 90s พวกเขา กลับพบว่าเพลงดิสโก้ที่เคยฟังกับเพื่อนตอน

วัยรุ่นนั้นกลับถูกนำไปเชื่อมโยงกับความตายของเพื่อนจำนวนมาก เพราะยุคนั้นเป็นยุคที่โรคเอดส์

ระบาด และยังไม่มียาหรือการรักษา ผู้คนจึงล้มตายราวไปไม่ร่วง แต่กระนั้นถ้าได้ฟังเพลงดิสโก้ก็

กลับทำให้คนเหล่านี้รู้สึกมีความสุขขึ้นมาได้

การสำรวจที่ว่าสอดคล้องกับรายงานอีกชิ้นหนึ่งในวารสาร Scientific Reports คือรายงานที่มีชื่อว่า The Effect of Memory in Inducing Pleasant Emotions with Musical and Pictorial Stimuli หรือผลของความทรงจำในการปลุกเร้าอารมณ์เพลิดเพลินด้วยสิ่งกระตุ้นที่เป็นดนตรีและภาพ

เรารู้กันมานานแล้วว่าสภาวะ ‘อารมณ์ดี’ นั้นถูกปลุกเร้าขึ้นได้ด้วยตัวกระตุ้นหลายๆ อย่าง แต่ยังไม่มีการศึกษาโดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ออกมามากเท่าไร การศึกษาที่วุ้นจึงลองศึกษา ‘ดนตรี’ เปรียบเทียบกับ ‘ภาพที่เห็น’ ว่าอะไรทำให้คนเราอารมณ์ดีได้มากกว่ากัน

คำถามสำคัญในงานวิจัยนี้มี 2 คำถามคือ

1. ความทรงจำถึงเรื่องราวในอดีตมีส่วนทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกที่เข้มข้นขณะได้ฟังดนตรีหรือเปล่า
2. อารมณ์ที่ถูกดนตรีปลุกเร้าขึ้นมาจะรุนแรงขึ้นไหม ถ้าหากว่ามีความทรงจำส่วนตัวเกี่ยวข้องอยู่ด้วย

พบว่าคำตอบทั้งสองคำถามคือใช่ ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่า ‘อำนาจ’ สำคัญของดนตรีก็คือมันไปปลุกเร้าอารมณ์ด้านบวกให้เกิดขึ้น โดยถ้ายังมีความทรงจำส่วนตัวร่วมด้วยก็จะยิ่งเข้มข้นขึ้น ไม่ว่าจะความทรงจำนั้นจะเป็นเรื่องดีหรือเรื่องเศร้าก็ตามที

การศึกษานี้ทำโดยขอให้ผู้เข้าร่วมทดลองฟังเพลงต่างๆ โดยมีการวัดคลื่นสมองไปด้วย นั่นก็คือการศึกษาที่นำเอาประสาทวิทยา (Neuroscience) มาจับมือกับจิตวิทยา เพื่อหาคำตอบต่อเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์

โดยเพลงที่ผู้เข้าร่วมฟังนั้นแบ่งออกเป็น 4 แบบ ได้แก่

1. เพลงที่ผู้เข้าร่วมทดลองนำมาเอง เป็นเพลงที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำส่วนตัว เช่น เพลงที่เคยฟังกับคนรัก เพลงที่แม่เคยกล่อมให้ฟัง เพลงคริสต์มาสที่ฟังตอนเด็กๆ ฯลฯ แต่เป็นเพลงที่ทำให้นึกถึงความสุขสมัยก่อน
 2. เพลงที่ปลุกเร้าอารมณ์ด้านบวกโดยไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับความทรงจำเดิมของผู้เข้าร่วมทดลอง เช่น เพลงเต้นรำสมัยใหม่ เพลงที่มีจังหวะสนุกสนาน เพลงที่ไม่ใช่เพลงเศร้า
 3. เพลงที่ฟังแล้วทำให้เกิดอารมณ์เศร้า ไม่ฟังพอใจ ไม่สมหวัง ฯลฯ อันเกิดขึ้นเนื่องจากความไม่สมหวังทั้งหลาย ไม่ว่าจะฟังกับคนรัก แต่คนรักทิ้งไปหรือเสียชีวิต เพลงที่เคยฟังตอนอกหัก เพลงในงานศพของแม่ ฯลฯ คือเป็นเพลงที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำ แต่ไม่ได้ทำให้อารมณ์ดีโดยตรง
 4. เพลงเศร้าๆ ทั้งหลายแหละ แต่ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับความทรงจำของผู้เข้าร่วมทดลอง
- ถ้าเป็นสมัยก่อน เราอาจต้องถามผู้เข้าร่วมทดลองว่าฟังเพลงประเภทต่างๆ แล้วรู้สึกอย่างไร ซึ่งอาจให้ผลที่ผิดพลาดได้ แต่เมื่อมีการวัดคลื่นสมอง เราก็จะรู้ได้โดยอัตโนมัติว่าผู้เข้าร่วมทดลองคิดอย่างไร หรือมีอารมณ์ความรู้สึกอย่างไรกับเพลงนั้นๆ โดยดูจากกิจกรรมทางสมองที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ

เขาพบว่าไม่ว่าจะเป็นเพลงแบบไหนก็ตาม ถ้าเป็นเพลงที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำส่วนตัวแล้ว สุดท้ายก็จะปลุกเร้าให้เกิดอารมณ์ด้านบวกขึ้นมาเสมอ ในทางวิทยาศาสตร์เรียกกระบวนการนี้ว่า Induction Mechanism หรือกลไกเหนี่ยวนำ คือจะมีสิ่งเร้ามาเหนี่ยวนำอารมณ์ของเราให้รู้สึกอะไรบางอย่างขึ้นมา ซึ่งกลไกที่ว่าเป็นได้หลายอย่าง ตั้งแต่การพบเห็นเรื่องบางเรื่อง การจินตนาการ หรือประสบการณ์ทางกาย รวมไปถึงการแสดงออกของตัวเองที่ตัวเองรับรู้ด้วย แต่สิ่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดก็คือความทรงจำที่ ‘ฝัง’ อยู่ในส่วนต่างๆ ของสมอง โดยสิ่งที่ไปมีอิทธิพลต่อความทรงจำอีกต่อหนึ่งมากที่สุดก็คือเสียงดนตรี

การศึกษาทดลองนี้ยังเปรียบเทียบระหว่างดนตรีกับภาพด้วย คือให้เลือกภาพ 4 ภาพ (แบบเดียวกับดนตรี คือภาพที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำและไม่เกี่ยวข้องกับความทรงจำ) ผลลัพธ์ที่ได้ออกมาก็คือภาพนั้นแทบไม่มีผลอะไรเลยต่ออารมณ์ความรู้สึกในปัจจุบัน ไม่เหมือนเสียงดนตรีที่มีผลมาก

2.1.3 โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง ALS

โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง ALS ย่อมาจาก Amyotrophic Lateral Sclerosis ซึ่งไม่ใช่โรคของกล้ามเนื้อโดยตรง แต่เป็นโรคที่เกิดจากความผิดปกติของเซลล์ประสาทนำคำสั่ง แล้วส่งผลทำให้กล้ามเนื้ออ่อนแรง เนื่องจากขาดเซลล์ประสาทนำคำสั่งมาควบคุม โดยที่เซลล์ประสาทนำคำสั่งเหล่านี้ค่อยๆ เกิดการเสื่อมและตายไปในที่สุด ในทุกๆ 100,000 คนเป็นโรค ALS โดยเฉลี่ยผู้ป่วยจะเสียชีวิตหลังจากมีอาการ ในระยะเวลาประมาณ 2.5 ปี ซึ่งสาเหตุของการเสียชีวิตมักเกิดจากระบบหายใจล้มเหลวและการติดเชื้อในปอดอันเนื่องมาจากการสำลัก

ปัจจุบันยังไม่ทราบสาเหตุของการเกิดโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงที่ชัดเจน แต่พบว่าเกิดจากหลายเหตุปัจจัย เช่น ปัจจัยทางพันธุกรรม ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมที่มีการปนเปื้อนของสารพิษ ซึ่งผู้ป่วยโรค ALS กว่า 90 เปอร์เซ็นต์ไม่ทราบแน่ชัดว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เซลล์ประสาทเสื่อมหรือถูกทำลาย แต่มีข้อสันนิษฐานว่าเกิดมาจากปัจจัยเหล่านี้

- อายุที่มากขึ้น เซลล์ต่าง ๆ ก็เสื่อมลง รวมถึงเซลล์ประสาทส่วนที่ควบคุมกล้ามเนื้อด้วย
- เป็นโรคอยู่ก่อนแล้ว เช่น โรคเส้นประสาทอักเสบ ไทรอยด์เป็นพิษ
- ความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน หรือโปรตีนบางชนิดที่อาจทำให้เซลล์ประสาทเสื่อม
- ได้รับสารพิษจากดำรงชีวิตหรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น ยาฆ่าแมลง สารโลหะ รังสี หรือการติดเชื้อไวรัสบางชนิด อาจทำให้เซลล์ประสาททำงานผิดปกติ
- ผู้ที่มีคนในครอบครัวป่วยเป็นโรค ALS มาก่อน อาจจะทำให้มีความเสี่ยงที่จะเป็นได้เช่นกัน อายุเฉลี่ยที่เกิดขึ้นของโรคอยู่ระหว่าง 60-65 ปี

ดังนั้น โอกาสที่จะพบโรค ALS ในคนอายุมากจึงมีมากกว่าในคนอายุน้อย โดยทั่วไปแล้วมักพบโรค ALS ในเพศหญิงมากกว่าเพศชายถึง 1.5 เท่า แต่มีโอกาสเสี่ยงน้อยมากที่จะเกิดโรคในรุ่นลูกหลาน

อาการของโรค ALS

เริ่มต้นผู้ป่วยจะมีอาการกล้ามเนื้ออ่อนแรงของมือ แขนขาหรือ เท้าข้างใดข้างหนึ่งก่อน เช่น ยกแขนไม่ขึ้นเหนือศีรษะ กำมือถือของไม่ได้ ข้อมือหรือข้อเท้าตลก เดินแล้วหกล้มบ่อยหรือสะดุดบ่อย ขึ้นบันไดลำบาก นั่งยอง ๆ ลุกขึ้นลำบาก เป็นต้น

อาการกล้ามเนื้ออ่อนแรงอ่อนแรงจะค่อยๆ เป็นมากขึ้นจนลามไปทั้ง 2 ข้าง แต่ในบางรายอาจมี อาการกล้ามเนื้ออ่อนแรงของแขนหรือขาทั้ง 2 ข้างตั้งแต่นั้น นอกจากอาการกล้ามเนื้ออ่อนแรงแล้วยัง พบว่ามีกล้ามเนื้อลีบร่วมกับกล้ามเนื้อเต้นที่เรียกว่า fasciculation ร่วมด้วย

ผู้ป่วยบางรายอาจมาพบแพทย์ครั้งแรกด้วยมือลีบหรือขาลีบ พูดไม่ชัด พูดเหมือนลิ้นแข็ง หรือลิ้นลีบ เวลาคลื่นน้ำหรืออาหารแล้วจะสำลัก ผู้ป่วยบางรายมาพบแพทย์ครั้งแรกด้วยกล้ามเนื้อกะบังลมอ่อนแรง ทำให้เหนื่อยง่ายโดยเฉพาะเวลานอนราบ หรือมีอาการท้องตื้นกลางดึกเพราะมีอาการเหนื่อยใจไม่อิม

เนื่องจากอาการของโรค ALS คล้ายกับโรคอื่น ทำให้ผู้ป่วย ALS ในช่วงต้นได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคอื่น เช่น มีผู้ป่วยบางรายที่มาด้วยมือลีบอาจได้รับการวินิจฉัยไม่ถูกต้อง เช่น เป็นพังผืดรัดเส้นประสาทที่ข้อมือ (carpal tunnel syndrome) และได้รับการผ่าตัดแล้วอาการไม่ดีขึ้น หรืออาจได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นหมอนรองกระดูกทับเส้นประสาทที่คอหรือที่หลัง และได้รับการผ่าตัดไปแล้วพบว่าอาการไม่ดีขึ้น แล้วได้รับการวินิจฉัยว่าเป็น ALS ในภายหลัง

โดยทั่วไปเมื่ออาการของโรค ALS เป็นมากขึ้นผู้ป่วยจะมีอาการกล้ามเนื้อของแขนขาอ่อนแรงและลีบที่แย่งร่วมกับกล้ามเนื้อที่ใช้ในการพูด การกลืนอ่อนแรง จนต้องใช้ท่อให้อาหารทางสายยางผ่านทางจมูกหรือทางหน้าท้อง และกล้ามเนื้อหายใจอ่อนแรงอ่อนแรงจนกระทั่งต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ

กล้ามเนื้ออ่อนแรง โรคที่ยังไม่มีวิธีการรักษาให้หายขาด

สำหรับวิธีการรักษาโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง จะเป็นการรักษาตามอาการและเน้นการ เสริมสร้างระบบภูมิคุ้มกันของร่างกาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความรุนแรงของอาการ ตำแหน่งที่เกิดอาการ ซึ่งแพทย์จะเลือกวิธีที่เหมาะสมกับอาการของผู้ป่วยแต่ละคน นอกจากนี้ต้องป้องกันไม่ให้โรคแทรกซ้อนเกิดขึ้นด้วย ไม่อย่างนั้น อาการของผู้ป่วยจะยิ่งทรุดหนักลง เช่น

กล้ามเนื้อแขนขาอ่อนแรง / โรคซึมเศร้า เกิดจากความเครียด วิตกกังวล หดหู่ เศร้า เสียใจ / โรคสมองเสื่อม เนื่องจากเซลล์สมองที่เสื่อมหรือตาย ทำให้มีผลกับความคิด ความจำ และการตัดสินใจ ทำให้อาจมีบุคลิกภาพเปลี่ยนไป หรือไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ / ปอดบวมหรือระบบหายใจล้มเหลว เพราะเกิดความผิดปกติที่กล้ามเนื้อหัวใจ / ภาวะทุพโภชนาการ เนื่องจากผู้ป่วยทานอาหารไม่ได้มากเท่าที่ร่างกายต้องการ / แผลกดทับ เพราะในผู้ป่วยบางรายไม่สามารถยับหรือลุกได้ จะส่งผลให้เกิดแผลกดทับ

ในผู้ป่วยบางราย สามารถมีชีวิตอยู่ได้มากกว่า 10 ปี เนื่องจากการปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์และดูแลตนเองควบคู่ไปด้วย ดังนี้

- การกินยาตามคำสั่งแพทย์อย่างเคร่งครัด
- กินอาหารที่มีประโยชน์และมีปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการของร่างกาย
- การทำกายภาพบำบัดอย่างสม่ำเสมอ เช่น การเดิน การว่ายน้ำ ฝึกฝนการพูด การกลืน น้ำลายและอาหาร
- ฝึกฝนการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน เช่น การอาบน้ำ การแต่งตัว การกินข้าว
- มีสุขภาพจิตที่ดี ไม่ซึมเศร้า

ปัจจุบัน โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงไม่สามารถป้องกันได้ แต่เราสามารถหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยงที่กระตุ้นให้เกิดอาการได้โดย การมีสุขอนามัยที่ดี หลีกเลี่ยงการคลุกคลีกับผู้ป่วย เพื่อป้องกันการติดเชื้อต่างๆ หลีกเลี่ยงการออกกำลังกายที่หนักเกินไป ควบคุมความเครียด ไม่ทำให้ตัวเองรู้สึกร้อนหรือหนาวมากเกินไป

วิธีสังเกตอาการของโรค ALS

กล้ามเนื้ออ่อนแรง ซึ่งสามารถเกิดได้ทุกส่วนของร่างกาย แต่ส่วนใหญ่มักเกิดกับมือ แขน ขา และเท้า โดยจะเริ่มจะบริเวณใดบริเวณหนึ่ง แล้วลามไปเรื่อย ๆ

กล้ามเนื้อเกร็ง กระตุก ปวด หรือลีบเล็กลง

เดินลำบาก สะดุดล้มบ่อย หกล้มบ่อย หยิบจับของไม่ได้เหมือนเคย

พูดไม่ชัด ลิ้นแข็ง กลืนอาหาร หรือน้ำลายไม่สะดวก จนเกิดการสำลักบ่อย ๆ

เหนื่อยง่าย โดยเฉพาะเวลานอนราบ ในบางรายมักจะตื่นกลางดึกเพราะหายใจไม่สะดวก

กล้ามเนื้อคออ่อนแรง ไม่สามารถพยุงลำคอได้ ทำให้คอตก

สรุป

แม้ว่าโรค ALS จะมีผู้ที่เป็นไม่ได้มาก แต่การป้องกันไว้ก่อนเป็นเรื่องที่ดีที่สุด เพราะถ้าหากป่วยเป็นโรคนี้แล้ว จะไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้ แต่ถึงอย่างนั้น แม้จะป่วยเป็นโรค ALS ไปแล้ว ก็อย่าเพิ่งถอดใจ เพราะหากดูแลตนเองดีและปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์อย่างเคร่งครัด ผู้ป่วยโรคนี้สามารถใช้ชีวิตได้มากกว่า 10 ปีเลย ดังนั้น การดูแลตนเองเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด

2.1.4 อาการตื่นกลัวเวที (Stage Fright)

อาการตื่นกลัวเวที หรืออาการวิตกกังวลเมื่อต้องแสดงต่อหน้าคนเยอะ ๆ มาจากคำอธิบายที่พูดถึงสัญชาตญาณดิบของมนุษย์ที่มักจะหวาดกลัวจินตนาการถึงความอันตรายที่ไม่เคยได้ประสบอยู่เสมอ มนุษย์ในปัจจุบันกลับมองการขายน้้าของโอกาสที่จะล้มเหลวบนเวที เป็นเรื่องที่น่าอันตรายต่อสัญชาตญาณเรา จนสั่งให้ร่างกายอยู่ในสภาพ

Flight of Fight คือการหนีหรือสู้ต่อสิ่งอันตราย ทำให้หลังอะดรีนาลีนจนร่างกายเกร็งตัว แต่เดิมแล้วเรื่องอาการตื่นเต้นจากการที่ต้องออกมาแสดง หรือพูด ให้ผู้อื่นดูหรือรับชม หรือพูดอะไรให้ใครฟังนั้นไม่ใช่เรื่องน่ากังวลสำหรับคนทั่ว ๆ ไป หากว่าคุณ ไม่จำเป็นที่จะต้องออกมาแสดงหรือพูดให้ใครรับชม แต่หากคุณลองคิดเล่น ๆ ดูว่า หากในวันใดวันหนึ่งคุณจำเป็นต้องออกมาพูดออกมาแสดงบ้าง คุณจะสามารทำมันออกมาได้ดีจริงหรือ? หรือจะออกมาแล้วเก้ ๆ กัง ๆ แบบที่พลาดพลั้งมาแล้วมากมาย...

แน่นอนว่า พอเกิดเหตุการณ์จริง ที่จู่ ๆ ต้องออกมาแสดง มันก็คงไม่่ง่าย เพราะใจคุณจะคิดอยู่แค่ว่าทำไงดี หรือไม่รู้จะพูด หรือทำอะไรออกมาดี เริ่มจากเริ่มจากการจำสิ่งที่คุณคิดตอนแรกไม่ค่อยได้แล้วติด ๆ ขัด ๆ หรือไม่ก็คิดว่าเอ๊ะพูดออกไปแล้วมันจะแปลก ๆ หรือไม่ เสียงและใจคุณจะเริ่มสั่น ๆ เพราะความกลัว กลัวที่จะพลาด และมันก็จะเป็นอย่างนั้นจริงๆ นั่นเป็นเหตุการณ์ที่เคยได้พบเจอ และทำให้คิดย้อนกลับไป จนตั้งคำถาม มันเกิดขึ้นเพราะพลาดอะไรไปบ้าง เพื่อที่จะไม่ซ้ำซ้อนรอยเดิม

ความหวาดกลัวบนเวทีหรือความวิตกกังวลในการแสดง คือความวิตกกังวล ความกลัว หรือความหวาดกลัวอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวบุคคลที่จะต้องขึ้นแสดงต่อหน้าผู้ชมหรือเวที ไม่ว่าจะเกิดขึ้นจริงหรือจินตนาการก็ตาม (เช่น เมื่ออยู่หน้ากล้องหน้ากล้อง) . การแสดงต่อหน้าผู้ชมที่ไม่รู้จัก อาจทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่าการแสดงต่อผู้คนที่คุ้นเคย และในบางกรณี ผู้คนอาจจะเมื่อรู้ตัวตนกำลังแสดงให้ใครชม อาการตกใจบนเวทีบางครั้งก็อาจเป็นส่วนหนึ่งของอาการความหวาดกลัวการเข้าสังคม (โรควิตกกังวลทางสังคม) แต่โดยส่วนมาก อาการตกใจบนเวทีโดยมักไม่มีปัญหาในวงกว้าง เช่นนั้น บ่อยครั้ง ความตื่นตกใจบนเวทีเกิดขึ้นเพียงเพื่อรอรการแสดง แม้จะอีกนานกว่าจะได้แสดงก็ตาม โดยมีอาการหลายอย่าง เช่น : พูดติดอ่าง หัวใจเต้นเร็ว มือและขาสั่น มือเหงื่อออก อาการตื่นกลัวเวทีสามารถเกิดขึ้นได้กับผู้คนรูปแบบ ตั้งแต่มือสมัครเล่น ที่ไม่เคยแสดงต่อหน้าผู้ชม ไปจนถึงผู้ที่ทำการแสดงมาหลายปีแล้ว และเป็นที่ยุ่กันดีว่า อาการตื่นกลัวเวทีอาจส่งผลเสียต่อการปฏิบัติงานของแต่ละคน เช่น ส่งผลต่อความมั่นใจระหว่างการสัมภาษณ์งาน การนำเสนองาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อนักกีฬา ครู นักแสดง ตลก นักดนตรี และนักการเมืองด้วย และก็มีผู้คนจำนวนมากที่ไม่เคยมีปัญหาในด้านการสื่อสารเลย แต่กลับประสบกับอาการตื่นกลัวเวทีได้ และในบางกรณี คนที่มีอาการตื่นกลัวเวทีเรื้อรัง ก็มีอาการของโรคความวิตกกังวลทางสังคมหรือโรคกลัวการเข้าสังคมอยู่ด้วย ซึ่งเป็นความรู้สึกรวิตกกังวลสูงในทุกสถานการณ์ทางสังคม

ผลกระทบ

เมื่อมีคนเริ่มรู้สึกกลัวหรือกังวล จะเริ่มส่งผลให้พวกเขาเริ่มรู้สึกวิตก โดยอ้างอิงจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด "ความวิตกกังวลมักมีอาการทางกายภาพอยู่ด้วย เช่น หัวใจเต้นแรง ปากแห้ง เสียงสั่น หน้าแดง ตัวสั่น เหงื่อออก วิงเวียนศีรษะ และคลื่นไส้" มันกระตุ้นให้ร่างกายเริ่มกระบวนการ sympathetic nervous system. กระบวนการนี้เกิดขึ้นเมื่อร่างกายปล่อยอะดรีนาลีนเข้าสู่กระแสเลือด ก่อให้เกิดปฏิกิริยาต่อเนื่อง การตอบสนองทางร่างกายนี้เรียกว่าอาการ "สู้หรือหนี" (Fight of Flight) ซึ่งเป็นกระบวนการโบราณของมนุษย์ ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติในร่างกาย ที่ทำเพื่อปกป้องตัวเองจากอันตราย "กล้ามเนื้อคอหดตัว โดยยกศีรษะลงยกไหล่ขึ้น ในขณะที่กล้ามเนื้อหลังดึงกระดูกสันหลังให้เป็นเส้นโค้งเว้า ในทางกลับกัน จะเป็นการดันกระดูกเชิงกรานไปข้างหน้า มันคืออาการที่ร่างกายกลับเข้าสู่ตำแหน่งท่าของตอนที่เคยทำตอนเป็นทารก ในการพยายามไม่ให้ร่างกายทำท่านี้ ร่างกายจะเริ่มสั่นไหวตามจุดต่างๆ เช่น ขาและมือ ยังมีอีกหลายสิ่งเกิดขึ้นนอกเหนือจากนี้ กล้ามเนื้อในร่างกายหดตัว ทำให้ตึงและพร้อมจะโจมตี ประการที่สอง "หลอดเลือดที่แขนขาหดตัว" สิ่งนี้อาจทำให้บุคคลรู้สึกเย็นชาทั้งนิ้ว นิ้วเท้า จมูก และหู หลอดเลือดจะหดตัว ตีบลง ช่วยให้เลือดไหลเวียนไปยังอวัยวะต่าง ๆ ได้มากขึ้น

2.2 ศึกษาภาพยนตร์ที่เป็นแรงบันดาลใจ

ภาพ 2.1 ปกภาพยนตร์เรื่อง La La Land (2016)

2.2.1 ภาพยนตร์ศึกษาตัวอย่างเรื่อง La La Land (2016)

ภาพยนตร์ Musical / Romantic ที่เล่าเรื่องของชายคนหนึ่งผู้มีความฝันในการเปิดบาร์แจ๊สได้เจอและตกหลุมรักกับหญิงสาวที่มีความฝันอยากเป็นนักแสดง แต่ความรักของทั้งคู่ไม่อาจดำเนินไปพร้อมกับการตามหาความฝันของตนได้

La La Land เป็นภาพยนตร์ Musical ที่เล่าความรู้สึกและสิ่งที่ตัวละครพบเจอด้วยเสียงเพลง และใช้เสียงเพลงที่บ่อยครั้งมักจะเป็นตัวแทนของความสุขและความรื่นเริง ใช้เล่าอารมณ์ การผิดหวังที่รุนแรงได้อย่างชาญฉลาด การใช้สีสดชวนฝัน ราวกับเป็นตัวแทนของความต้องการตัวละคร

แม้ดู ๆ แล้ว La La Land อาจจะดูเหมือนหนังแนวโรแมนติคทั่วไป แต่แท้จริงแล้วหนังเรื่องนี้เน้นไปที่ความหลงใหล ความคลั่งไคล้ ความฝัน และรวมถึงความล้มเหลวด้วย แต่สิ่งเหล่านั้นเองก็ถูกขับเคลื่อนด้วยความรัก โดยสื่อสารผ่านความคิดและการกระทำของตัวละครในเรื่อง เนื่องจากทั้งสองมีสิ่งที่เหมือนกันนั่นคือยังไม่มีใครประสบความสำเร็จ ทำให้ทั้งคู่ต้องให้กำลังใจกันอยู่ตลอด เป็นหนังที่ค่อนข้างจะมีความศิลปะสูงมากทั้งบท การกำกับ การดำเนินเรื่อง สีของภาพ และเพลง

ภาพ 2.2 ปกภาพยนตร์ CODA (2021)

2.2.2 ภาพยนตร์ศึกษาตัวอย่างเรื่อง CODA (2021)

ภาพยนตร์ Drama / Family ที่เล่าเรื่องของหญิงสาวที่เกิดมาในครอบครัวที่หูหนวก และเธอก็ทำหน้าที่เหมือนศูนย์กลางของครอบครัวที่เชื่อมต่อกับโลกของคนทั่วไป แต่แล้วเธอก็มีความหวังที่อยากจะไปเรียนดนตรีต่อที่ต่างเมือง ทำให้ต้องจากครอบครัวออกมา

CODA เป็นหนังดราม่าที่เล่าเรื่องของเด็กหญิงที่มีความฝันในการร้องเพลง แต่เธอกลับอยู่ในครอบครัวที่หูหนวก ทำให้เธอต้องพยายามตามหาความสมดุลระหว่างการเดินตามความฝันและชีวิตครอบครัว เป็นภาพยนตร์ที่สื่อสารถึงความต้องการของคนสองพวก ที่มีจุดมุ่งหมายต่างกัน แต่เชื่อมกันไว้ด้วยสายเลือด ทำให้เกิดการตั้งคำถามต่อคนดูว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องระหว่างครอบครัวและความต้องการตัวเอง

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการเขียนบทและกำกับภาพยนตร์

จากการศึกษาหัวข้อข้างต้น ข้าพเจ้าได้นำเสนอข้อมูลที่ได้มาไปวิเคราะห์และคัดเลือกเพื่อนำไปปรับใช้ในการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์

2.3.1 โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง

โรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงเป็นโรคที่เกิดขึ้นได้อย่างฉับพลันไม่เท่ากับใครก็ตาม และยังเป็นโรคที่ในปัจจุบันไม่มีการรักษาที่หายขาด มีเพียงการประคองการรักษาตามอาการที่ทำให้ผู้ป่วยต้องแบกรับภาระต่าง ๆ มากมายในการรักษา ทั้งยาที่ต้องทาน ร่างกายที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ การใช้เครื่องช่วยพยุงชีวิตต่าง ๆ

หากผู้ป่วยอยู่ระยะสุดท้าย ผู้ป่วยจะไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ต้องให้อาหารและน้ำทางสายน้ำเกลือ และอาจเสียชีวิตเนื่องจากระบบหายใจล้มเหลวได้ตลอดเวลา โดยเฉพาะนี้ ผู้ป่วยโรคนี้จะมีชีวิตอยู่ได้ราว 2 ปีหลังจากถูกวินิจฉัย

อาการทางจิตของผู้ป่วยระยะสุดท้าย หากผู้ป่วยที่หมดหวังจะหายจากโรคเป็นความเจ็บป่วยที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้ด้วยวิธีการใดๆ อาการจะทรุดลงเรื่อย ๆ และเสียชีวิตในที่สุด ทำให้ต้องระวังอาการแทรกซ้อนของอาการซึมเศร้าที่เกิดขึ้นได้กับผู้ป่วยแบบนี้

2.3.3 อาการตื่นกลัวเวที

อาการตื่นกลัวเวทีสามารถเกิดได้กับคนทุกคนที่ต้องมีการขึ้นแสดงต่อหน้าผู้ชม ทั้งแบบจำลองหรือในความเป็นจริง แต่ในแต่ละผู้คนนั้นอาการที่คนประสบจะมีความรุนแรงต่างกัน ขึ้นอยู่กับสภาพทางจิตใจ แม้กระทั่งกับนักร้องระดับโลกอย่าง Adele ที่เธอประหม่าทุกครั้ง เพราะกลัวผู้ชมจะผิดหวัง

แม้จะอยู่ในวงการมานานกว่า 8 ปี แสดงคอนเสิร์ตระดับโลกมาไม่รู้กี่รอบ แลมยังขึ้นเวทีรับรางวัลครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เธอก็ยังไม่สามารถจัดอาการตื่นเวทีได้ และยอมรับกับแฟน ๆ ในการแสดง

คอนเสิร์ตรอบสุดท้ายที่นิวซีแลนด์ว่า การทัวร์คอนเสิร์ตเป็นอะไรที่เธอไม่ถนัดเอาซะเลย แลมเสียงปรบมือยังทำให้รู้สึกหวั่นใจ เธอบอกว่า “ฉันรู้สึกประหม่ากับการแสดงสด รู้สึกกลัวกับการลองทำอะไรใหม่ๆ ที่จริงแล้วมันแย่งลง หรือไม่ก็ไม่ได้ดีขึ้นกว่าเดิม แต่ฉันว่ามันน่าจะแย่งลง ไม่นั่นก็ควรจะดีขึ้นแล้ว” พร้อมกับเสริมว่า อาการนี้ทำให้เธอไม่กล้าที่จะร้องนอกสคริปต์หรือด้นสด เพราะกลัวผู้ชมจะผิดหวัง แรงกดดันเหล่านี้ทำให้เธอไม่มั่นใจว่าจะสามารถเดินสายทัวร์คอนเสิร์ตได้อีกต่อไปหรือไม่?

พูดอย่างนี้มีโอกาสที่แฟน ๆ จะฝันสลาย ถ้าไม่มีประโยคต่อมาว่า “สาเหตุเดียวที่ฉันออกทัวร์คอนเสิร์ตก็คือแฟน ๆ” ในบางครั้งผู้คนก็ไม่สามารถสลัดความรู้สึกและอาการตื่นกลัวเวทีออกไปได้เลย เพียงแต่ผู้คนต้องหาทางรับมือกับอาการที่เกิดขึ้นเหล่านั้นด้วยตัวเอง ตามอาการของคนที่เกิดขึ้น

2.3.4 โรควิตกกังวล

ผู้ป่วยโรควิตกกังวล จะมีความคล้ายคลึงกับการเป็นโรคซึมเศร้า พวกเขาจะมีความกังวลที่มากเกินไปในเหตุการณ์หรือกิจกรรมต่างๆ (เช่น เรื่องงาน หรือผลการเรียน) เกิดขึ้นบ่อยๆ และแม้ผู้ป่วยจะรู้ว่าตัวเองมีความกังวล แต่ก็ไม่สามารถควบคุมความกังวลนั้นได้ และความกังวลดังกล่าวส่งผลให้ผู้ป่วยเกิดความทุกข์ หรือมีผลรบกวนต่อหน้าที่การงาน กิจกรรมทางสังคม หรือบทบาทที่สำคัญอื่นๆ ทำให้บ่อยครั้งพวกเขาจะมีมุมมองต่อโลกในแง่ลบ มองเห็นและโฟกัสแต่เรื่องร้าย ๆ ในชีวิต ตั้งคำถามกับความหมายของชีวิต คล้ายอาการซึมเศร้า

2.3.5 การรับมือกับอาการทางจิตด้วยเสียงดนตรี

ในวงการการรักษาผู้ป่วยอาการทางจิตนั้น มักจะมีหนึ่งตัวเลือกที่ผู้คนมักแนะนำเสมอ นั่นก็คือการบำบัดจิตด้วยดนตรี โดยพวกเขาได้ศึกษาเกี่ยวกับดนตรีและการฟังเพลง และพวกเขาพบว่าไม่ว่าจะเป็นเพลงแบบไหนก็ตาม ถ้าเป็นเพลงที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำส่วนตัวแล้ว สุดท้ายก็จะปลุกเร้าให้เกิดอารมณ์ด้านบวกขึ้นมาเสมอ ต่อให้จะเป็นเพลงเศร้าก็ตาม มันเป็นการรับมือของสภาวะทางจิตใจ ที่ในทางวิทยาศาสตร์เรียกกระบวนการนี้ว่า Induction Mechanism หรือกลไกเหนี่ยวนำ คือจะมีสิ่งเร้ามาเหนี่ยวนำอารมณ์ของเราให้รู้สึกอะไรบางอย่างขึ้นมา ซึ่งกลไกที่ว่าเป็นได้หลายอย่าง ตั้งแต่การพบเห็นเรื่องบางเรื่อง การจินตนาการ หรือประสบการณ์ทางกาย รวมไปถึงการแสดงออกของตัวเองที่ตัวเองรับรู้ด้วย แต่สิ่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดก็คือความทรงจำที่ ‘ฝัง’ อยู่ในส่วนต่างๆ ของสมอง โดยสิ่งที่ไม่มีอิทธิพลต่อความทรงจำอีกต่อหนึ่งมากที่สุดก็คือเสียงดนตรี ทำให้เป็นพื้นฐานของตัวละครที่มีปัญหาทางด้านจิตใจเยอะ จนทำให้เธอมักหลบหนีความเศร้าเสียใจไปด้วยเสียงเพลง

บทที่ 3

บทภาพยนตร์

3.1 ประเด็นของเรื่อง (Theme)

ความรักและการถูกรักนั้นจะทำให้มนุษย์อยู่รอดได้

3.2 ประโยคขาย (Log line)

ฝน ผู้หญิงซิมเซ่ร้านคนหนึ่งที่มิพรสวรรค์ในการร้องเพลง แต่ร้องเพี้ยนเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้คน ต้องทิ้งความฝันเพื่อมาดูแลแม่ที่กำลังป่วยระยะสุดท้ายจนพวกเขาทะเลาะกัน จนกระทั่งได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่งที่มาตกหลุมรักในเสียงเพลงของเธอ และค่อย ๆ ช่วยให้เธอมองเห็นด้านดี ๆ ของโลกมากขึ้น

3.3 โครงเรื่องย่อ (Plot)

ฝน สาวกรุงเทพฯ ใหม่ที่มีพรสวรรค์ในด้านการร้องเพลงแต่กลับตื่นกลัวเวที ต้องกลับมาดูแลแม่ที่กำลังป่วยระยะสุดท้ายผู้เฒ่า และทำให้เธอต้องทิ้งความฝันในการเป็นนักร้องไป แต่มันทำให้เธอต้องทะเลาะกับแม่เพราะแม่ของเธออยากให้เธอเดินตามความฝัน จนกระทั่งบังเอิญไปเจอกับ รุ่ง หญิงสาวผู้คิดบวกที่มีหลายอย่างคล้ายกัน และช่วยให้ฝนมองแง่ดีของโลกมากยิ่งขึ้น และก่อนจะไปช่วยให้ความสัมพันธ์แม่ลูกดีขึ้น จนสุดท้ายในงานประกวดร้องเพลงแห่งหนึ่งที่ฝนแก้อาการกลัวเวทีได้จากการได้เคลียร์ใจกับแม่ของเธอ เธอกลับต้องมารู้ถึงข่าวการเสียชีวิตของแม่เธอบนเวที ทำให้เธอต้องก้าวข้ามความเศร้าภายในจิตใจให้ได้ ผ่านการร้องเพลงกับตัวเอง

3.4 โครงเรื่องขยาย (Treatment)

ฝน หญิงสาววัย 21 ที่มีความฝันอยากเป็นนักร้อง แต่กลับมีอาการวิตกกังวลจนตื่นกลัวเวที ต้องกลับมาดูแลแม่ที่ป่วยเป็นโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงระยะสุดท้าย ฝนได้มีโอกาสเข้าไปร้องเพลงในรอบบอดิชั่นของค่ายเพลงแห่งหนึ่งหลังจากผ่านการคัดตัวมาอย่างทุกขุทุกเล แต่ด้วยความที่เธอไม่มั่นใจกับอาการของเธอว่าจะควบคุมเสียงร้องของตนได้หรือไม่ ทำให้ฝนตัดสินใจเข้าไปหาแม่เพื่อขอให้แม่ที่กำลังป่วยช่วยเหลือเธอในด้านการเตรียมตัว แต่แม่ของเธอกลับเลือกที่จะเฝ้าไข้เธอ จนทำให้อาการวิตกกังวลของฝนย้อนกลับมาอีกครั้ง จนเธอต้องออกมาฟังเพลงคนเดียวผ่านเครื่องบันทึกเสียงของแม่ที่เธอเคยได้จากแม่ในตอนที่เด็ก ๆ และฝนกลับไปร้องเพลงที่บ้านเพื่อระบายความในใจ ทำให้เธอได้เจอกับ รุ่ง เพื่อนในสมัยเด็กของเธอที่แวะเวียนมาหา

ทำให้พวกเขาได้พูดคุยกันถึงอดีตและชีวิตในปัจจุบัน ผมพูดถึงการขึ้นไปร้องเพลงบนเวทีแห่งหนึ่งที่เราจะไปขึ้นร้อง ทำให้รุ่งตัดสินใจว่าจะไปเชียร์ แต่แล้วผมกลับต้องมาสะดุดกับคำพูดของรุ่งที่บอกว่าเธอเก่งมากที่อยู่ตัวคนเดียวได้ ทำให้ผมรู้สึกเหงาในบ้านหลังใหญ่คนเดียว ก่อนที่เธอจะขอให้รุ่งกลับไป แล้วเธอย้อนไปเห็นอดีตของเธอที่ต้องซ้อมร้องเพลงอยู่คนเดียวในบ้าน จนในวันต่อ ๆ มา ผมตัดสินใจที่จะไม่ไปหาแม่เพื่อซ้อมอีกแล้ว และไม่ขึ้นไปร้องเพลงในร้านที่รุ่งไปเชียร์ จนรุ่งและผมได้เจอกันอีกครั้งในร้านอาหารแห่งหนึ่ง ทำให้พวกเขาได้พูดคุยกันว่าทำไมผมถึงไม่ไปร้องเพลง ทำให้รุ่งได้รู้ว่าผมมีอาการตื่นกลัวเวที เธอจึงชวนให้ผมตามเธอไปในปาร์ตี้ของลุง ๆ ป้า ๆ ในพื้นที่ และขอร้องให้ผมร้องเพลงอย่างสนุกสนาน โดยเลือกเพลงที่ทุกคนเองก็รู้จักอย่างเพลงช้าง และแม้ผมจะมีความกลัวในตอนแรก แต่เมื่อเธอเริ่มร้อง เธอกลับเห็นบรรยากาศรอบ ๆ ตัวเธอที่มีความสนุกสนานแม้ว่าเธอจะร้องได้ไม่ตัวอย่างที่เธอคิดก็ตาม จนทำให้ผมเริ่มสนุกไปกับมัน จนกลายเป็นคืนที่ผมได้มีความสุขกับคนรอบ ๆ ตัว และหลังเลิกงาน ผมและรุ่งได้มานั่งคุยกันที่หน้างานปาร์ตี้ว่ารุ่งต้องการให้เธอสนุกกับการร้องเพลงให้เหมือนกับสนุกในการใช้ชีวิต จนผมเริ่มที่จะมีมุมมองในแง่ดีมากขึ้น ก่อนที่เธอจะมาสะดุดอีกครั้งหลังจากที่รุ่งได้พูดว่าแท้จริงแล้วแม่ของผมนั้นก็เคยดูแลเธอมาก่อน และเป็นคนใส่ใจคอยพาเธอไปมีความสุขแบบนี้ในวัยเด็ก ผมที่ได้ยินแบบนี้จึงโมโห เพราะกับตัวเธอนั้น แม่ของเธอกลับเย็นชา ทำให้เธอรีบพารุ่งไปหาแม่ในทันที เธอพยายามจะถามแม่ของเธอด้วยความขุ่นเคืองว่าทำไมแม่ของเธอถึงต้องทำแบบนี้ แต่แล้วสุดท้ายเธอก็ไม่ได้คำตอบใด ๆ จนเธอตัดสินใจที่จะทิ้งเครื่องบันทึกเสียงของแม่เอาไว้ แล้วเดินออกมา ก่อนที่รุ่งจะรีบตามเธอไป ก่อนจะถามว่าเธอเป็นอะไร ผมได้เล่าว่าแม่ของเธอไม่เคยใจดีด้วยกับเธอแบบที่แม่เคยใจดีกับรุ่ง ผมตัดสินใจว่าเธอจะร้องเพลงโดยที่เป็นการทำเพื่อตัวเองแล้ว จะไม่สนอะไรอีกแล้ว จนเวลาผ่านไปรุ่งและผมได้อยู่ด้วยกัน และเตรียมตัวในการประกวดร้องเพลงด้วยกัน จนในวันหนึ่งที่รุ่งเอาเครื่องบันทึกเสียงมาให้ เป็นเครื่องอัดเสียงที่แม่ของเธอฝากข้อความเอาไว้ แต่ผมเลือกที่จะไม่สนใจในข้อความนั้น และเดินทางไปแข่งรอบออดิชั่นเอง

แต่แล้วในวันแข่ง อาการตื่นกลัวเวทีของเธอกลับไม่ได้ดีขึ้นเลย จนรุ่งที่มาเชียร์เธอเอาเครื่องบันทึกเสียงของแม่มาให้ และบอกให้ผมลองฟังข้อความที่ฝากเอาไว้ ทำให้ผมเปิดฟังมันจนจบพร้อมกับรอยยิ้ม จนเธอโดนเรียกไปรอขึ้นเวที เธอพยายามจะโทรติดต่อหาแม่ของเธอผ่านพี่พยาบาลที่ดูแล จนเธอได้รับรู้ว่าแม่ของเธอได้เสียไปแล้ว แต่เธอกลับถูกคนรัศมีเวทิตักขึ้นไปที่เธอจะได้ทำอะไร ทำให้เธอต้องพยายามทำใจที่หน้าไมค์ร้องเพลง ก่อนจะนึกถึงเสียงที่แม่ของเธอทิ้งเอาไว้ให้ ว่าอยากให้เธอเดินตามความฝันให้สำเร็จ และร้องเพลงฮัมเป็นแนวทางให้กับเธอ ก่อนที่เธอจะร้องเพลงออกมาพร้อมกับจินตนาการว่าแม่ของเธอยังคงมีชีวิตอยู่ และเธอได้ไปเยี่ยมเยือนครั้งสุดท้าย ก่อนที่เธอจะลืมตาตื่นขึ้นขึ้นมาพบว่าตัวเองได้ร้องเพลงไปแล้วพร้อมกับเครื่องบันทึกเสียงในมือ

โดยมีรายละเอียดบทภาพยนตร์ที่แนบมาดังนี้

3.5 บทภาพยนตร์ (Screenplay) Draft 01

3.6 บทภาพยนตร์ (Screenplay) Draft 09 rewrite (ถ่ายทำจริง)

3.5 บทภาพยนตร์ (Screenplay) Draft 01

Draft 1

Screenplay_Off-Key Life's_16/08/66

By Ranet Santep

Director's Note ชีวิตเราต่างก็เหมือนกับขั้วรถไฟที่มีจุดหมายปลายทางเดียวกันนั่นคือการดับสูญ หากแต่ในบางครั้งเส้นทางและบาดแผลที่คอยสร้างแก่เราทำให้เราจึงหาเหตุผลในการต้องทนทุกข์ไม่ได้ จนลืมความสุข และภาพข้างหน้าต่างที่ช่างสวยงามจด จนบางครั้งมันก็ช่างคุ้มที่จะมีชีวิตอยู่เสียเหลือเกิน

ในโลกที่โหดร้ายและเต็มไปด้วยบาดแผลอันเจ็บปวด มนุษย์เราจะอยู่รอดได้ด้วยรัก และรักเท่านั้น

1 Montage

ฝนนั่งอยู่ที่ทุ่งโล่งแห่งหนึ่ง มือข้างหนึ่งของเธอเป็นสายสิญจน์เก่า ๆ ตัวเธอยิ้มนั่งมองพระอาทิตย์ตก รวากับฟังจะได้เห็นความรักครั้งแรก

2 ภายใน / กลางคืน / ห้องครัวบ้านฝน

ภายในบ้านไม้ของชาวบ้านในอีสานแถบชนเมือง ที่เต็มไปด้วยของมากมายวางอยู่เต็มไปหมด การ ตกแต่งของบ้านมีหลายสีสัน เป็นบ้านหลังค่อนข้างใหญ่ที่กลับดูว่างเปล่า มีภาพของครอบครัววางเรียง กันอยู่ในชั้นวางหนึ่ง แต่ข้าง ๆ รูปภาพเหล่านั้นกลับมีอิฐกระดุกวางไว้ด้วยหมดทุกรูปภาพ มี เสียงเพลงฮัมเบา ๆ เล็กน้อย และแสงลอดออกมาจากประตูห้องครัวที่อยู่หลังบ้าน

3 ภายใน / กลางคืน / เวทีประกวดในห้าง

ฝนยืนอยู่ที่หลังเวที เธอยืนอยู่อย่างประหม่า พร้อมกับสีหน้าที่ดูตื่นกลัว สิ้นเสียงประกาศหน้าเวทีที่ กล่าวถึงชื่อเธอที่บอกคิวให้เธอออกไป ฝนจึงค่อย ๆ เดินออกไปกลางเวทีที่มีไมค์วางไว้อยู่หนึ่งตัว เธอ จัดไมค์ให้เหมาะสมกับความสูงตัวเอง ฝนเริ่มแนะนำตัวอย่างตะกุกตะกัก

ฝน

สวัสดีค่ะ นันทน์พิน B602 ค่ะ วันนี้ หนูจะมาร้องเพลงที่แต่งเองค่ะ

กรรมการ

เชิญเลยครับ

ฝนมองไปมาอย่างกังวลใจ เธอค่อย ๆ หลับตาลง แล้วอ้าปากร้องออกมาอย่างไพเราะ แต่รีแอคชั่น ผู้คนที่กำลังรับชมนั้นก็กลับนิ่งอย่างน่าประหลาดใจ

ฝน

ความ....รัก...ที่ไม่เคยจางหาย ไม่เคยแปรผัน ไม่เคย ห่าง

ความฝัน ที่เรายังเก็บไว้ ช่างใจในส่วนลึก ไม่เคย จาก

ดีพร้อม ควรเป็นอย่าง อย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ไม่เคยดีพอ

2 ภายใน / กลางคืน / ห้องครัวบ้านฝน

เสียงของฝนที่ไพเราะนั้นมาจากเสียงของเธอในครัว เธอกำลังผัดเนื้อกับผักอย่างมีความสุข เธอร้องเพลงของตัวเองไปด้วย จดเนื้อร้องใหม่ไปด้วย ราวกับนี่เป็นครั้งแรกที่เธอเพิ่งจะคิดเนื้อเพลงได้ แต่กลับเขียนมันออกมาได้อย่างไหลลื่น จนฝนหันตัวมาปิดไฟในเตาแล้วค่อย ๆ บรรจงหยิบจานข้าวที่เตรียมเอาไว้เดินออกจากห้องครัวไป พร้อมกับที่เธอร้องเพลงไปด้วยกัน เธอวางจานลงบนโต๊ะกลางบ้านที่มีแค้โคมไฟดวงเล็ก ๆ ข้างเธอไม่ไกลนัก เธอผ่อนคลายลงเล็กน้อยหลังจากที่ร้องถึงท่อนหนึ่ง แล้วหันมองไปรอบ ๆ ตัวของเธอ ความหมายในเพลงก็เริ่มกลับทาง จนเธอไปชะงักกับของบางอย่างในห้องของเธอ

3 ภายใน / กลางคืน / เวทีประกวดร้องเพลง (ต่อเนื่อง)

ฝนกำลังร้องเพลงอยู่บนเวทีแต่ด้วยเสียงที่ไม่ได้ดีเหมือนในตอนแรกที่เธอร้องในห้องครัว เธอมองลืมนตาขึ้นมาแล้วเห็นฝูงชนก็ทำให้เธอตื่นเต้นขึ้นมาอีกครั้ง ผู้คนทุกคนเมื่อฟังจบมีเสียงตบมือเพียงเล็กน้อย และกรรมการที่กล่าวขอบคุณที่มาเข้าร่วม เสียงรอบข้างในหัวของฝนเริ่มจางหายไป เธอรู้ถึงผลของการประกวดทันที

2 ภายใน / กลางคืน / ห้องครัวบ้านฝน (ต่อเนื่อง)

ฝนก้มหน้าลงทำใจยอมรับเล็กน้อย ภาพค่อย ๆ ถอยออกมาให้เห็นโต๊ะที่เธอมอง มันเป็นกระดาษประกวดที่เธอถอดแล้ววางเอาไว้

4 ภายนอก / กลางคืน / ร้านเหล้า

ฝนที่ร้องเพลงจบในร้านเหล้าแห่งหนึ่ง เธอพยายามจะร้องคีย์สูง แต่ยังไม่เหมือนคั้นเสียงอยู่มาก เธอมองไปรอบ ๆ ร้านที่ผู้คนไม่สนใจเธอและนักดนตรีชายอีกคนข้าง ๆ เธอเลย

5 ภายใน / กลางคืน / ภายในร้านเหล้า

ฝนเดินผ่านหลังร้านแล้วเจอกับชายกลางคนคนหนึ่งที่กำลังยืนดูครัว

ฝน

พี่ต๊อดคะ วันนี้หนูกลับแล้วนะคะพี่ ขอโทษด้วยนะคะพี่ที่ต้องกลับเร็ว

พี่ต๊อด

ได้ ๆ ไม่เป็นไรเลยพี่เข้าใจ เดี่ยวเรื่องค่าตัวพี่โอนให้ส่งในไลน์เหมือนเดิมนะ

แล้วนี่กลับได้ใช่ไหม ให้พี่ไปส่งหรือเปล่า

ฝน

ไม่เป็นไรค่ะพี่ หนูเรียกแกร็บแล้ว

พี่ต๊อด

เหรออๆ โอเคเลย กลับดี ๆ นะ

ฝน

ค่ะ ขอบคุณค่ะพี่

พี่ต๊อด

เหมือนเดิมนะ ขอให้หายเร็ว ๆ ลู้ ๆ นะ

ฝนยิ้มเจื่อน ๆ แล้วเดินไปหยิบกระเป๋าใบหนึ่งแล้วเดินออกไปทางด้านหลัง

6 ภายใน / กลางวัน / โรงพยาบาล

ฝนกำลังเดินไปที่หนึ่งในโรงพยาบาล แล้วไปหยุดยืนอยู่หน้าห้องพักรักษาผู้ป่วยห้องหนึ่ง ในมือกำลังถือกระเป๋าใบเล็กที่ใส่เสื้อผ้าเอาไว้ เธอทำมองป้ายอย่างทำใจเล็กน้อย

(ห้องผู้ป่วย504)

ฝนเปิดประตูเข้าไปเจอกับผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งนั่งอยู่ที่เตียงมองหน้าต่างที่กำลังเปิดเอาไว้จนสุด จนลมแรง ฝนมองอย่างลังเลแล้วทำใจเล็กน้อย

ฝน

โ้ย แม่ มาดราม่าอะไรเนี่ย เปิดหน้าต่างซะกว้างเลย

ฝนพูดพร้อมกับเดินเข้าไปปิดหน้าต่าง

ฝน

พยาบาลมาเปิดให้เธอแม่

แม่ของฝนนั่งเงียบแล้วไม่ตอบอะไร เธอมองไปที่กระเป๋าของฝน

แม่

วันนี้จะมานอนด้วยหรือ

ฝน

อ้อ ก็ตั้งแต่แม่มาอยู่หนูไม่เคยได้มานอนด้วยเลยนะ

แม่

ไม่ต้องหรอก แม่อยู่ได้

ฝน

ไม่เป็นไรแม่ ให้อนุอยู่ด้วยบ้างเถอะ

แม่ของฝนเงียบไป ฝนรอจังหวะเหมือนกำลังคาดหวังให้แม่ของเธอตอบกลับ

ฝน

เนี่ย หนูอยากนอนโรงบาลมานานละ น่าตื่นตื่นจะตา...

แม่

เดี๋ยวก็ไปแล้ว ไม่ต้อง เสียเวลา

ฝนชะงักเล็กน้อย

ฝน

ถึงจะใกล้กลับไปนอนบ้าน แต่หนูก็นอนนี้ได้แหละแม่

วันพรุ่งนี้หนูว่างพอดีด้วย สบายมาก

แม่

แต่แม่ไม่อยากจะให้ง่วงอยู่

ฝนชะงัก

ฝน

หนูว่างจริง ๆ นะแม่ พรุ่งนี้หนูก็กลางงานแล้วด้วย

ฝนหันหน้าไปเจอหน้าแม่ที่มีสีหน้าที่จริงจัง แทบดูเหมือนจะโกรธ ฝนเงื่อนงงเล็กน้อย

แม่

แม่ขอละ กลับไปนอนบ้านเถอะ

ฝนเจื่อนลงแล้วมีท่าที่ยอมแพ้

ฝน

โอเคแม่ งั้นเดี๋ยววันนี้หนูขอกินข้าวด้วยก่อนนะ

ฝนนั่งลงโซฟาข้าง ๆ เติง แล้วเริ่มหยิบถุงอาหารออกมาเปิดกิน เธอตักไปได้ไม่กี่คำก็หันไปมองแม่ของเธอที่อยู่บนเตียง เธอหันหน้าหนีพยายามที่จะหลบ ฝนมองเธออย่างสับสน พื้นที่รอบ ๆ เธอเริ่มเปลี่ยนไป แสงรอบตัวมืดลง เธอค่อย ๆ ร้องเพลงออกมา

7 ภายนอก / กลางคืน / ห้องครัว

จนกระทั่งพื้นที่ด้านหลังค่อย ๆ เปลี่ยนสภาพเป็นบ้านของเธอ ตอนนี้อย่างไรก็แล้วแต่ร้องเพลงต่อ

เธอเดินไปที่ครัวของเธอที่หลังบ้าน เป็นครัวเปิดที่มีเคอร์รี่เท่านั้นกำลังกินเธอกับภายนอกเอาไว้และร้องเพลงต่อ

จนกระทั่งเสียงเพลงได้ค่อย ๆ นำพาไปสู่อีกหนึ่งคนที่เดินผ่านมาแถวบ้านเธอ

รุ่งที่เดินผ่านมาเมื่อได้ยินเสียงเพลงนั้นค่อย ๆ ทำให้พื้นที่ของรุ่งเปลี่ยนไปอย่างช้า ๆ เช่นกัน เธอเดินตามเสียงเพลงมาเรื่อย ๆ แล้วต้องการที่จะพบคนที่ร้อง เธอยืนจ้องมองรุ่งที่กำลังขวางเธอเอาไว้และเห็นประตูบ้านที่เป็นกรงเหล็ก เธอจึงเดินเข้าไปหา

ฝนยังคงร้องเพลงต่อไป จนกระทั่ง รุ่ง ถอนหายใจออกมาเบา ๆ

รุ่ง

ป่าด

ฝนหันหน้าไปทันทีหารุ่งที่กำลังเกาะรั้วฟังเธอร้องเพลงอยู่นั้น เธอจินตนาการก่อนที่จะรีบวิ่งหลบเข้าไปในตัวบ้าน

รุ่ง

เฮ้ อ้าย

รู้ยืนมองตามฝนที่วิ่งเข้าบ้านไปอย่างสลด ฝนที่ยืนอยู่ข้างในกุ่มหัวใจที่กำลังเต้นรัวของเธอ เธอพยายามสงบอารมณ์แล้วเดินขึ้นห้องไป

8 ภายใน / เช้า / ห้องนอนฝน

ฝนตื่นขึ้นมาด้วยเสียงนาฬิกาปลุก

9 ภายนอก / เย็น / ถนนหน้าที่ทำงาน

ฝนยืนรอสองแถวอย่างใจเย็นที่ใกล้ถนน จนโบกรถได้หนึ่งคัน

10 ภายใน / กลางวัน / ที่ทำงาน

ฝนนั่งทำงานในที่ทำงานคนเดียว เธอเพิ่งจะส่งข้อความให้กับลูกค้าเสร็จ แล้วเธอก็หาวออกมาเล็กน้อย เธอมองไปรอบ ๆ ไม่มีใครอยู่เลย ทำให้เธอฮัมเพลงขึ้นมาเบา ๆ เธออมยิ้มออกมาเล็กน้อย

เพื่อนร่วมงาน

ฝน

ฝนตกใจและหันไปตามเสียง

เพื่อนร่วมงาน

เดี่ยวเลิกงานไปกินข้าวด้วยกันไหม

ฝนคิดตามและมองนาฬิกาในข้อมือ

ฝน

ไม่เป็นไรดีกว่าค่ะพี่ พอดีหนูมีงานต่อตอนกลางคืน

เพื่อนร่วมงาน

จ้า ยังไงไว้ไปกินด้วยกันบ้างนะ

ฝนยิ้มตอบกลับแล้วมองพวกเธอเดินออกไปอย่างช้า ๆ

11 ภายนอก / เย็น / หน้าบ้านฝน

ฝนลงมาจากรถสองแถว แล้วเดินต่อไปยังหน้าบ้านของตัวเอง เธอพยายามจะไขว่คว้ากุญแจ

รู้จ

อ้าย

ฝนหันไปหาตามเสียง

รู้จ

กินข้าวนำกันบ่

รู้จยกถุงอาหารขึ้นมา ช่างในมีผัดกะเพราและข้าวสวย ฝนตกใจเล็กน้อย แล้วถึงรู้ว่ารู้จเป็นคนที่มา
เกาะรั้วเธอในเมื่อวาน

ฝน

อ้อ ไม่เป็นค่ะ เอะเลย

รู้จ

อ้อย อ้ายจำหนูบ่ได้ดี ที่เคยเล่นนำกันตอนเด็ก ๆ นั้นแต่

ฝนหันไปมองรู้จด้วยความตกใจเล็กน้อย เธอมองด้วยความสงสัยก่อนพูดออกมา

ฝน

รู้จเธอ

รู้จ

แม่น

ฝนชะงักพร้อมกับมีภาพที่เธอนอนหนุนตักแม่เล่นขึ้นมาในหัวแล้วเศร้าเล็ก เธอลังเล

ฝน

...ไม่เป็นไรจริง ๆ เรามีข้าวแล้วเหมือนกัน

รู้จ

อ้าว กะกินนำกันแต่ กลับมาอยู่แต่โดนแล้ว บ่เห็นคุยกับไฟจ๊กคน ย้อนความหลังกันแทน

ฝน

เราไม่สะดวกจริง ๆ

รู้จ

หยัง เชนติ เมื่อวานนะ

ฝน

ไม่ได้เงิน เราแค่ไม่สะดวก

รู้จ

ปาด เชนอีหลีตัวหนี

ฝนเปิดประตูได้แล้ว เธอกำลังประตูเหล็กให้ออกห่างจากกัน

รู้จ

เด้อ อ้าย ซ้ำนี้เหม่ กินข้าวนำกันจักเพื่อ เอนจอยไลฟอะ ฮู้จักป

ฝนที่ยืนอยู่ระหว่างการเดินเข้าประตูกลับหยุดลง สีหน้าเธอเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย แล้วเธอก็เดินเข้าไปปิดประตู

ฝน

เราไม่สะดวก ขอโทษนะ

ฝนพูดเสร็จก็เดินไปปิดประตูจนรู้ตงใจยืนก่อกอยู่หน้าบ้านของฝน ฝนยืนจั้งจ้งอยู่หน้าประตูเหล็กข้างในที่พึ่งปิดลง เธอเดินต่อเข้าไปในบ้าน

12 ภายใน / กลางวัน / ห้องนอนฝน

ฝนตื่นขึ้นมาบนเตียงโดยมีเสียงนาฬิกาปลุกดังมาจากข้างเตียง เธอเอื้อมมือมันไปปิดมันซ่า ๆ อย่างสะลึมสะลือ และมีการแจ้งเตือนในโทรศัพท์ขึ้นมาให้เห็นแจ้งเตือน Reminder

“ประกวดร้องเพลง”

ฝนแปร่งฟันในห้องน้ำในห้องน้ำที่มีกระจกเก่า ๆ และสติ๊กเกอร์ติดเต็มไปหมด เธอหันไปมองเห็นในอ่างน้ำที่ยังรู้สึกไม่คุ้นชิน

ฝนอาบน้ำในห้องน้ำ และออกมาแต่งตัว เธอปิดตู้กระจกที่มีรูปของเธอและแม่อยู่ที่หน้าตู้ และยืนจ้องมองราวกับตัดสินใจอะไรบางอย่าง

13 ภายใน / กลางคืน / โรงพยาบาล

ฝนกำลังหันผลไม้อยู่ข้าง ๆ แม่ของเธอในโรงพยาบาล แม่ของเธอนั่งเงียบ ส่วนฝนก็มีท่าทางมีกระอักกระอ่วน ดูท่าทางลังเลเล็กน้อย รวากับคาดหวังอะไร

ฝน

เออแม่.....วันนี้อยู่แป๊บเดียวนะ หนูมีประกวดร้องเพลง

แม่ของเธอเงิบ

เนี่ย ถ้ามันชนะก็ได้เงินมาช่วยพวกเรานะแม่

หนูว่าจะอยากซื้อเค้กร้านนี้มาให้แม่

ทั้งคู่เงิบกันไปสักพักหนึ่ง ฝนกำลังจะเอ่ยปากแต่กลับถูกแม่พูดสวน

แม่

.....เอ็งจะประกวดอะไรนักหนา ไม่ใช่ว่ามีร้องเพลงกลางคืนหรือ

ฝน

โธ้ย แม่ คนเรามีตั้ง 24 ชม หนูก็อยากใช้ให้มันคุ้ม ๆ หน่อย

แม่ลองแก้ง ๆ พูดให้กำล...

แม่

ฝน

ฝนหันไปฟังอย่างตั้งใจราวกับรอคอยอะไรบางอย่าง

แม่

เอ็งอย่าทำอะไรไร้สาระเยอะ

ฝนถอดสีหน้าเล็กน้อยราวกับผิดหวัง เธอก็มองหันแอบเปิดในมือ

ฝน

.....อ้อ

เสียงหัวใจของเธอเต้นดังขึ้นอีกครั้ง แต่ยังไม่ดังมาก เธอมองมิดในมือที่ใช้หั่นผลไม้ พร้อมกับเสียงหัวใจที่ดังขึ้นเรื่อย ๆ

14 ภายใน / กลางวัน / ภายในโรงพยาบาล

ฝน

อะไรรนะคะ?

ฝนยืนคุยกับหมอที่บังเอิญเดินผ่านมาตรวจ

หมอ

อาการเขาเริ่มลามไปยังระบบต่าง ๆ แล้วครับ

อาจจะต้องใส่เครื่องช่วยซักรวันหนึ่ง คุณบอกเขาได้ไหม

เสียงของหมอในหัวของฝนนั่นดังและอื้อจนฟังไม่ชัดนัก

หมอ

คุณ

ฝน

ได้ค่ะ ๆ

15 ภายนอก / กลางคืน / งานประกวดร้องเพลง

เสียงหัวใจเต้นดังระส่ำ ฝนยืนกุมมืออยู่หลังเวทีที่หลังร้านเหล้าแห่งหนึ่ง เสียงเกริ่นของโฆษกพูดออกมาไม่หยุด บรรยากาศเป็นงานประกวดโชว์ร้องเพลงบ้าน ๆ

พิธีกร

ผู้สมัครท่านต่อไปนี้ได้คือครับ ลูกครึ่งฝรั่งมาจากกรุงเทพฯ

ซิมาร้องเพลงประกวดนำเฮาพุ้นแหล่ว เดี่ยวเชิญน้องฝนขึ้นมาเลยครับผม

สิ้นเสียงประกาศ ฝนก็พยายามทำใจแล้วเดินขึ้นไป

ฝนเดินลงมาอย่างไม่ดีนัก เสียงหัวใจยังคงเต้นรัว เธอถอนหายใจครั้งใหญ่แล้วเดินออกมา

16 ภายนอก / กลางคืน / ร้านอาหาร

ฝนเดินไปซื้อส้มตำที่ร้านใกล้ ๆ แต่ทันทีที่เธอเปิดกระเป๋าเงินออกมากลับพบว่าเงินสดของเธอหมด เธอพยายามมองรอบ ๆ ร้าน

ฝน

เอ่อ พอดีหนูไม่มีเงินสดค่ะ โอนได้ไหมคะ

แม่ค้า

ไม่ได้จ้าลูก

รุ่ง

เท่าไหร่คะป้า

ฝนหันไปมองรุ่งที่เข้ามาจ่ายเงินให้กับเธอ เธอคิดสงสัยเล็กน้อยก่อนพูดออกมา

ฝน

มีพร้อมเพยไหม เดี่ยวเราโอนให้

รุ่ง

ไม่เป็นไรแต่กินน้ำกันได้ป

รุ่งพูดจบก็ยกถุงอาหารของตัวเองที่ซื้อขึ้นมา

17 ภายนอก / กลางคืน / ด้านนอกงานประกวด

รุ่งกำลังเส้มตำใส่จานข้าง ๆ ฝน ทั้งสองนั่งอยู่บนสาดห่างไกลกับร้านบันเทิง ไม่กินอาหารที่ถูกวางจัดเตรียม

รุ่ง

เมื่อวานโกรธหนูดี

ฝนชะงักเล็กน้อย

ฝน

ไม่หรอก เราแค่เจอหลายเรื่อง

รุ่งที่ได้ยินแบบนี้ก็ผ่อนคลายเป็นอันหนึ่ง เธอหยิบส้มตำข้าง ๆ มาเริ่มกินอาหาร

รู้จ

แต่อีหลีเตอะ อ้ายหนี ฮ้องเพลงปานักฮ้องเลยเด้หนี

ฝน

ไม่ได้ขนาดนั้นหรือก ไม่เห็นบนเวทีเมื่อกี้หรือ

รู้จ

ฮือ แต่อันอยู่คร้วมันบ่แม่นฮ้องแค่พอกำกาคะ มั่นเพราะอีหลี

ฝน

พอกำกาคะแปลว่าอะไรอะ

รู้จ

แปลว่า So So

ฝนที่ได้ฟังแล้วอมยิ้มขึ้นมา หัวเราะเล็ก ๆ

รู้จ

แม่นหยัง หนูอยู่บ้านนอกแต่เรียนมนุษย์อิงเต๋อค่า

ฝนหัวเราะเบา ๆ ต่อเล็กน้อย

ฝน

โทษ ๆ เราแค่ปรับอารมณ์ไม่ทัน

ฝน

เราเป็นคนร้องเพลงบนเวทีไม่ได้ เวลามีคนมองที่ไร

หรือเริ่มคิดว่ามันจะเป็นยังไง เราก็จะเริ่มคุมร่างกายไม่อยู่ตลอดเลย

ฝนหัวเราะ

ฝน

คือมันร้องได้แหละ แต่มันก็ไม่ได้ดีที่สุด

เราร้องเพราะจะเอาเงินไปรักษาแม่เฉย ๆ

รู้จ

เหต้ออก ยังไงพี่ก็ยิ่งขึ้นเวทีปะ

ฝนมองอย่างตกใจเล็กน้อย รู้จมองอย่างครุ่นคิด

รู้จ

สั้นดี.....

พี่จำแม่หนูตอนเด็ก ๆ ได้ปะ

ฝน

เราว่าเราไม่เคยเจอนะ

รู้จ

(หัวเราะ) นั่นแหละ

เขาทิ้งหนูไปตั้งนานละ หลังพี่ออกไปกับพ่อสักพัก

จากนั้นก็ค่อย ๆ รับมือไม่อยู่เท่าไร บางทีสั้นคล้ายพี่เลย

แต่โซคยังดีหน่อย หนูมีปู่อยู่คนหนึ่งที่คอยอยู่กับหนูตลอด

รู้จเอามือทาบอก

รู้จ

เขาบอกว่ามันคือจำลองความรู้สึกของการโดนกอดเด๊ะ

ฝนมองตามรู้จอย่างสงสัย เธอมองไปข้างหน้าแล้วค่อย ๆ ขยับมือขึ้นมาทาบอกตามที่รู้จบอก

รู้จ

บางทีหนูก็คิดเด๊ะอ้าย ว่าเฮ็ดหยังแสงไฟน้อย ๆ

เพียงสองดวง บางทีเอ้มันคือสวยได้คักแทะ

กว่าสิเข้าใจ ว่ามันอยู่ที่เฮามองมันนำคือกัน

ฝนมองตามแสงไฟด้านหน้าของพวกเขาสองดวงที่กำลังส่องแสงอยู่ บรรยากาศรอบตัวเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อย

รู้้ง

เป็นจิ้งใต้

ฝนมองหน้ารู้้งด้วยความแปลกใจอีกครั้ง เธอก็มองคิดเล็กน้อยแล้วตอบออกมาเบา ๆ

ฝน

So So

ทั้งสองคนยิ้ม แต่ในจิตใจ รู้้งกลับทำหน้าที่ราวกับนีกอะไรออก

รู้้ง

อ้าย ตามหนูมาแป๊ปนี่ง

Transition J cut เสียงดนตรีที่ม่วนกำลังมา.

18 ภายนอก / กลางคืน / งานเลี้ยงบ้าน

รู้้งและฝนเดินเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งที่กำลังจัดงานเลี้ยงกันอยู่ รู้้งรีบวิ่งเข้าไปพูดคุยกับชายคนหนึ่งหน้าคอมพิวเตอร์ โดยมีฝนยืนรออยู่ข้างหลัง

รู้้ง

อ้ายเต้ ขอหมู่หนูฮ้องเพลงนำแหนได้บ่

เต้

ไผ

รู้้ง

พูนนน คนนี้สากลงเต้หนี อารินา กรานเต้ ฮู้จักบ่

เต้

ติ ป้าตต มาตั่วล๊ะ

เต้ยืนมองฝนจากไกล ๆ รู้้งวิ่งเข้าไปหาฝน

รู้้ง

มา พี่ ร้องเพลงกัน

ฝน

เฮ้ย ไม่เอา เราไม่รู้จักใครเลย

รู้้ง

โอ้ยยย จอย ๆ ม่วนนะอ้าย เห็นลุงนนท์บ่นะ

เพื่อนร้องเพราะบ้อ บ่เห็นมีผู้ใดสน

ฝนมองตามรู้้งเข้าไปยังในงานเลี้ยง เธอเห็นผู้ชายร่างท้วมคนหนึ่งกำลังตะโกนร้องเพลงออกมาสุดเสียง
แต่ทุกคนยังดูสนุกสนาน

รู้้ง

มาโล้ด

ฝนยังไม่ทันตอบแต่รู้้งก็ดึงมือเธอเข้าไปในวง

รู้้ง

หวัดดีค่า หนูกับหมู่ขอม่วนมาได้บ้อออ

ผู้ใหญ่ 1

โอ้ยยย มาโล้ดตัว อันนี้ผู้ใดหนิ

รู้้ง

ฝนจะ ลูกยายเสาร์

ผู้ใหญ่ 2

เอาดี คีบเห็นโดนแล้วน้อออ มา ๆ ๆ ฮ้องจักเพลง

รู้้งรีบวิ่งเข้าไปพิมพ์เพลงหนึ่ง แล้วรีบเอาไม้ค้กลับมาให้ฝน

ฝน

ไม่เอา เราไม่รู้้อง

รู้้ง

โอ้ยยย เอาโล้ด เถื่อนึง ให้หนูแห่น

รุ่งพูดจบแล้วยัดไม้ค้ำใส่มือฝน เพลงขึ้นหน้าจอกมาเป็นเพลงข้าง ฝนหันหน้าไปมองรุ่งอย่างขุ่นเคือง

รุ่ง

เอ้า เด็กยังร้องได้เลยอ้าย เอาโล้ด

ฝนมองไม้ค้ำของตัวเองและผู้คนรอบ ๆ ที่กำลังจับจ้องมองเธอ แสงที่หน้าจอกำลังบอกว่าเพลงจะขึ้น และดนตรีก็กำลังเริ่มบรรเลง บรรยากาศรอบตัวเธอเปลี่ยนไปจนเหลือแค่ตัวเธอคนเดียว เธอใจเต้นรัว ขึ้นอีกครั้ง เธอค่อย ๆ ก้มหน้าร้องเพลงอย่างเกร็ง ๆ

ฝน

ข้าง ข้าง ข้าง น้องเคยเห็นข้างหรือเปล่า

ข้างมัน.....ตัวโตไม่เบา จมูกยาว ๆ

ฝนหยุดชะงักไปกับการร้องเพลงของเธออีกครั้ง เธอพยายามจะรวบรวมสติใหม่

แต่แล้วเธอก็กลับได้ยินเสียงตบมือดังขึ้นมา เธอหันไปมองรุ่งที่กำลังตบมืออยู่ และผู้คนรอบ ๆ ที่กำลังยิ้มให้กับเธอพร้อมกับเริ่มตบมือ เธอตกใจเล็กน้อย ก่อนจะร้องออกมาอีกครั้งอย่างผ่อนคลายเป็นขึ้น

ฝน

ข้าง ข้าง ข้าง น้องเคยเห็นข้างหรือเปล่า

ข้างมันตัวโตไม่เบา จมูกยาว ๆ เรียกว่าวง

ฝนร้องเพลงไปพร้อมกับเสียงตบมือ แล้วเสียงกรู๊วบ้างบางครั้งของผู้ใหญ่ในวง เธออมยิ้มเล็กน้อย พร้อมกับบรรยากาศที่ตอนนี้ทุกคนเข้าร่วมไปกับการร้องของเธอ จนเธอร้องจนจบเพลง แล้วทุกคนก็โห่ร้องตบมือ

ผู้ใหญ่ 1

ปาดดดดด เพราะตัวหนี

มุมมองของฝนเปลี่ยนไปอีกครั้ง รุ่งยื่นน้ำโค้กแก้วมาให้กับเธอ และพวกเธอก็ได้สนุกกับงาน

19 ภายใน / กลางวัน / ห้องนอนของฝน

หน้าจอของฝนแสดงให้เห็นว่าวันนี้เป็นวันหยุด เธอกำลังหลับอยู่บนเตียง

รู้้ง

อ้ายย

อ้ายยย

ฝนตื่นขึ้นมากับเสียงของรู้้งที่ตระโกนอยู่หน้าบ้าน

รู้้ง

ไปเที่ยวนำกันบ้อออ

ฝนที่ยังคงอยู่บนเตียงอย่างสะลึมสะลือก็มองออกไปตามเสียงอย่างสงสัย

20 ภายนอก / กลางวัน / ข้างทาง

ฝนและรู้้งกำลังรอรถสองแถวอยู่ข้างทาง รู้้งใส่แว่นกันแดดดำเท่ และรอรถอย่างสบายใจ กับฝนที่ยืนนิ่งมองไปมา

21 ภายใน / กลางคืน / คาราโอเกะ

ฝนและรู้้งร้องเพลงคาราโอเกะด้วยกัน ในตอนแรกที่รู้้งร้องเป็นส่วนใหญ่แล้วฝนหัวเราะ แต่ต่อมารู้้งก็คะยั้นคะยอให้ฝนร้องตามด้วย เธอพยายามจะสอนฝนให้ใจเย็น ๆ

รู้้ง

เฮ้า ที่จั่งซี้คือมาเค้นเสียง ร้องปกติโล้ด

ร้องให้เหมือนกับร้องแคให้ตัวเองฟังนะแห่ม

ฝนสับสนอยู่เล็กน้อย เธอพยายามจะร้องอีกครั้งแต่ยังคงมีการเค้นเสียงอยู่

รู้้ง

บ่แม่น ร้องจากพีได้

รู้้งชี้ไปที่คอของฝน สุดท้ายฝนก็ร้องได้ดีขึ้นมา จนฝนยิ้มตาม

22 ภายนอก / กลางวัน / รอบหมู่บ้าน

ฝนและรู้้งปั่นจักรยานไปรอบหมู่บ้านด้วยกัน

รู้จ

เคยไปนาบ้อ

ฝน

ไม่เคย

รู้จ

กะไปไล่ตัดตัว

ทั้งสองปั่นออกไป

23 ภายนอก / กลางคืน / งานบุญ

ฝนที่ยืนอยู่บนเวทีกำลังพยายามร้องเพลง โดยมีรู้จกำกับอยู่ข้างล่างว่าต้องร้องเท่าไร จนนเธอร้องได้

รู้จ

จั่งสั้นนน

24 ภายนอก / กลางวัน / ซ้างแม่น้ำ

รู้จชี้ให้ฝนดูถึงผลไม้ลูกหนึ่งที่ห้อยอยู่บนต้น รู้จวิ่งกลับไปทางเดิมแปะปหนึ่ง ก่อนจะกลับมาพร้อมไม้
สอยมะม่วงของชาวบ้าน

25 ภายนอก / กลางวัน / ทุ่งโล่ง

ทั้งสองลากรถไปถึงที่แห่งหนึ่งในเวลาเย็น แล้วจอดจักรยานเอาไว้ ไปปูเสื่อนั่งกินน้ำหวานแก้วโบราณ
ที่ซื้อมากัน

ฝน

สงบดีจั่ง

รู้จยิ้มแล้วมองไปรอบ ๆ

กริ่ง กริ่ง

เสียงโทรศัพท์ของฝนดังขึ้น เธอมีสีหน้าตกใจเล็กน้อย

ฝน

สวัสดีค่ะพี่แนน มีอะไรรีเปลา่คะพี่

เธอเงียบเสียงฟังปลายสายอยู่พักหนึ่ง

ฝน

คะ?

26 ภายใน / กลางวัน / โรงพยาบาล

ฝนเดินอย่างรวดเร็วท่ามกลางผู้คนทะลุไปยังห้องของแม่เธออย่างรวดเร็ว

รู้จ

ฝน อะไรเนี่ย

ฝนไม่ตอบอะไรเลยเดินไปถึงห้อง เธอเปิดประตูเข้าไปอย่างรวดเร็ว เธอเห็นแม่ของเธอนั่งเปิดหน้าต่างเหมือนเดิม ด้วยบรรยากาศตอนเย็น ฝนมองแม่เธออย่างใจสลาย

ฝน

แม่ ทำไมแม่ขอไม่รับสิทธิ์การรักษา

แม่ของเธอเงียบ ไม่ตอบอะไร

ฝน

ทำไมตอนที่หนูมาอยู่ด้วยตอนปีที่แล้ว แม่ยังพูดอยู่เลยว่าแม่จะสู้

แม่จะอยู่เพื่อหนูอะ หรือแม่ลืมไปแล้ว หรือมันไม่มีค่าอะไรเลยตั้งแต่แรก

เธอพูดออกมาพร้อมกับน้ำตาที่เล็ดออกมา

ฝน

หนูพยายามเพื่อแม่มาตลอด แม่จะมายอมแพ้ง่าย ๆ แบบนี้หรอ

แม่จะทิ้งให้หนูอยู่คนเดียวอีกแล้วใช่ไหม

แม่ของเธอเงียบไม่พูดอะไร มีเพียงสีหน้าที่กำลังกลั้นน้ำตาเอาไว้

ฝน

ถ้าแม่จะเจ็บเหมือนเดิมหนูก็ไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว

ถ้าอย่างนั้นจะไม่ต้องเจอกันอีกเลยก็ได้นะ ถ้าไม่คุยกันขนาดนี้

ไม่มีแม่แต่เสียงที่ออกมาจากแม่ของเธอ มีเพียงน้ำตาที่ไหล แต่กลับไร้คำตอบ ฝนก้มหน้าและยอมแพ้ เธอพยักหน้าแล้วเดินออกไป ผ่านรั้วที่อยู่หน้าประตู รุ่งได้ยินเหตุการณ์ทุกอย่าง เธอกำลังเดินตามฝนออกไป ฝนมีผีเสื้อที่ซาลงเรื่อย ๆ พร้อมกับน้ำตาและหัวใจที่เต้นระรัวมากขึ้นจนรุ่งตามเธอทันแล้วโอบเธอไว้ ฝนร้องไห้อย่างเป็นบ้าเป็นหลัง เธอค่อย ๆ โนม้ตัวลง

รุ่ง

ฝนใจเย็น ๆ

รุ่งค่อย ๆ ดึงตัวฝนมานั่งเก้าอี้

ฝน

เราไม่เข้าใจ เราไม่เข้าใจจริง ๆ

รุ่ง

ยังไงก็เถอะ แต่แกจะทิ้งแม่ออกมาแบบนี้ไม่ได้นะ

ฝน

แล้วแกเข้าใจเราหรือถึงพูดได้อะ

รุ่งมีสีหน้าที่จริงจังขึ้นเล็กน้อย เธอก้มหน้าลงราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

รุ่ง

แม่เราชอบทิ้งเราให้อยู่กับปู่ตอนเด็ก ๆ

แม่เรามีเราตอนแกเด็กมาก พ่อก็ทิ้งไปเลย

ตัวเองก็เรียนอยู่ ก็เลยไม่รู้จะเลี้ยงเรายังไงมั้ง

แต่สุดท้าย แม่เราก็อ้างเรียนต่อ

แล้วไปสร้างครอบครัวใหม่อยู่แคนาดาแล้วแหละ

ฝนมองหน้ารุ่งเล็กน้อย เธอตกใจกับเรื่องราวของรุ่งที่สดใสตลอดเวลา

รุ่ง

สำหรับเรา แกก็เหมือนกับตายไปแล้วด้วยซ้ำ

มีแค่ปูนี่แหละที่คอยอยู่กับเรา แล้วก็คอยสอนให้เราเป็นแบบนี้ด้วย

แต่พอเราป.6 เราก็ก๊เสียแกไป

ที่ผ่านมาระก็ทำได้แต่ฝืนยิ้มตลอด

ถึงจะใช้ชีวิตอิสระได้แค่ไหนแต่ข้างในก็โหวงตลอดเลย

เหมือนมีรูในอกเลย

รุ่งจับหน้าอกตัวเอง

สุดท้าย ก็แค่คนมองไม่เห็นทางสามคน

ที่พยายามจะคลำทางไปข้างหน้าไม่ใช่เธอ

รุ่งหันมายิ้มให้กับฝน พื้นที่รอบตัวของเธอเปลี่ยนไปอีกครั้งหนึ่ง ฝนมองไปรอบ ๆ เธอเอื้อมมือไปจับรุ่ง มือรุ่งเอาไว้แล้วลูบมันเบา ๆ ราวกับขอบคุณ เธอ น้ำตาค่อย ๆ ไหลออกมา

27 ภายใน / กลางวัน / ห้องผู้ป่วย

แม่ของฝนนั่งอยู่ข้างในห้องคนเดียวมองไปยังหน้าต่างต่างข้าง ๆ เติงเธอ

ก๊อก ก๊อก เสียงเคาะประตูดังขึ้นทำให้แม่ของฝนหันหน้าไปหา ฝนเปิดประตูเข้ามาเบา ๆ ใบหน้าตาบวมเล็กน้อย

ฝน

แม่ หนูไม่รู้หรือกันว่าแม่จะคิดยังไงอะ

แต่หนูแค่อยากบอกว่าถ้ามันเป็นการตัดสินใจของแม่หนูก็จะเคารพมันนะ

แต่ยังไงหนูก็จะขอมาหาแม่ทุกวันเหมือนเดิม

ขอมาปอกผลไม้ให้แม่เหมือนเดิม

ถึงแม่จะใจร้ายกับหนูมาก ๆ เลยก็เถอะ

ถึงแม่จะไม่คุยกับหนูเลยก็เถอะ

หนูตามใจแม่ขนาดนี้แล้ว ถ้าวันนึงแม่เปลี่ยนใจแล้วจะมาคุยกันดี ๆ

เหมือนเดิมแล้วหนูจะดีใจมาก ๆ เลยนะ

อย่างน้อย ๆ ก็ช่วงเวลาที่เรายังอยู่ด้วยกัน หนูก็ขอให้หนูมีความสุข

ฝนน้ำตาไหลออกมาหนักกว่าเดิม แต่แม่ของเธอยังคงหันหน้ามองหน้าต่างเหมือนเดิม ฝนกัดฝน

ฝนพูดจบแล้วเธอก็มองแม่ที่หันหลังไปอย่างเย็นชา จิตใจเธอแตกสลายเล็กน้อย เธอคิดแค่ว่าเธอได้พูด
ในสิ่งที่อยากพูด เท่านั้นก็พอแล้ว เธอหันหลังแล้วเดินออกมา

แม่

ทำไมแกถึงไม่เคยโกรธแม่เลย

ฝนตกใจ เธอชะงักแล้วหันกลับไปอย่างช้า ๆ

แม่

แม่แค่..... แม่แค่รู้สึกว่แม่ไม่เคยได้มีโอกาสได้ดูแลฝนเลย

21 ปีที่ฝนต้องอยู่ด้วยตัวเอง ต้องเจอกับเรื่องทนทุกข์ตั้งมากมาย

แต่แค่ต้องกลับมาดูแลแม่ 1 ปี

.....แม่ไม่ยอมให้เราต้องมาเสียใจแค่เพราะมาจากแม่ที่ไม่เคยอยู่เราเลย

แม่อยากให้อลูกลืมแม่ง่าย ๆ มากกว่าที่จะที่ต้องมานั่งร้องไห้แบบนี้

ฝนมองแม่ด้วยตาแดงกำ เธอร้องไห้แล้วโผกอดแม่ของเธอ

ฝน

ทำไม ทำไมหนูต้องรอให้แม่ป่วยด้วยถึงต้องกลับมาหา

ทำไมหนูต้องอยู่กับพ่อทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่เคยจะให้ความรักหนูเลย

ทำไมหนูต้องกลัวว่าจะกลับมาแล้วจะโดนแม่เกลียดด้วยทั้ง ๆ ที่แม่ใจดีกับหนูขนาดนี้

หนูคิดถึงมากจริง ๆ นะแม่ รอยยิ้มที่แม่ให้ในวันแรก ๆ ที่หนูมาอยู่ด้วย

หนูขอโทษ หนูขอโทษจริง ๆ

ทั้งสองกอดกันแล้วร้องไห้ออกมา

ฝน

แม่อย่าทิ้งหนูไปเลยนะ หนูต้องการแม่จริง ๆ

แม่

แม่อยู่นี่แหละ แม่อยู่นี่แหละ

28 ภายใน / กลางวัน / โถงโรงพยาบาล

ฝนเดินไปกับรุ่งในทางเดิน ตาเธอแดงก่ำ จมูกเธอสีสด เธอชูदन้ามูกเข้าจมูก ลักษณะของเธอ เหมือนกับคนที่ฟังจะทราบข่าวร้ายในโรงพยาบาล แต่ฝนกลับเดินยิ้มไปพร้อม ๆ กับมองสายสัญญาณ ของตัวเองในข้อมือ

รุ่ง

พร้อมสำหรับคืนนี้แล้วนะสิ

สภาพแวดล้อมรอบตัวของเธอเปลี่ยนไปอีกครั้ง ฝนหันหน้ามองรุ่งอย่างมั่นใจ

ฝน

แม่นเลย

จังหวะเสียงเพลงดนตรีตามมา ฝนเดินผ่านฉากและฉากเข้าไปในบ้าน เพื่อเปลี่ยนชุด ให้รุ่งแต่งหน้า จังหวะสนุกจนเธอมองตัวเองในกระจก ฝนค่อย ๆ มองเงาสะท้อนของตัวเองอย่างละเมียดละไม เธอ มองแล้วกุมหน้าอกตัวเองเบา ๆ เธอหลับตา

29 ภายใน / กลางคืน / งานประกวดร้องเพลง

ฝนลิ้มตาขึ้นมาหยุดที่ด้านหลังเวทีประกวด เธอเชื่อมั่นใจ รอบตัวเธอมีคนประกวดมากมาย จนใกล้ได้ถึง คิวของเธอ เธอเดินเข้าไปชิดกับหน้าแถวมากขึ้น

30 ภายใน / กลางคืน / ช้างในโรงพยาบาล

หมอและพยาบาลกำลังวิ่งวุ่นกำลังจะไปสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ สีหน้าพวกเขาดูกังวลและรีบร้อน พวกเขา วิ่งทะลุห้องผู้ป่วยคนหนึ่งเข้าไป

29 ภายใน / กลางคืน / งานประกวดร้องเพลง (ต่อเนื้อ)

ฝนมองไปรอบ ๆ อีกครั้ง เธอมองกลับไปด้านหลังแล้วเห็นผู้คนมากมายดูประหม่ากับเวที เธอดูภูมิใจกับตัวเองเล็กน้อย จนมีเสียงเรียกเข้าหนึ่งโทรเข้ามา

30 ภายใน / กลางคืน / ช้างในโรงพยาบาล

หมอและพยาบาลกำลังดูอาการคนไข้คนหนึ่งอยู่

พยาบาล

ระบบทางเดินหายใจไม่ตอบสนองค่ะ หัวใจฟังจะหยุดเต้นได้ไม่นาน

หมอ

เตรียม Oropharyngeal airway

29 ภายใน / กลางคืน / งานประกวดร้องเพลง

ฝนยืนคุยโทรศัพท์กับใครสักคนหนึ่งอยู่ในแถวคิวของงานประกวด

ฝน

มันก็ต้องตื่นเต้นอยู่แล้วไหม แต่เราว่ารอบนี้เราโอเคนะ

รุ่ง

เธออ อั้นก็ดีแล้ว เราอยู่แถวด้านหน้านี้แหละ หาเราให้เจอด้วย

ฝน

แน่นอน เดี่ยวเราขอวางก่อนนะ ใกล้ถึงคิวแล้ว

รุ่ง

โอเค

ฝนวางสาย แล้วหันกลับไปเตรียมตัว จนกระทั่งมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาอีก ฝนที่กำลังทำสมาธิอึมมเล็กน้อย เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมารับสายอย่างรวดเร็ว

ฝน

เราบอกว่าเราใกล้จะขึ้นแล้วไง

พยาบาล

ฝนลูก ตอนนี้อยู่ที่ไหน สะดวกมาที่โรงพยาบาลไหม

ฝนตกใจกับเสียงในสาย เธอก็มองดู คนที่โทรมาเป็นพยาบาลของแม่เธอ

ฝน

คะ พี่แนน มีอะไรรีไปล่าคะ

พี่แนน

ทำใจดี ๆ ใวันะลูก ตอนนี้อยู่แม่เขาอยู่ไหน

ระบบทางเดินหายใจล้มเหลวฉับพลัน

ตอนนี้เรากำลังรักษากันอยู่ ฝนรีบมาหาแม่ก่อนดีไหม

ฝนฟังเสียงโทรศัพท์ที่ใจเต้นรัวขึ้นเรื่อย ๆ เสียงมันดังจนกลบทุกเสียงรอบตัวเธอแม้ว่าจะเป็นเสียงที่มาจากรถไฟ 10 กว่าตัวข้างหน้าเวที เธอก็มองแล้วพยายามจะเอามือไปทาบน้ำอกของตัวเอง แต่ในครานี้เมื่อเธอทาบน้ำ เสียงทุกอย่างก็ถูกตัดไป หูเธออื้อพร้อมกับใบหน้าที่ได้รับมือไม่ถูก ขณะนี้นักร้องที่อยู่บนเวทีเดินลงมาแล้ว คนให้คิวต่อไปเดินมาหาฝนแล้วพูดอะไรบางอย่างกับเธอ ฝนเงิบจิ้งจิง ไม่ตอบ จนที่ทีมงานค่อย ๆ ดันตัวเธอให้ขึ้นไปบนเวที จนเธอแอบสะดุดกับทางขึ้นเล็กน้อย เธอมองไปข้างหน้าแล้วทุกอย่างดูใหญ่และน่ากลัว

ฝนไม่ได้ยินอะไร ยกเว้นแต่เสียงแว่ว ๆ ที่มาจากด้านหลัง ใจเธอยังคงเต้นโครมครามราวกับจะระเบิด

ทีมงาน

น้อง น้อง ขึ้นไปเลย ขึ้นไปก่อน

ฝนหันไปมองตามเสียงแล้วทำตามอย่างไม่ทราบสาเหตุ เธอเดินแบบสั่น ๆ ไปหยุดอยู่หน้าไมค์ร้องเพลง เสียงพยาบาลเริ่มดังขึ้นมาอีกครั้ง เธอกำลังจะร้องให้ เธอหันกลับไปมองทางเข้าเวที แล้วมีท่าทีจะเดินออกไป แต่มีเสียงของรูดังแทรกมาเสียก่อน เป็นเสียงที่เคยพูดกับรูดังในงานเวทีหนึ่ง

รูดัง

ลองหาของซักสามอย่างที่เห็นแล้วคิดถึงแค่มันดู

ไฟก็สแต้ที่ของขึ้นขึ้นนั่นก็พอ แล้วหายใจเข้าลึกๆ

ฝนพยายามจะมองไปรอบตัว เธอเห็น ลำโพง เธอเห็นไม้ค้ำ แต่เธอกลับหาอย่างที่เราสามไม่ได้ ไม่ว่าจะเธอมองไปทางไหนก็จับไฟก็สัมผัสไม่ถูก ใจเธอเต้นแรงขึ้นเรื่อย ๆ

รู้้ง

ฝน!!

เสียงรู้้งดังขึ้นมาทำลายภวังค์ความเงียบและเสียงของหัวใจฝน ฝนหันไปหาเธออย่างช้า ๆ รู้้งยืนอยู่ตรงนั้น ยืนมองเธออย่างกังวลและกระวนกระวาย เธอกุมอกของตัวเองเอาไว้ ฝนก็ค่อย ๆ ยกมือขึ้นมากุมอก ใจเธอสงบขึ้นมาทันที เสียงรอบตัวเงียบอีกครั้ง แต่คราวนี้กลับผ่อนคลาย ใจเธอเต้นระรัว น้อยลง เธอนึกย้อนกลับไปตอนที่แม่ของเธอกำลังผูกสายสัญญาณให้กับเธอ

แม่

รอบนี้ ไม่ว่าจะยังไงก็ชนะให้ได้นะ แม่เอาใจช่วย

สิ้นสุดเสียงทุกอย่างรอบตัวฝนมีดลง เหลือแค่เพียงเธอคนเดียวท่ามกลางแสงไฟ เธอเอ่ยปากร้องอย่างเบา ๆ

ฝนร้องเพลงไปถึงชีวิตตัวเอง ตั้งแต่เกิดและไปเจออะไรมาบ้าง

ทั้งตอนเด็ก ๆ ที่ไปหาแม่อยู่บ่อย ๆ มีปู่และครอบครัวที่ดีพร้อม แต่แม่และพ่อกลับทะเลาะกันตลอดเวลา จนบางครั้งแม่ไม่คุยอะไรกับเธอเลย

จนกระทั่งเธอได้ไปอยู่กับพ่อที่กรุงเทพแล้วทิ้งชีวิตที่ขอนแก่นมา

เธอได้อยู่ในโรงเรียนแล้วเพื่อน ๆ ก็ไม่ชอบเธอ แล้วมักจะแกล้งเธอเพราะเธอเป็นคนเงียบ ๆ

เธออยู่กับเพื่อนผู้ชายก็โดนนินทา

จนสุดท้ายที่เธอมาทะเลาะกับพ่อครั้งใหญ่

จนพ่อของเธอหนีไป

ทำให้เธอต้องกลับมาบ้าน อยู่ในบ้านที่คุ้นเคย แต่ไม่คุ้นชิน

เธอต้องดูแลแม่ ที่ตอนเด็ก ๆ เย็นซาใส่เธอ

เธอได้คุยกับแม่ และได้เจอฝน

จนสุดท้ายเธอลืมตาขึ้นมาอยู่ในห้องของเธอ มีโปรเจคเตอร์ฉายพร้อมกับฉากในชีวิตที่กำลังเล่นอยู่ มีภาพหนึ่งขึ้นมาเป็นภาพที่เธอมาหาแม่ของเธอครั้งแรก ทั้งสองดูเกร็ง เธอไหว้แม่ของเธอแล้วชนของเข้าบ้าน กับแม่ของเธอที่เดินตามซ้ำ ๆ เข้าไป

แม่

อย่าให้ได้....

เสียงร้องเพลงหมอลำของแม่ดังขึ้นมา ฝนที่นั่งข้างเตียงตกใจจนถามขึ้นมา

ฝน

แม่ร้องหมอลำด้วยเหรอ

แม่

ป้าด ต่คิดว่แม่พ้อกับพ่อต๋ได้จั่งได้ละ

ฝนยิ้ม

ฝน

สอนหนูบ้างสิ

แม่ของเธอยิ้มให้กับฝนทั้ง ๆ ที่อยู่ข้างในโรงพยาบาล รอบตัวเธอช่างดูสดใส ฝนยิ้มตาม แล้วขยับเข้าไปใกล้แม่ของเธอ จนสุดท้ายก็มีเพลงหมอลำเข้ามาปนด้วยในดนตรีรอบตัวของเธอ

แม่ของเธอเข้ามาร้องเพลงด้วย

ฝนได้ร้องกับแม่จนกอดกัน

โน้ตสุดท้ายกับฝนที่กำลังยืนอยู่บนเวที เธอยิ้มกุมไม้ค้พร้อมกับน้ำตาไหลริน แต่ผู้ชมรอบข้างกลับโห่ร้องด้วยเสียงยินดี และชื่นชม คนตบมือให้เธออย่างยาวนาน รุ่งยืนน้ำตาไหลอยู่ข้างล่าง และฝนเองก็ร้องไห้บนเวที เธอลืมตาซ้ำ ๆ แล้วยิ้มให้กับกล้อง

3.6 Screenplay Draft 9 (re-write)/Final

21/02/67

ก่อนเสียใจ-พลาจก

BY RANET SANTEP

Director's Note ชีวิตเราต่างก็เหมือนกับขึ้นรถไฟที่มีจุดหมายปลายทางเดียวกันนั่นคือการดับสูญ หากแต่ในบางครั้งเส้นทางและบาดแผลที่คอยสร้างแก่เราทำให้เราจึงหาเหตุผลในการต้องทนทุกข์ไม่ได้ จนลืมความสุขและภาพข้างหน้าต่างที่จะมาถึงอันสวยงาม ในช่วงเวลาที่เหมือนโลกทั้งใบกำลังพังทลายลง มีเพียงความหวังเท่านั้นที่จะทำให้เรามีชีวิตอยู่ต่อไปได้

1 Montage ภายนอก. ทุ่งโล่ง - เย็น

ฝนนั่งอยู่ที่ทุ่งโล่งแห่งหนึ่ง เธอนั่งอยู่ข้าง ๆ ผู้หญิงคนหนึ่ง ฝนยิ้ม นั่งมองไปข้างหน้าที่เป็นทุ่งโล่งที่ไม่มีอะไร แต่รอยยิ้มกลับยังมีแต่มากขึ้น

ในมือของเธอมือเครื่องเล่นเทปที่แปะกระดาษชื่อ “ฝน” ทับเอาไว้ข้างหลังอยู่

2 Montage ภายใน. บ้านฝน - กลางวัน

(ย้อนอดีต) ภาพหน้าแม่และฝนที่เคลื่อนไหวมา แสงลอดเข้ามาผ่านกล้องจนสว่างวาบ ฝนในวัยเด็กที่นอนบนตักแม่อยู่

แม่

นอนสาหล่าหลับตาแม่สิกล่อม

นอนล่อมอมอมน้อยไกวเปล

นอนสาเจ้าแม่สิเฝ้ากล่อมนอน

นอนหลับตาแม่สิห่มผ้าให้

นอนหลับแล้วให้อยู่ดีมีแสง

ให้คำแพงนอนหลับฝันดี...

....

ห้ามลืมความหวังเป็นอันขาด เข้าใจป่ะ

3 ภายใน. บ้านฝน - กลางคืน

ภายในบ้านไม้ของชาวบ้านในอีสานแถบชานเมือง ที่มีของมากมายวางอยู่บนชั้นเต็มไปหมด การตกแต่งของบ้านมีหลายสีสัน เป็นบ้านหลังค่อนข้างใหญ่และของมากมายแต่กลับดูเรียบง่าย มีภาพของครอบครัววางเรียงกันอยู่ในชั้นวางหนึ่ง แต่ข้าง ๆ รูปภาพเหล่านั้นกลับมีอิฐกระดุกวางไว้ด้วยหมดทุกรูปภาพ

มีเสียงเพลงฮัมเบา ๆ เล็กน้อยแทรกเข้ามา คลอไปกับเสียงวิดีโอในมือถือเก่า ๆ ที่กำลังเล่นอยู่ มันต่อสายออกไปหาลำโพงเล็ก ๆ ข้าง ๆ ภาพในโทรศัพท์เป็นภาพของฝนกำลังจัดหน้าจอโทรศัพท์ให้ตั้งอย่างตั้งใจ ก่อนจะพูดแนะนำตัว

ฝน

สวัสดีค่ะ นันทน์พิน B602 ค่ะ
 เรื่องราวของหนู เริ่มจากที่ถูกพ่อพาให้ไปอยู่ด้วย
 แล้วเขาก็ห้ามไม่ให้หนูกลับมาที่นี่เลย
 จนเขาเสียไป หนูถึงได้กลับมาหาแม่ที่บ้านเกิด..

ไม่นานก็มีมือมาปิดวิดีโอไปเรื่อย ๆ จนเจอวิดีโอหนึ่งที่เป็นภาพของแม่และฝนกำลังอัดคลิปร้องเพลง
 กันอย่างมีความสุข มือของฝนปิดกวาดรูปภาพและอัฐิที่วางเอาไว้ก่อนจะเดินออกไปเขียนเนื้อเพลง
 ตามเสียงฮัมเพลงที่เธอร้องกับแม่ ไม่นานเธอเอ่ยปากร้องมันออกมาเบา ๆ เธอหันกลับไปปิดกวาดผ่าน
 รูปภาพต่าง ๆ จนเธอร้องไม่ชนไก่อลงแล้วหยิบไม้กวาดและที่ตักฝุ่นที่อยู่ไม่ไกลกันนักขึ้นมา เธอเริ่มร้อง
 ไปเรื่อย ๆ พร้อมกับการกวาดบ้านในส่วนต่าง ๆ จนเธอเริ่มวางที่โกยขยะจนเอาไม้กวาดมาเป็นไม้
 ร้องเพลงเธอเริ่มสนุกไปกับมัน

ฝน

ฉันตาม ทางที่หวัง แต่หัวใจยังคงหวน
 เหมือนว่ามัน ทดสอบใจ จนสลาย
 หน่ายเหลือเกิน เจ้าใจเอ๋ย นานเหลือเกิน ที่ทำ
 เหลือหนทาง ที่ให้ไป ที่คงดีกว่านี้
 เอ็ง เอ๋ย เอ็ง เอ๋ย (อย่าน้อยใจไป)
 ให้ฉันได้ลืม และได้เดิน (คงไม่เป็นไร)
 (ยังไม่สายเกิน ยังไม่เข้าไป)
 ฉันตาม ทางที่หวัง แต่หัวใจยังคงหวน
 เหมือนว่ามัน ทดสอบใจ จนสลาย
 หน่ายเหลือเกิน ใจเอ๋ย นานเหลือเกิน ที่ทำ
 เหลือหนทาง ให้ไป ที่คงดีกว่านี้
 (ยังไม่ช้า ยังไม่เข้าไป)

เสียงดนตรีเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ แสงบรรยากาศรอบ ๆ ตัวของเธอเองก็เปลี่ยนไป จนเธอหันไปเห็นชั้นวางของที่มีป้ายประกวดติดอยู่ข้าง ๆ กระจก ฝนหลับตาลง เธอเริ่มร้องเพลงออกมา แต่ร้องไปได้ไม่นานก็ค่อย ๆ สะดุดเพราะเห็นภาพของตัวเองที่อยู่บนเวที น้ำเสียงเธอเริ่มแข็งเกร็งขึ้น พร้อมกับภาพบนเวทีที่เธอรู้สึกตื่นกลัวย้อนกลับมา

4 ภายใน. เวทีประกวดในห้าง - กลางคืน

ฝนยืนอยู่ที่หลังเวที คนยืนและนั่งรอคิวเข้าแข่งขันกันอยู่ค่อนข้างเยอะ เธอยืนอยู่อย่างประหม่า พร้อมกับ

สีหน้าที่ดูตื่นกลัว เธอเอามือทาบอกเพื่อปลอบใจตัวเองจนเผยให้เห็นป้ายประจำตัวคู่แข่งที่แปะอยู่ตรงอก สิ้นเสียงประกาศหน้าเวที พิธีกรกล่าวถึงชื่อเธอ ฝนจึงค่อย ๆ เดินออกไปกลางเวที เธอจัดไม้ค้ำให้เหมาะสมกับความสูงของตัวเอง ฝนเริ่มแนะนำตัวอย่างตะกุกตะกัก

ฝน

สวัสดีค่ะ นันทน์พิน B602 ค่ะ

...

วันนี้หนูจะมาร้องเพลงที่แต่งเองค่ะ

กรรมการ

เชิญเลยครับ

ฝนมองไปมาอย่างกังวลใจ เธอค่อย ๆ เอามือมาทาบอกอีกครั้ง หลับตาลง แล้วร้องเพลงออกมา แต่ฝนกลับร้องเพลงบนเวทีด้วยน้ำเสียงแข็งเกร็งจนจบ ผู้คนทุกคนเมื่อฟังจบมีเสียงตบมือเพียงเล็กน้อย ฝนพยายามยิ้มแล้วกวาดสายตาจากผู้คนที่ฟังเธอจำนวนยิบย่อย แต่กลับพบแต่สีหน้าที่เรียบเฉยหรือไม่สนใจ ยกเว้นแต่กรรมการผู้หญิงคนหนึ่งที่ยิ้มของเธออย่างสนใจเป็นพิเศษ

กรรมการ

ขอบคุณมากค่ะ

รอยยิ้มของฝนค่อย ๆ จางลง

5 ภายใน. บ้านฝน - กลางคืน

ภายในบ้านของฝนที่เธอกำลังนั่งทานข้าวอย่างเรียบเฉย รอยยิ้มที่เคยเขียนเพลงหายไป เธอนั่งมองโทรศัพท์ที่เป็นข้อความของผู้หญิงกรรมการในมืออย่างสั้นกลัวเล็กน้อย

“เดี๋ยวพี่ให้เรามาต่อคอนออดิชั่นรอบสุดท้ายนะคะ สู้ ๆ พี่รู้ว่าหนูทำได้”

เธอนั่งอยู่ในบ้านหลังใหญ่คนเดียว ก่อนที่จะพิมพ์กลับไปในแชท

“ขอบคุณพี่มาก ๆ เลยนะคะ”

ฝนหันไปมองวิดีโอของเธอและแม่ที่กำลังเล่นอยู่ เป็นภาพของพวกเธอที่กำลังออกความคิดเห็นในการเขียนเพลง ฝนยิ้มออกมาเบา ๆ

ตอนเช้า-พามา

6A ภายใน. บ้านพักผู้ป่วย - กลางวัน

ฝนเดินเข้าไปชะงักที่หน้าทางเข้าห้องผู้ป่วยแห่งหนึ่ง เสียงฮัมเพลงกล่อมนอนของแม่เธอดังขึ้นมาจากข้างในห้อง เธอยิ้มเล็กน้อย ก่อนเปิดประตูเข้าไปในห้องที่มีเตียงวางเรียงราย แต่กลับแทบไม่มีผู้คน มีผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งนั่งอยู่ที่เตียงมองหน้าต่างที่กำลังเปิดเอาไว้จนสุด ลมอ่อน ๆ พัดเข้ามาในห้อง ฝนมองอย่างลึกลับแล้วทำใจ เธอเดินเข้าไปวางกระเป๋าแล้วปิดหน้าต่าง

ฝน

โอ้ย แม่ มาดราม่าอะไรเนี่ย เปิดหน้าต่างซะกว้างเลย

ฝนพูดจบ แม่ของเธอหยุดฮัมเพลงทันที ฝนยังคงฝืนยิ้มต่อไปพร้อมกับนั่งลงที่เก้าอี้ข้าง ๆ เตียง แต่แม่ของเธอยังคงหันหลังให้กับเธออยู่ ฝนพูดจบเธอก็ค่อย ๆ หยิบถุงอาหารของตนออกมาพร้อมกับถ้วยจาน

ฝน

แมกินข้าวไปรึยังอะ

สิ้นเสียงพูดของฝนก็เต็มไปด้วยความเงียบในห้องอีกครั้ง ฝนจึงพยายามพูดต่อด้วยการยกพะโล้ที่อยู่ในมือขึ้นมา

ฝน

นี่ หนูแวะไปซื้อของโปรดแม่มาด้วยนะ

เดี๋ยวกินด้วยกันนะแม่

แม่หันมามองฝนที่กำลังเทพะโล้ลงจัดจาน

แม่

อาหารที่นี่มันก็มี เอ็งจะซื้อมาทำไม

ฝน

แล้วแบบนี้แม่จะได้กินของโปรดได้ไงล่ะ

แม่

เสียเวลา

ฝนจะงักไปพักหนึ่ง ก่อนจะรีบคว้านหากระเป๋ หยิบสมุดจดเพลงของตัวเอง

ฝน

เอ้อ เดี่ยวจะมีงานร้องเพลงวันมะรืนที่หนูไปขอเขาร้องด้วย

หนูว่าจะไปออร์มเวทีก่อนไปออดิชั่นรอบจริงอะ

แม่

อย่าไปสายก็พอ

แม่ของเธอพูดโดยยังหันหลังอยู่

ฝน

ก็เวทีมันอยู่ไกลอะแม่ แต่รอบนี้ใกล้ ๆ แล้วนะ

แม่นิ่งอยู่นานด้วยความเงิบ ฝนที่เห็นแบบนี้ก็ลดรอยยิ้มลง ฝนพูดออกมาเบา ๆ

ฝน

แม่ช่วยดูเพลงที่หนูจะร้องได้ไหม

แม่ของเธอก็พยักหน้า ฝนดึงรอยยิ้มขึ้นมา แล้วเปิดหน้าที่ค้นเอาไว้ ก่อนจะเห็นเนื้อเพลงที่ตนจดไว้ ฝนเอามือทาบอก พยายามจะเอ่ยเสียงร้องเพลง แต่ก่อนเธอจะร้องกลับต้องชะงักลงเพราะมีพยาบาลเดินผ่านห้องไป ก่อนที่ฝนจะค่อย ๆ ร้องเพลงด้วยน้ำเสียงแข็ง ๆ

จนฝนหยุดร้องเพลง

ฝน

เป็นไงบ้างแม่

แม่ของเธอเงียบ

ฝน

แม่ ช่วยไกด์เสียงแบบที่แม่เคยทำได้มั้ย

เดี๋ยวหนูจะมาซ้อมกับแม่ซัก 4 - 5 วันก็คงได้แล้วแหละ

แม่

ดีแล้ว แต่กลับไปซ้อมเองให้มันคล่องเถอะ เหนื่อย

ฝน

งั้นเดี๋ยวหนูรอแม่พร้อมก่อนก็ได้ เอาเป็นพรุ่งนี้นะ

เดี๋ยวหนูซ้อมมาร้องให้ฟัง

แม่เงียบ เสียงหัวใจฝนดังขึ้นเรื่อย ๆ แต่แม่ก็ยังไม่ตอบอะไร

6B ภายใน. ห้องน้ำบ้านพักผู้ป่วย - กลางวัน

ฝนรีบเดินเข้าไปในห้องน้ำทันที เธอหายใจแรงและเสียงหัวใจก็เต้นรัวขึ้นเรื่อย ๆ เธอพยายามล้างหน้าเพื่อสงบสติ เธอค่อย ๆ ควบคุมลมหายใจก่อนที่ค่อย ๆ มองหน้าตัวเองในกระจก ภาพในอดีตของเธอย้อนมาเพียงพริบตา เป็นภาพที่แม่ของเธอยิ้มลูบหัวเธอไปพลางร้องเพลงข้างเตียง (Scene 9) เธอรีบคว้าหาของในกระเป๋า เธอหยิบหูฟังขึ้นมาพร้อมกับเครื่องเล่นเทป แต่แล้วก็รีบวางมันลงไปก่อนที่จะต่อสายหูฟังกับโทรศัพท์ของเธอ ไม่นานบรรยากาศรอบตัวเธอก็เปลี่ยนไป ฝนฮัมเพลงขึ้นมาเบา ๆ ก่อนที่เธอค่อย ๆ ร้องเพลง

7 ภายใน. บ้านฝน - กลางคืน

เสียงเพลงยังคงดังต่อเนื่องขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับเสียงร้องของฝน ฝนแบกกระเป๋าเสื้อผ้าเดินกลับมาที่บ้าน เธอวางกระเป๋าอย่างซังกะตาย ก่อนจะผิงตัวไปกับเก้าอี้ แล้วร้องมันออกมาต่อ เธอค่อย ๆ ลุกออกมาจากเก้าอี้แล้วเดินไปที่ครัวของเธอที่หลังบ้าน เป็นครัวเปิดที่มีแค่รั้วเท่านั้นกำลังกั้นเธอกับภายนอกเอาไว้และร้องเพลงต่อ

จนกระทั่งเสียงเพลงได้ค่อย ๆ นำพาไปสู่อีกหนึ่งคนที่เดินผ่านมาแถวบ้านเธอ

ฝน

ฉันรู้ตัวดี ในทุกอย่าง

ที่ได้พา ให้ฉันเจอ

เพียงฉัน อยากจะหนี

เพื่อหายไป

ในทุกอย่าง ในทุกสิ่ง

ให้ฉันได้เริ่มใหม่

ในทาง ที่ฉัน หวัง นะเออ

แค่เศร้าใจ เพียงแปบเดียว

ฉันก็เริ่มใหม่ ดั่งคราเข้าไป

ไม่ทันไร ฉันก็กลายเป็นเพียง แค่สาย ลม

หวังแค่เพียง ได้พิสูจน์

ฉันก็รู้ มันไม่ง่าย ดังที่คิด

และแน่นอน นี่คือ..ฉัน ฉันรู้ตัวดี

รู้ॅงที่เดินผ่านมาเมื่อได้ยินเสียงเพลงนั้นค่อย ๆ ทำให้พื้นที่ของรู้ॅงเปลี่ยนไปอย่างช้า ๆ เช่นกัน เธอเดินตามเสียงเพลงมาเรื่อย ๆ เธอค่อย ๆ เดินเข้าไปหารู้ॅงเหล็กข้างหน้า แล้วชะโงกหน้าดูต้นตอเสียงเพลงที่เธอกำลังได้ยิน ฝนยังคงร้องเพลงต่อไป จนกระทั่ง รู้ॅง เผลอออกเสียงออกมาเบา ๆ

รู้ॅง

ปาด...เสียงผู้ใดหน่อ

ฝนหันหน้าไปทันทีหา รุ้งที่กำลังเกาะริ้วฟุ้งเธออยู่ทันที เธอตกใจแล้วรู้สึกลอย ก่อนที่จะรีบวิ่งหลบเข้าไปในตัวบ้าน รุ้งที่เห็นดังนั้นก็พยายามจะห้ามฝนเอาไว้

รุ้ง

เอ้า โท

รุ้งยืนมองฝนที่วิ่งเข้าบ้านไป ฝนที่ยืนอยู่ข้างในกุมหัวใจที่กำลังเต้นรัวของเธอ

8A ภายใน. บ้านฝน - กลางคืน

ก๊อก ๆ เสียงเคาะประตูดังขึ้น ฝนเดินไปแง้มประตูเหล็กเปิดออกเบา ๆ

ฝน

ใครคะ

รุ้ง

ป่าตระแวงคัก จำกัดได้บ้างบ่หนิ

ฝนส่ายหน้า

รุ้ง

เอ้า หมูเล่นนำโตตอนเด็ก ๆ ได้

ฝนครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง

ฝน

พี่รุ้งเธอ

ภาพในวัยเด็กของฝนและรุ้งวิ่งด้วยกันเล่นขึ้นมา

ฝนเดินถือแก้วน้ำตักมาจากกระติกมาให้รุ้ง รุ้งที่กำลังนั่งอยู่สังเกตเห็นเครื่องเล่นเทพอู๋ใกล้ ๆ ระหว่างที่ฝนเดินเอาน้ำมาให้

รุ้ง

ป่าด ยังเก็บของแม่โตไว้อยู่ดี

ฝนพยักหน้า

ฝน

ไปไงมาไงเนี่ยพี่ ทำไมไม่เคยเห็นหน้าเลย

รู้จ

ก็แฮ้งงานเนาะ แต่พี่จะเปลี่ยนงาน เลยกลับมาเฮือนก่อน
แล้วเห็นโตอยู่บ้านนะ เป็นจิ้งใต้โตนะ มาอยู่เฮือนโตนไป

ฝน

ก็ตีพี่ อยู่มาเกือบปีแล้ว พี่ละ

รู้จ

ไ้อ้ยย ตีคัก ม่วน

โตนั้นแหล่ว ซ้อมร้องเพลงไปฮ้อยอยู่ใส ร้านลุงชัยติ

ฝนหยุดไปพักหนึ่งก่อนจะค่อย ๆ พักหน้า

ฝน

ซ้อมเวทีอะพี่หนูมีงานอดิซันกับค่ายไทเฮือนด้วย

รู้จ

อนาคตไกลแท้

ฝน

แล้วพี่ไม่ไปหรือ พี่ก็เคยเป็นสายประกวดหนิ

รู้จ

ไ้อ้ยย บ่ไหวดอก เลิกนานแล้ว

แต่คิดถึงเนาะ ตอนนั้นมีเฮาเล่นร้องนำกันสองคน

อยู่ทุ่งนาหรือ หรือบ่ว่าที่ได้ เขาก็ร้องเพลงตลอดเลย

เอ้อ แล้วแม่โตเป็นจิ้งใต้ แม่โตได้ซวยโตฝึกร้องนำบ่ละ

ฝนก้มลงไปคิดกับตัวเองพักหนึ่ง ก่อนพยายามจะดึงรอยยิ้มให้กลับมาอีกครั้ง

ฝน

ก็เรื่อย ๆ อะพี

รุ่ง

เออ ดีแล้วละ

...

แต่ยกนี้ให้อีหลีได้ะ

สาวสตรอง ดูแลแม่พร้อมซ้อมฮ้องเพลง

คนเดียวดูแลเฮือนตั้งใหญ่สะอาดวับเลย

รอยยิ้มของฝนค่อย ๆ จางหายไป แต่ยังคงพยายามรักษาเอาไว้อยู่

ฝน

อ้อ..... พี่รุ่ง ดึกแล้ว พี่กลับไปนอนก่อนก็ได้นะ

รุ่ง

เอ้า คีฟ้าวแกะ

ฝน

ไม่เป็นไร ๆ หนูเกรงใจ ไว้เจอกันก็ได้

รุ่ง

เอ้า ๆ เดี่ยวพรุ่งนี้ย้ายวะไปดูโตเต้อ

ฝนพยักหน้า เธอยืนโบกมือรุ่ง แล้วค่อย ๆ ปิดประตูเหล็ก

8B ภายใน. บ้านฝน - กลางคืน

เธอหันหน้ากลับมาในบ้านแล้วฟังตัว แล้วเป็นครั้งแรกที่เธอมองภาพมุมกว้างของบ้านเปลี่ยนไป แต่แล้ว จู่ ๆ ก็มีเสียงดังขึ้นมาจากมุมห้อง เป็นภาพฝนในอดีตที่เธอกำลังนั่งถือเครื่องอัดเสียง พร้อมกับตั้งโทรศัพท์ถ่ายวิดีโออยู่หน้ากระจก

ฝน

เรื่องราวของหนู เริ่มจากถูกพ่อของหนูพาให้ไปอยู่ด้วย
แล้วห้ามไม่ให้หนูกลับมาที่นี่เลย
จนเขาเสียไป หนูถึงได้กลับมาหาแม่ที่บ้านเกิด
แต่แล้วโชคชะตาก็พลิกผันที่แม่ของหนูดันมาป่วย
เป็นโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงที่เราเองก็ไม่ได้รู้ด้วยซ้ำ
ว่าแม่จะต้องจากไปวันไหน การที่หนูมายืนอยู่ตรงนี้คือ
การที่หนูอยากทำให้เขาได้ยินดีกับลูกสาวที่หายหน้าไป
เป็นครั้งสุดท้ายให้เขาภูมิใจค่ะ

ฝนรีบใส่เนกไทหลวม ๆ แล้วติดหวดปลอม แสร้งว่าตัวเองเป็นกรรมการ

ฝน

เรื่องราวดีมากเลยจริง ๆ นะครับ ผมต้องขอชื่นชม
เป็นการส่วนตัวเลยว่าน้องฝนเป็นคนเก่งจริง ๆ
ต้องเจออะไรไม่รู้ตั้งมาก แต่ก็ยังคงยิ้มได้ เก่งมากจริง ๆ ครับ

ฝนมองหน้าตัวเองในกระจก เธอน้ำตาคลอเข้าแล้วเริ่มร้องไห้ออกมา และร้องไห้หนักขึ้นเรื่อย ๆ เธอ
กอดเข้าแล้วเริ่มพึมพาย เธอยืนเท้าไปเตะกระจกจนมันแง้มเปิดออก เผยให้เห็นฝนที่ยิ้มมองเธออยู่ตรง
นั้นด้วยสีหน้าที่หม่นหมอง

9 ภายใน. บ้านพักผู้ป่วย - กลางวัน

[ย้อนอดีต] ฝนนั่งข้างแม่ของเธอที่เตียงโรงพยาบาล เธอฟูบลงบนตักของแม่เธออยู่ และโดนแม่เธอ
ลูบหัวไปพลางๆ สีหน้าฝนดูเศร้าสร้อยเล็กน้อย

แม่

เป็นอะไรลูก

ฝน

หนูไม่คิดว่าหนูจะทำได้เลย ะ

แม่

งานคัตตัวนะเธอไม่เห็นเป็นไรเลย ทำให้เต็มที่ก็พอ

ไหนมาลองซ้อมกับแม่ไหม

ฝน

ก็นี้แหละ แค่อ้อมกับแม่หนูยังไม่กล้าเลย

แม่

ถ้าอย่างนั้นลองให้แม่ลองอ้อมให้ก่อนดีไหม

แล้วเราจะเริ่มตามแม่ตอนไหนก็ได้ เอาตอนที่เราพร้อม

ฝนส่ายหน้าแล้วเอาหน้าหันหลบเข้าผ้าห่ม แม่ของเธอค่อย ๆ อ้อมเพลง

ฝนที่ได้ยินก็ค่อย ๆ หันหน้ากลับมาด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะค่อย ๆ

ร้องตาม ทั้งสองคนยิ้มด้วยกัน

10 ภายใน. ห้องพักผู้ป่วย – กลางวัน

แม่ของฝนนั่งอยู่คนเดียวในห้องพักผู้ป่วย เธอมองไปรอบแล้ว ะ แต่วันนี้กลับเร็วไวแหวที่ฝนจะมา

11 ภายนอก. ร้านเหล้า - กลางคืน

รุ่งนั่งอยู่ที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง เธอยืนมองผู้คนขึ้นไปร้องเพลง แล้วเดินลงมาทีละคน จนผู้ประกาศเอ่ยชื่อฝน

ผู้ประกาศ

มาครับผม คนต่อไป น้องนันท์นพิณ

รุ่งยิ้มดีใจ เธอตอบพร้อมทั้งส่งเสียงเชียร์ พร้อม ๆ กับเสียงผู้ประกาศที่กำลังพูดตามหาตัวของเธอไป แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครหาฝนเจอ

ผู้ประกาศ

เฮ้า เหมือนว่าสปีปมาเตอร์ครับ

สิ้นเสียงพูด รุ่งก็ยืนมองรอบ ๆ ตามหาฝน

12 ภายนอก. หน้าร้านอาหาร - กลางคืน

ฝนนั่งอยู่ในร้านอาหารตรงข้ามกับร้านเหล้านั้น โดยข้างหลังเป็นภาพร้านเหล้าที่กำลังร้องเพลงดัง ฝนกำลังมองไปที่ร้านเหล้าอย่างใจจดใจจ่อ ในหูของเธอใส่หูฟังพร้อมกับเครื่องอัดเสียงที่วางข้าง ๆ

รุ่ง

หลอกกันตัวหนี

รุ่งเดินเข้ามาที่กจนฝนตกใจเบา ๆ

ฝน

เฮ้าพี่

รุ่ง

ไหนดอกสีขึ้นฮ้องเพลง รอก้อเลย

ฝน

หนูเจ็บคออะพี่

รุ่ง

ป้าตดต ออย่ามาเด้ออ เมื่อวานขึ้นกะเห็นร้องอยู่

รุ่งพูดจบก็รีบมานั่งด้วยอย่างรวดเร็ว ฝนมองตามแล้วซ้ำเบา ๆ พร้อมกับพูดติดตลก

ฝน

หนูว่าจะเลิกร้องเพลงแล้วอะพี่

รุ่ง

เฮ้า แล้วอดิฉันโตเต้

ฝน

หนูก็เฝ้างานของหนูไปเรื่อย ๆ นี้อ่ะ

รุ้ง

แต่โตยังเรียนบ่จบบ่แม่นติ

ฝนพยักหน้า

รุ้ง

แล้วเป็นจิ้งได้อะคิดจะเลิกร้อง

ฝน

หนูร้องบนเวทีไม่ได้พี

พีก็เห็น แค่มื่อวานพีเข้ามาทัก

หนวยังหนีเลย

ฝนขำเบา ๆ

ฝน

ก็ไม่ว่าจะทำไปทำไมอะ เหนื่อยจะตาย

เคยมีเหตุผลให้มันแหละ

...แต่ตอนนี้ไม่แล้ว

ฝนเห็นรุ้งที่กำลังมีสีหน้าที่เคร่งเครียด

ฝน

เหี้ยม ไม่เครียดดีพี

รุ้ง

โอย บ่ ๆ เสียตายชื่อ ๆ รอบนี้มีแต่คนร้องพอกำก่า

ฝน

กำก่าแปลว่าอะไรอ่ะ

รู้จ้

So So

ฝนหัวเราะเบา ๆ

รู้จ้

แม่นหยิ่ง สาวอินเตอร์เด้อค่า

ฝนหัวเราะแล้วก็พยักหน้าเบา ๆ

รู้จ้

กินเสร็จแล้ว มานำกันได้ป้

ฝนสงสัยกับคำถามที่ได้ยินเล็กน้อย

13 ภายนอก. งานเลี้ยงบ้าน - กลางคืน

รู้จ้และฝนเดินเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งที่กำลังจัดงานเลี้ยงกัน เสียงดนตรีอีสานดังลั่นพร้อมกับเสียงผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังร้องเพลงอย่างไม่เข้าจังหวะและตะโกนโวยวาย แต่บรรยากาศที่ทุกคนดูสนุกสนาน ฝนที่เห็นแบบนี้ก็หยุดชะงัก จนรู้จ้หันมาคุยกับเธอ

รู้จ้

มา ร้องเพลงกัน

ฝน

เฮ้ย ไม่เอา หนูไม่รู้จักใครเลย

รู้จ้

โอ้ยยย จอย ๆ ม่วนนะ

ฝนมองตามรู้จ้เข้าไปยังในงานเลี้ยง เธอเห็นผู้ชายร่างท้วมคนหนึ่งกำลังตะโกนร้องเพลงออกมาสุดเสียง แต่ทุกคนยังดูสนุกสนาน

รู้จ้

มาโล้ด

ฝนยังไม่ทันตอบแต่รุ่งก็ดึงมือเธอเข้าไปในวงอย่างไม่เต็มใจนัก

รุ่ง

หวัดดีค่า หนูกับหมู่ขอม่วนมาได้บ้อออ

ผู้ใหญ่ 1

โอ้ยยย มาไล่ดตัว อันนี้ผู้ใดหนิ

รุ่ง

ฝนจะ ลูกยายพิณ

ผู้ใหญ่ 2

เอาดี คีบเห็นโดนแล้วน้อออ มา ๆ ๆ ฮ้องจ๊กเพลง

รุ่งรีบวิ่งเข้าไปหาลุงนนท์แล้วไหว้ขอเขา เธอเข้าไปพิมพ์เพลงหนึ่ง แล้วรีบเอาไม้ค้กลับมาให้ฝน

ฝน

ไม่เอา ไม่ร้อง

รุ่ง

โอ้ยยย เอาไล่ด เทอเนิง ให้ยายแหน

รุ่งพูดจบแล้วยัดไม้ค้ใส่มือฝน เพลงขึ้นหน้าจอกมาเป็นเพลงข้าง ฝนหันหน้าไปมองรุ่งอย่างขุ่นเคือง

รุ่ง

เอ้า เด็กยังร้องได้เลยอ้าย เอาไล่ด

ฝนมองไม้ค้ของตัวเองและผู้คนรอบ ๆ ที่กำลังจับจ้องมองเธอ แสงที่หน้าจอกำลังบอกว่าเพลงจะขึ้น และดนตรีก็กำลังเริ่มบรรเลง เธอใจเต้นรัวขึ้นอีกครั้ง เธอมองจอตาเขม็ง พร้อมเริ่มร้องเพลงอย่างเกร็ง

ฝน

ข้าง.. ข้าง ข้าง

น้องเคยเห็นข้างหรือเปล่า

ข้างมันตัวโตไม่เบา

จมูกยาวๆเรียกว่างวง

มีเคี้ยวไต้วงเรียกว่างา

มีหมีตา หางยาว~~

แต่เปลี่ยนตัวฉันทกลายเป็นช้างตัวใหญ่แต่แล้วเธอก็กลับได้ยินเสียงตบมือดังขึ้นมา เธอหันไปผู้คนรอบ ๆ ที่กำลัง
ยิ้มให้กับเธอพร้อมกับเริ่มตบมือ เธอมองพวกเขาด้วยสงสัย ก่อนจะร้องออกมาอีกครั้งอย่างผ่อนคลายขึ้น

ฝน

เจ้าช่างนี้มันตัวใหญ่

สุขใจที่อยู่ตามนา

ชาวบ้านเขาจับปูจับปลา

ส่วนฉันนี่หนามาร่วมยินดี

อิมเอมเมื่อยามลงค้ำ

ร้องรำทำเพลงยามนี้

ดนตรีคือของควรมี

ให้เราสุขศรี เพื่อลิ้มมันไป

ร้อง... รำ (เอ้อ เออ เอ็ง เอย)

มาร้อง... บรรเลง (เอ้อ เออ เอ็ง เอย)

อิฉาหละเจ้าช่างตัวใหญ่

เดินไปยามที่ตัวอยากเดิน

ส่วนฉันนี่ยังตัวคนเดิม

ฝนร้องเพลงไปพร้อมกับเสียงตบมือ แล้วเสียงกรู๊วบ้างบางครั้งของผู้ใหญ่ในวง เธออมยิ้มเล็กน้อย พร้อมกับบรรยากาศที่ตอนนี้ทุกคนเข้าร่วมไปกับการร้องของเธอ จนเธอร้องจนจบเพลง แล้วทุกคนก็ให้ร้องตบมือ

เธอมองไปรอบ ๆ แล้วเห็นทุกคนยิ้ม รุ่งเองก็คุยกับยายคนหนึ่งจนดูสนิทสนม จนภาพที่แม่ของเธอยิ้มให้เธอในอดีตก็ย้อนคืนมาอย่างรวดเร็ว เธอเริ่มยิ้มออกมา แล้วอ้าปากร้องเพลง เธอจบวันนั้นด้วยรอยยิ้มที่ใช้ไปกับงานเลี้ยงในทั้งคืน

14 ภายนอก. หน้าบ้านงานเลี้ยง - กลางคืน

ฝนและรุ่งได้ออกมานั่งเล่นที่ม้านั่งไกล ๆ ตัวบ้าน ฝนและรุ่งกำลังดื่มเบียร์ รุ่งมองลุงป่าที่กำลังลากันอย่างยิ้มร่า และฝนเองที่ซันเข้ามามองแก้วน้ำด้วยความคิดอะไรบางอย่าง ด้วยรอยยิ้มจาง ๆ

รุ่ง

เป็นได้ สาวกรุงเทพ มั่วบ่นงานจิ้งจี้ เอนจอยบ

ฝนซ้ำพร้อมกับหันมามองด้วยรอยยิ้ม

ฝน

So So

ทั้งสองหัวเราะ ฝนกลับเข้าไปมองในงาน

ฝน

สนุกดีนะพี่

รุ่ง

นั่นละ แค่ม่วนซี้ ๆ กะร้องไปโล้ด

มันก็คือใช้ชีวิตละ เอนจอยไป

เข้าใจโตน่าแหละ

ตอนปู่ยายที่เลี้ยงเฮามาคนเดียวตายไป

ตอนนั้น ถ้ามองกลับไป มีคนพาไปเที่ยวแบบนี้มันดีอีหลี

ยิ่งสิ่งที่โตมกน่านั่นละ

ฝนที่ได้ฟังก็ยิ้มตาม เธอมองไปรอบ ๆ เห็นคนรอบตัวมีความสุข

ฝน

อันนี้เขาร้องกันแบบนี้ทุกวันเลยหรือพี่

รุ่ง

โอ้ย บ่ ลุงนนท์นะเขาถึกหวย เลยเปิดคาราโอเกะฮ้องกัน

แต่ก่อนได้ แม่โตนะเพื่อนมักสิพาอ้ายมาจั่งซีนี่ละ

แต่ตอนอ้ายเด็กน้อยเลย

ฝนนิ่งเธอรีบหันไปหารุ้งทันทีด้วยสีหน้าตกใจ

ฝน

แม่หนูอะนะ

รุ่ง

แม่นนน เพื่อนสอนอีหยังหลาย ๆ อย่าง

ก็ตั้งแต่โตไป แล้วปู่อ้ายตาย มันก็เหมือนคนสองคน

ที่คอยดูแลกันมั่ง

เราว่าตอนนี้ยายแคงดีใจน่าดูที่มีแกมาอยู่ด้วยแล้ว

แถมยังร้องเพลงนำอีก

ตอนเราก็สายเดินประกวัด แกก็ไปคอยดูเรา คอยให้กำลังใจ

ได้อีหยังหลาย ๆ อย่างก็เพราะเพื่อนนี่ละ

แล้วยายเพื่อนเป็นจั่งได้ ยิ้มแบ่นน เลยบ่ตอนอยู่กับโตนิ

ฝนจ้องหน้ารุ่งอย่างไม่กะพริบ เสียงหัวใจเธอเต้นรัว น้ำตาที่ค่อย ๆ ซึม เธอนึกย้อนอดีตไปยังตอนที่เคยอยู่กับแม่ ภาพวันแรกที่มาหาแม่เธอพร้อมรอยยิ้ม (Scene20) และภาพที่สีหน้าอันเรียบเฉยของแม่ เธอลุกขึ้นมา แล้วจูงมือของรุ่งเดินตามมาด้วย

15 ภายใน. บ้านพักผู้ป่วย – กลางคืน

ฝนเปิดประตูเข้าไปในห้องพักผู้ป่วย เธอยืนจ้องหน้าแม่ที่ตกใจที่ฝนเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว จนเธอได้เห็นรุ่งจันมีสีหน้าที่ตกใจ ฝนที่เห็นแบบนี้จึงรู้ว่าแม่เข้าใจในทันที

ฝน

ทำไมอะแม่

แม่โกรธหนูหรือ หรือแม่เกลียดหนูไปแล้ว

ที่หนูฟังจะมาหาแม่ก็ตอนพ่อตาย

หรือเพราะหนูทำให้แม่ผิดหวังเพราะยอมแพ้อะ

แม่ของเธอที่เห็นฝนกำลังตะคอกก็ตกใจจนน้ำตาไหล

ฝน

แม่รู้ไหมว่าตั้งแต่หนูมาอยู่ที่นี้แม่เป็นโลกทั้งใบคนเดียวของหนู
คืออย่างเดียวในชีวิตหนูที่ทำให้หนูอยากเดินตามฝน อยากใช้ชีวิต
แต่จู้ ๆ มาวันนึงแม่ก็มาทำตัวเหมือนโกรธหนู ไม่อยากคุยกับหนู
แม่ทำทำไมอะ แม่รู้ไหมว่าหนูต้องอยู่คนเดียวในบ้านหลังนั้น-
-นานแค่ไหน ต้องใช้ชีวิตยังไง

ขอแค่คำเดียวได้ไหมแม่ แล้วหนูจะไม่กวนอีกแล้ว

ฝนพูดจบก็มองหน้าแม่ค้างอยู่นาน แม่เธอมองกลับแต่ด้วยสีหน้าอันเจ็บปวด ฝนรีบหยิบเครื่องเล่น
เทปมาวาง แล้วเดินออกไป

แม่

ฝน.....

ฝนชะงักแล้วเธอก็ยื่นรอแม่ด้วยความหวัง แต่แล้วสิ้นเสียงเรียกชื่อเธอก็กลับไม่มีคำพูดใด ๆ เอ่ย
ออกมาต่อจากนั้นอีก ฝนจึงเดินออกไป รุ่งหันมามองแม่ของฝนด้วยคำถาม เธอเดินตามฝนไป

16 ภายใน. ทางเดินกลับบ้าน – กลางวัน

ฝนเดินไปกับรุ้งในถนน ตาเธอแดงก่ำ จมูกเธอสีสด ลักษณะของเธอเหมือนกับคนที่เพิ่งจะทราบข่าว
ร้ายในโรงพยาบาล รุ้งจึงรีบวิ่งตามออกมา

รุ้ง

ฝน ฝน!! ฝนเป็นอะไรอะ

รุ้งตกใจ ทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูด

ฝน

หนูขอบคุณนะพี่ ที่พาหนูไปร้องเพลงในวันนี้

สัปดาห์หน้าก็อย่าลืมไปเชียร์หนูด้วยนะ

หนูว่าหนูรู้วิธีร้องเพลงแบบไม่ต้องสนอะไรแล้วแหละ

รุ้ง

เกิดอะไรขึ้นอะฝน แล้วแม่เราล่ะ

ฝน

พี่รู้ไหม จู่ ๆ แม่ก็มาเมินหนู ไล่หนูกลับ

ตลอด 1 ปี ที่ผ่านมานูต้องเจอกับอะไรบ้าง

พี่บอกใช้ไหมว่าแม่ดูแลพี่ยังไง แต่พี่ดูแม่หนูในวันนี้

ลูกตัวเองแท้ ๆ ขนาดมาพูดขนาดนี้ แม่เขายังไม่คิดจะพูดอะไรกับหนูเลย

แล้วหนูต้องเจอแบบนี้มา 1 ปีพี่ 1 ปี

พี่จะให้หนูยิ้มรับมันเหอ

ฝนพูดจบก็ร้องไห้โฮ เธอสวมกอดเข้ากับรุ้ง

- 17 Montage รุ่งช่วยให้ฝนหายเศร้า
ภาพฝนและรุ่งออกไปเดินเล่นด้วยกัน
ภาพรุ่งและฝนทำอาหารด้วยกัน
ภาพฝนและรุ่งนั่งกินข้าวด้วยกัน รุ่งหยิบกล่องพัสดุมาให้
“แม่ฝากข้อความมาให้ฝนนะ” รุ่งพูด ในกล่องมีเครื่องเล่นเทปพร้อมกับกระดาษชื่อฝนแปะทับ
เอาไว้ แต่ฝนปิดมันลง
ภาพฝนอยู่ข้างในบ้าน เพื่อเปลี่ยนชุด แต่งหน้า จังหวะเพลงเศร้า เธอมองตัวเองในกระจก ฝน
ค่อย ๆ มองเงาสะท้อนของตัวเองอย่างละเอียดละไม เธอมองแล้วกุมหน้าอกตัวเองเบา ๆ เธอ
หลับตาลง

Match cut :

- 18A ภายใน. งานประกวดร้องเพลง - กลางคืน
ฝนนั่งอยู่ข้างหลังเวทีอย่างประหม่า คนรอบ ๆ ที่น้อยกว่ารอบที่แล้ว คิวในแถวกับคนจัดคิวที่ดูน่ากลัว
เธอตื่นตระหนกขึ้นเรื่อย ๆ ภาพค่อย ๆ แคบเห็นจนเหลือแค่ตัวเธอเอง
ก๊อ๊ก
รุ่งเอาเครื่องเล่นเทปมาเคาะที่หัวของฝนหนึ่งที่ ก่อนที่จะมานั่งข้าง ๆ
รุ่ง
ลืมไว้ เลยเอามาให้
ฝนมองหน้ารุ่งอย่างสงสัย รุ่งหันกลับมามองอย่างสงบ พร้อมกับยิ้มเบา ๆ
รุ่ง
ลองฟังดูหน่อยนะ พี่ว่ามันช่วย
รุ่งพูดจบแล้วก็เดินจากไป ฝนที่มองตามเธอออกไปก็เห็นรุ่งที่หันมากวนฝนด้วยท่าทีประหลาดก่อน
ออกไป ฝนหลุดข้าเบา ๆ ก่อนจะเริ่มใส่หูฟังฟังเทป เธอนั่งฟังมันอย่างไม่มีเสียงก่อนจะอมยิ้มเล็ก ๆ
ออกมา จนเธอโดนเรียกจากคนจัดคิว เธอจึงรีบลุกขึ้นไป ในมือเธอรีบโทรหาพี่แนนทันที

18B ภายใน. งานประกวดร้องเพลง - กลางคืน

ฝนมองอย่างลึกลับๆ กลอนว่าคนข้างหน้าจะลงเวทีมาตอนไหน พร้อมกับเสียงริงโทนที่ตั้งไม่หยุด จนมีคน
รับสาย

ฝน

พี่แนนคะ หนูขอสายแม่หน่อยได้ไหมคะ พอดีหนูรีบมาก

พี่แนนรีบไปอยู่นาน

พี่แนน

ตอนนี้แม่เขา... ไว้ฝนค่อยโทรมาได้ไหมลูก

ฝน

พี่แนนคะ เกิดอะไรขึ้นเหรอ

เสียงรอบ ๆ ตัวของพี่แนนที่แทรกเข้ามา ได้ยินดังบรรยายากาศที่วุ่นวาย พร้อมกับเสียงรถพยาบาลที่
กำลังใกล้เข้ามา

ฝน

พี่แนนคะพี่ เกิดอะไรขึ้น

พี่แนน...

พี่แนน

ฝน ลูก ทำใจดีๆเอาไว้นะ

ฝนฟังเสียงโทรศัพท์ที่ใจเต้นรัวขึ้นเรื่อย ๆ เสียงมันดังจนกลบทุกเสียงรอบตัวเธอแม้ว่าจะเป็นเสียงที่มา
จากลำโพง 10 กว่าตัวข้างหน้าเวที ภาพในอดีตที่แม่เคยพูดกับตนในวัยเด็กย้อนกลับมาอย่างรวดเร็ว
พร้อมกับภาพที่เธอฝึกร้องเพลง และภาพที่ฝนเดินยิ้มเข้าห้อง แต่กลับเจอแม่ที่เย็นชา เธอก้มลงแล้ว
พยายามจะเอามือไปทาบหน้าอกของตัวเอง เสียงทุกอย่างกับถูกตัดไปหู เธออ้อพร้อมกับใบหน้า
รับมือไม่ถูก ขณะนั้นนักร้องที่อยู่บนเวทีเดินลงมาแล้ว คนให้คิวต่อไปเดินมาหาฝนแล้วพูดอะไรบางอย่าง
กับเธอ ฝนเงิบจิ้งจั่ง ไม่ตอบ จนทีมงานค่อย ๆ ดันตัวเธอให้ขึ้นไปบนเวที จนเธอแอบสะดุดกับทางขึ้น

เล็กน้อย เธอมองไปข้างหน้าแล้วทุกอย่างดูใหญ่และน่ากลัว เธอยังคงถือมือถือเอาไว้อยู่ ฝนไม่ได้ยินอะไร ยกเว้นแต่เสียงแว่ว ๆ ที่มาจากด้านหลัง ใจเธอยังคงเต้นโครมครามราวกับจะระเบิด

ทีมงาน

น้อง น้อง ขึ้นไปเลย ขึ้นไปก่อน

ฝนหันไปมองตามเสียงแล้วทำตามอย่างไม่ทราบสาเหตุ เธอเดินแบบสั้น ๆ ไปหยุดอยู่หน้าไม้ค้ำร้องเพลง เธอถือสายโทรศัพท์จนจบลง พร้อมกับเสียงหัวใจที่ยังคงเต้นโครมคราม ที่ค่อย ๆ เงียบลงทีละนิดจนฝนหลับตาลง ฝนมองกวาดไปมาราวกับหาจุดโฟกัสไม่ได้ จนเธอเห็นสีหน้ารู้้งที่เป็นห่วง จนเธอพยายามจะกลับมามีรวบรวมสติอีกครั้ง ฝนพยายามจะเอามือขึ้นมาทาบอแต่มือกลับไปเกี่ยวกับสายเครื่องอัดเสียงที่ใส่เอาไว้จนเธอเหลือบลงไปมอง ฝนมองเครื่องอัดเสียงพร้อม ๆ กับเสียงหัวใจที่ค่อย ๆ ช้าขึ้นเธอพยายามจะหลับตา..

พร้อมกับเสียงของแม่ในสายที่ตั้งขึ้นมา

แม่

ท่อนสองดีแล้ว แต่ท่อนเปิดลองลากเสียงกว่านี้

แมร์้องบ่ได้แก่งอิหยังดอก แต่อย่างน้อย ๆ

แม่อีกพอจะช่วยแบบนี้ได้.....(แม่โกด์เสียงร้องเพลงให้ฝน)

ขอให้เจ้ามีความสุขหลาย ๆ แล้วจงอย่าปล่อยใจให้

ความฝันของเจ้าหลุดมือไปเพราะแม่เป็นอันขาดเข้าใจ

ภาพตัดสลับกับฝนที่วิ่งกลับเนิร์สซิงโฮมด้วยความเร็ว

19 ภายใน. บ้านพักผู้ป่วย - กลางคืน

ฝนเปิดประตูบ้านพักผู้ป่วยเข้าไป ภาวนาข้างในใจว่าเธอจะไม่เห็นภาพที่เธอจะให้เห็น แต่ทำใจอยู่พักหนึ่ง เธอเปิดประตูเข้าไป เสียงฮัมของแม่อังคังเล่นต่อไป จนฝนเริ่มเอ่ยร้องตาม ภาพของแม่เธอที่กำลังนั่งอยู่ตรงนั้น พร้อมกับแสงที่ค่อย ๆ สว่างขึ้นมา แม่ของเธอหันมายิ้มให้กับฝน ฝนเดินลงไปนั่งลงบนตักของแม่ เสียงเพลงขึ้นมาพร้อมกับเสียงฮัมเพลงกล่อมของแม่ และภาพความฝันที่เธอจะได้ใช้เวลากับแม่เธอ

ทั้งภาพที่ฝนและแม่เดินเล่นในสวนด้วยกัน ภาพที่ฝนและแม่นั่งกินข้าวด้วยกัน ภาพที่นั่งฝึกร้องเพลงกับแม่ในบ้านพัก

ฝน

นอนสาหล่าหลับตา ลูกสิกล่อม
 นอนล่อมอ่อมอยู่น้อยไกวเปล
 นอนสาเจ้าฝนสิเฝ้ากล่อมนอน
 นอนหลับตาฝนสิห่มผ้าให้
 นอนหลับแล้วให้อยู่ดีมีแสง
 ให้คำแพงนอนหลับฝันดี...
 ให้สุขซีเจริญก้าวหน้า
 ให้นางฟ้ามาเบิ่งมาแยง
 ทุกเซาแลงให้คำแพงสุขซี
 ใ้แม่มีความสุขมากล้น
 ใ้แม่นั้นพันโศกทั้งหลาย
 นอนสบายสาเด้ออแม่
 ตื่นขึ้นมาลูกสิพาไปเื้อ
 ลูกซีได้ไปหาปูหาปลา
 อยู่ท่งนาฝากล้าหวยใหญ่
 แม่สิได้นอนหลับฝันดี
 ฝนตกรินลมเย็นจอยๆ
 แม่คนงามนอนหลับชะเด้อ
 เออเอื้อะเออ เอื้อะเออเอื้อะเอออ...

20 ภายใน. บ้านพักผู้ป่วย - กลางวัน

ฝนและแม่นั่งอยู่ในห้องพักผู้ป่วย ฝนกำลังมองพ่อที่กำลังสูบบุหรี่คุยโทรศัพท์อยู่ข้างนอกไกล ๆ

แม่

ป้าตด เก็บไว้อย่างดีเลยตัวหนี

ในมือของแม่ถือเครื่องเล่นเทปอันเก่าไปมา ฝนพยักหน้าเบา ๆ

แม่

พรงี้หนูกลับแล้วใช่ไหม

ป้าตด ขับรถมาตอนเที่ยง ฟังพ้อกันแปบ ๆ กะซิกกลับแล้ว

แม่ของฝนพูดติดตลก แต่หน้าฝนกลับจริงจัง

แม่

บ่ต้องห่วง แม่บ่โกรธโตดอก

จำสัญญากันได้บ่

อย่าเศร้าไปเลย เดี่ยวทุกอย่างมันก็ดีขึ้น

ห้ามลืมความหวังในชีวิตเป็นอันขาด เข้าใจบ่

21 ภายใน. เวที - กลางคืน

ท่อนสุดท้าย กับภาพเธอฝนอยู่บนเวที เเธอน้ำตาไหล พร้อมกับเครื่องเล่นเทปที่มีกระดาษแปะอยู่ในมือ

ฝนพยักหน้า

บทที่ 4

การเตรียมการก่อนการถ่ายทำ

ขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำ (Pre-Production)

การวางแผนการทำงานในการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ (Pre-Production)

ในส่วนของการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์นั้น มีความสำคัญอย่างมากสำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์ ไม่ว่าจะทั้งการเลือกนักแสดง สถานที่ เครื่องแต่งกาย องค์ประกอบศิลป์ ในการถ่ายทำ หรือแม้กระทั่งการพูดคุยและการเตรียมการทีมงาน ล้วนแต่มีความจำเป็น

4.1 การคัดเลือกนักแสดง

ข้าพเจ้าได้เริ่มจากการตีความบทและตัวละคร ก่อนที่จะดึงส่วนที่สำคัญในการใช้วิเคราะห์เพื่อคัดเลือกนักแสดงที่เหมาะสม ก่อนที่จะนำไปพูดคุยกับนักแสดงที่เข้ามาคัดเลือก โดยข้าพเจ้าจะเริ่มจากการให้ผู้ที่เข้ามาคัดเลือกได้ทดลองเล่นอารมณ์พื้นฐานต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นต่อการแสดง ก่อนที่จะให้นักแสดงลองเล่นบทบาทตามบทและเบื้องหลังของตัวละครที่เตรียมเอาไว้ ดังนี้

4.1.1 ตัวละครฝน

ฝน หญิงสาวลูกครึ่งอีสาน อายุ 21 ปี ผู้มาจากมหาลัษณเมืองในกรุงเทพฯ เธอได้กลับมาหาแม่ของเธอผู้ป่วยเป็นโรคลำไส้เนื้ออ่อนแรงระยะสุดท้ายที่ขอนแก่น เธอมีชีวิตในวัยเด็กของเธอกับครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เธอถูกแยกออกมาจากแม่และครอบครัวในภาคอีสานของเธอ เพื่อที่จะมาอยู่กับพ่อที่กรุงเทพฯ และแม่ภายนอกพ่อของเธอที่มักดูเหมือนจะเป็นคนที่ดีพร้อมในทุก ๆ ด้าน แต่เธอกลับถูกเลี้ยงดูในวัยเด็กอย่างที่ไม่ได้รับการใส่ใจมากนัก ด้วยนิสัยของเขาที่ทำงานและมักจะอารมณ์ร้อน ฝนยังถูกห้ามไม่ให้ให้ตอบโต้ และมักจะถูกต่อว่าอยู่ตลอดเวลา จนเธอเริ่มมีความรู้สึกที่กลัวความล้มเหลวและมีอาการ Social anxiety เธอจึงมักหนีความเป็นจริงเพื่อที่จะเข้าไปอยู่ในโลกแห่งเสียงเพลงที่เธอรักเสมอ จนกระทั่งพัฒนากลายเป็นความรักในเสียงเพลง และอยากทำให้มันกลายเป็นอาชีพ แต่เธอกลับไม่เคยได้รับการสนับสนุน อีกทั้งยังโดนต่อว่า จนกลายเป็นอาการตื่นกลัวเวที ทำให้เธอร้องเพลงต่อหน้าผู้คนไม่ได้ จนกระทั่งที่พ่อของเธอจากไปอย่างกะทันหัน ทำให้เธอได้มีโอกาสกลับมาอยู่กับแม่และครอบครัวอีสานที่รักเธอในแบบที่เธอเป็น และได้สนับสนุนความฝันของเธอที่เธอไม่เคยได้สานต่อ ในการเป็นนักร้อง ประจวบเหมาะกันในอีกไม่กี่เดือนที่จะมีค่ายเพลงดังมาคัดตัวในจังหวัด แม่ของฝนทำให้เธอรับรู้ถึงความรัก และทำให้ฝนกล้าที่จะขึ้นเวทีเพื่อก้าวข้ามโรคตื่นกลัวเวทีอีกครั้ง แต่ไม่นานอาการของแม่เธอก็กลับหนักลง และแม้ว่าฝนจะพยายามดูแลเธออย่างสุดความสามารถ แต่แม่ของเธอก็กลับเย็นชาขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่ทราบเหตุผล

4.1.2 ตัวละคร รุ่ง

รุ่ง หญิงสาววัย 24 สาวจบคณะมนุษยศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ที่มาเป็นติวเตอร์สอนเด็กเตรียมเข้ามหาลัย และเป็นครูสอนพิเศษภาษาให้กับเด็ก ๆ ในละแวกบ้านของเธอ เธอเติบโตมาด้วยครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เธอเป็นลูกที่ไม่ได้ถูกวางแผน และมีเพียงแค่มแม่ของเธอเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวพร้อมกับปู่ของเธอ รุ่งมักจะถูกทิ้งไว้ที่บ้านกับปู่ของเธอเพราะแม่ของรุ่งนั้นเป็นเพียงวัยรุ่นนักร้องที่ที่บ้านนั้นมีสตางค์ จึงสามารถใช้ชีวิตแบบไม่คิดอะไร รุ่งจึงมักจะได้รับฟังความคิดและคิดกับปู่เป็นประจำ เธอโตมาด้วยการ Home school เพราะแม่ของเธอนั้นไม่อยากจะให้เด็กคนนี้ออกไปมีตัวตนให้โลกรู้ว่าเธอมีลูก แต่ช่วงชีวิตที่เธอโตมานั้นกลับเป็นไปด้วยสีสันเพราะปู่ของเธอที่ส่งเสริมทุกอย่างให้เธอออกไปผจญภัย และเปิดโลกตลอดเวลา จนกระทั่งที่ปู่ของเธอตายไปในตอนที่เธอ 14 ปี ทำให้เธอต้องกลับเข้าไปเรียนในโรงเรียนประจำ และเหลือให้แม่ของเธอคนเดียวต้องกลับมาดูแลบ้าน แต่ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนนั้นก็กลับไม่ได้ดีขึ้นเลย เธอเย็นชากับแม่ในช่วงวัยต่อต้านเพราะรู้สึกว่าจะไม่ได้รับการดูแลมากพอ และแม่ของเธอก็ค่อย ๆ กลับมาย้อนมองตัวเองจนสำนึกผิดและไม่กล้ารักเธอ จนกระทั่งวันหนึ่งในวัย 16 ปี แม่ของเธอก็เลี้ยงที่จะหนีออกไปเมืองนอก แล้วทิ้งให้รุ่งอยู่คนเดียวจนเกือบแตกสลาย แต่โชคยังเข้าข้างเธอ ที่ได้บังเอิญพบกับวิดีโอเทปของปู่ในคอมพิวเตอร์ที่ทิ้งเอาไว้ที่ปู่ชอบอัดเอาไว้เมื่ออยู่กับเธอตั้งแต่ในวัยเด็ก และค่อย ๆ ละลายความเย็นชาในตัวด้วยเสียงของปู่ของเธอพาร้องเป็นประจำ พาให้เธอเลือกที่จะดำเนินการใช้ชีวิตตามความคิดของปู่มากกว่าที่จะจมกับบาดแผลของแม่ที่ฝากเอาไว้

4.1.3 ตัวละครแม่

พิน หญิงสาวอีสานที่ต้องอยู่คนเดียวหลังถูกแยกจากลูกไปเมื่อตอนลูก 8 ขวบ และยังมีมาค่อย ๆ ทนอยเสียญาติในครอบครัวไป ทำให้เธอต้องอาศัยอยู่คนเดียวมาโดยตลอด และแม่เธอยากจะเจอหน้าลูกเท่าไร แต่พ่อของพินที่เลี้ยงเธอกลับสั่งห้ามไม่ให้พวกเขาเจอกัน เพราะปัญหาทางอารมณ์ที่พินเคยมี จนเธอพยายามเรียนรู้ที่จะมีชีวิตด้วยตัวคนเดียวในหมู่บ้าน โดยขายข้าวแกงหน้าบ้านตอนเช้า แม่เธอจะไม่ขัดสนเรื่องเงินก็ตาม จนกระทั่งเธอได้เจอกับรุ่ง เด็กสาววัยเดียวกันกับและพวกเธอก็ยังแชร์ประสบการณ์ที่คล้ายกันจนทำให้พินเริ่มกลับมามีความสุขกับชีวิตได้ แต่รุ่งเองก็ต้องออกไปเรียน จนทำให้เธอแทบจะไม่เจอรุ่งอีกเลย จนกระทั่งในวัย 50 ปี ที่เธอป่วยอย่างฉับพลันเป็นโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง ทำให้ลูกที่ตนไม่เคยดูแล ต้องกลับมาคอยดูแลเธอ ทำให้สภาวะจิตใจของเธอแยกลงไปอีก จนเกิดเป็นความเครียดและรู้สึกผิด

4.2 ขั้นตอนการคัดเลือกนักแสดง

4.2.1 การค้นหา และคัดเลือกนักแสดง

โดยมีการคัดเลือกโดยใช้เกณฑ์จาก อายุ หน้าตา รูปร่าง เพศ บุคลิกภาพ และความสามารถที่เหมาะสมกับบทบาทในภาพยนตร์มากที่สุด โดยมีการใช้การประกาศตามหานักแสดงที่สนใจในบทบาท ซึ่งความจำเป็นพิเศษของหนังข้าพเจ้าคือ นักแสดงจำเป็นต้องมีความสามารถในการร้องเพลง

ภาพ 4.1 Casting Call พณ

ภาพ 4.2 Casting Call รุ่ง

ภาพ 4.3 Casting Call แม่

4.2.2 การทดสอบความสามารถและความเหมาะสมในบทบาท

ขั้นตอนในการทดสอบความสามารถนักแสดงถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน

4.2.2.1 การแนะนำตัว และทำความเข้าใจนักแสดง

ช่วงต้นได้มีการพูดคุยกับนักแสดง ถึงความเข้าใจบท และพื้นเพความเป็นมาของนักแสดงที่มาคัดเลือก เพื่อลองประสบการณ์ร่วมที่มีของนักแสดงและตัวละครที่จะต้องรับบท

4.2.2.2 การทดสอบการแสดงออกทางอารมณ์ของนักแสดง

ก่อนที่จะเริ่มพูดคุยถึงบทบาท และการทดสอบให้เข้าบทบาท จะให้นักแสดงที่มาคัดเลือกได้ทดสอบการแสดงทางอารมณ์พื้นฐาน 6 อารมณ์ด้วยกัน ประกอบไปด้วย 1. ความสุข 2. เศร้า 3. โกรธ 4. กลัว 5. ขยะแขยง 6. ตกใจ เพื่อดูความถนัดและความสามารถในการแสดงออกของนักแสดง

4.2.2.3 การพูดคุยทำความเข้าใจกับนักแสดง และลองเข้าสวมบทบาท

การพูดคุยกับแสดงเพื่อทำความเข้าใจต่อตัวละครให้มากขึ้น และพูดคุยเพื่อปรับพื้นฐานระหว่างการแสดงออกของนักแสดง และบทบาทที่ได้รับ ก่อนที่จะทดสอบด้วยการให้นักแสดงลองสวมบทบาทเป็นตัวละคร ก่อนที่จะตอบคำถามต่างๆ ในแบบที่ตัวละครเป็นโดยปราศจากบท และนำไปสู่การทดสอบให้นักแสดงพูดคุยตามบท

4.3 เอกสารข้อมูลนักแสดง

ข้อมูลของนักแสดงที่ผ่านการคัดเลือก เพื่อใช้ในการติดต่อ เตรียมการถ่ายในขั้นตอนต่อ ๆ ไป เช่น การจัดเตรียมชุดนักแสดง มีนักแสดงที่เข้ารับการคัดเลือกบทฝน ทั้งหมด 4 คน

ภาพ 4.4 รวมนักแสดงฝนที่เข้ารับการคัดเลือก

มีนักแสดงที่เข้ารับการคัดเลือกบทรุ่ง ทั้งหมด 4 คน

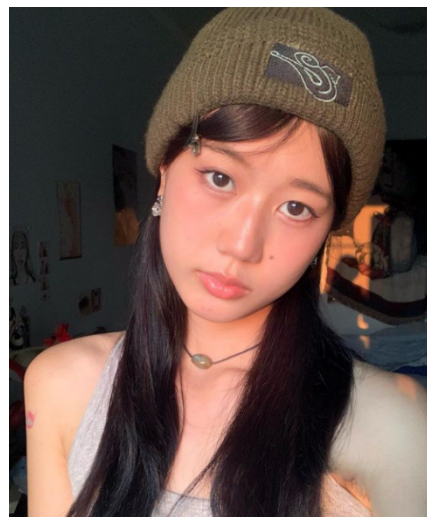

ภาพ 4.5 รวมนักแสดงรุ่งที่เข้ารับการคัดเลือก

ฝน
Casting Sheet

PRODUCTION TITLE : Off Key Life's
DIRECTOR : รณศ แสนเทพ

ชื่อ (ภาษาไทย/อังกฤษ) : เนตรชนก ปิยโชติสกุลชัย (Netchanok Piyachotsakulchai)
ชื่อเล่น (ภาษาไทย/อังกฤษ) : เซฟ (Save)
ที่อยู่ : 85 ลาดพร้าว64 แยก12 แขวง/เขต วังทองหลาง กรุงเทพมหานคร 10310 จังหวัดบ้านเกิด กรุงเทพมหานคร
เบอร์โทร : 092 838 5944
วันเกิด : 5 มกราคม 2548
Instagram : Sncnp
อาชีพ : กำลังศึกษาชั้น ปีที่1 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้า คุณทหารลาดกระบัง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาภาพยนตร์ และดิจิทัลมีเดีย

ภาพ 4.6 นักแสดงที่รับบทฝน

รายละเอียด		
ไซส์เสื้อ : L	รอบเอว : 24	ไซส์รองเท้า : 37
ส่วนสูง/น้ำหนัก : 168/45	สีผม : น้ำตาลเข้ม	สีตา : น้ำตาลเข้ม
ลักษณะอื่น ๆ : แผลเป็นใต้ตา	ความสามารถพิเศษ : ร้องเพลง	

ภาพ 4.9 นักแสดงที่รับบทฝน

ภาพ 4.7 นักแสดงที่รับบทฝน

ภาพ 4.8 นักแสดงที่รับบทฝน

รู้ง

Casting Sheet

PRODUCTION TITLE : Off Key Life's
DIRECTOR : รณศ แสนเทพ

ชื่อ (ภาษาไทย/อังกฤษ) : ศศิ ชาติชำนาญ (Sasi Chatchumni)
ชื่อเล่น (ภาษาไทย/อังกฤษ) : แพร์ (Pear)
ที่อยู่ : 180/8 ม.5 ต.บางละมุง อ.บางละมุง จ.ชลบุรี 20150
เบอร์โทร : 098 917 2402
วันเกิด : 27 มกราคม 2547
Instagram : Sapearsi
อาชีพ : กำลังศึกษาชั้น ปีที่ 2 สถาบันลาดกระบัง สาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย

ภาพ 4.10 นักแสดงที่รับบทรู้ง

รายละเอียด		
ไซส์เสื้อ : M/L	รอบเอว : 28	ไซส์รองเท้า : 39
ส่วนสูง/น้ำหนัก : 165/58	สีผม : ดำ	สีตา : น้ำตาลเข้ม
ลักษณะอื่น ๆ : /		

ภาพ 4.11 นักแสดงที่รับบทรู้ง

ภาพ 4.12 นักแสดงที่รับบทรู้ง

แม่
Casting Sheet

PRODUCTION TITLE : Off Key Life's
DIRECTOR : รณศ แสนเทพ

ชื่อ (ภาษาไทย/อังกฤษ) : มณีษิดา หัตถกิจ (Maneesida Hatthakij)
ชื่อเล่น (ภาษาไทย/อังกฤษ) : เอ็ม (Aim)
ที่อยู่ : ย่าน อโศก 10110
เบอร์โทร : 094 325 4519
วันเกิด : 15 มิถุนายน 2521
Instagram : Sncnp
อาชีพ : นักแสดงอิสระ และผู้ประกอบการ

ภาพ 4.13 นักแสดงที่รับบทแม่

รายละเอียด		
ไซส์เสื้อ : S-M	รอบเอว : 27	ไซส์รองเท้า : 40
ส่วนสูง/น้ำหนัก : 170/56	สีผม : น้ำตาลเข้ม	สีตา : น้ำตาลเข้ม
ลักษณะอื่น ๆ : ผมหยิก		

<p>AIM Hardworking Mother Grandmother</p>	<p>Maneesida Hatthakij Age : 38 Yrs.</p>		<p>Height : 170 Cms. Weight : 53 Kgs. 34-26-36</p>

ภาพ 4.14 นักแสดงที่รับบทแม่

4.4 การฝึกซ้อมนักแสดง

การฝึกซ้อมนักแสดงก่อนการถ่าย Test Scene ข้าพเจ้าได้นัดรวมนักแสดงมารวมกันเพื่อพูดคุย และทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัวบท ก่อนที่จะมีการคัดเลือกนักแสดงใหม่หลังจากการถ่าย Test Scene เพื่อปรับคาแรคเตอร์ของตัวละครให้เหมาะสม

ภาพ 4.16 Work Shop ก่อน Test Scene

ภาพ 4.15 Work Shop ก่อน Test Scene

ภาพ 4.18 Work Shop ของการถ่ายทำ

ภาพ 4.17 Work Shop ของการถ่ายทำ

4.4.1 การบันทึกเสียงเพื่อใช้ประกอบในเทศซีน

การบันทึกเสียงเพื่อใช้ประกอบในการ Test Scene ด้วยเพลงจบของตัวภาพยนตร์ มีการควบคุมการอัดเสียงด้วยเพลงที่เป็นสำเนียงอีสาน ทำให้เกิดความยากลำบากในการบันทึกเพลง ก่อนที่จะมีการนำไปปรับปรุงในการบันทึกเสียงสำหรับเพลงทุกเพลงของตัวหนัง ที่ดำเนินไปอย่างราบรื่น

ภาพ 4.20 การบันทึกเสียงของ Test Scene

ภาพ 4.19 การบันทึกเสียงของ Test Scene

ภาพ 4.21 การบันทึกเสียงเพลงของภาพยนตร์

4.5 การคัดเลือกสถานที่

การคัดเลือกสถานที่ของของภาพยนตร์เรื่องนี้ ข้าพเจ้าตั้งใจให้ตัวสถานที่ที่มีความสมจริง และมีการปรับแต่งน้อยที่สุดในฉากประกอบภาพยนตร์ ข้าพเจ้าจึงเลือกสถานที่ในการถ่ายทำเป็นสถานที่ที่ผู้คนใช้และพักอาศัยอยู่จริง ๆ เพื่อความสมจริง เนื่องจากภาพยนตร์ของข้าพเจ้าตั้งใจจะเล่าเรื่องราวของสาวที่มาจากเมืองกรุงต้องมาอยู่ที่อีสาน

4.5.1 บ้านฝน

บ้านของฝนเป็นพื้นที่ที่ตัวละครฝนจะต้องพักอาศัยอยู่ต่อจากแม่ของเธอหลังจากที่เริ่มป่วย ทำให้สถานที่ที่ข้าพเจ้าเลือกเป็นบ้านพักของหญิงสาวชราในภาคอีสาน ที่มีประวัติและการพักอาศัยมาอย่างยาวนาน นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่พักของหญิงสาวที่ป่วยอ่อนแรงจริง ๆ ทำให้พื้นที่ของการจัดวางเตียงนั้นถูกวางเอาไว้ในชั้นที่ 1 ของตัวบ้าน อีกทั้งตัวบทยังต้องอาศัยสถานที่ฉากที่ต้องมีห้องครัวที่เปิดโล่ง และมีรั้วกันเอาไว้เพื่อใช้ในการถ่ายทำ ทำให้บ้านหลังนี้เหมาะสมเป็นอย่างมากในการประกอบฉาก และการที่ตัวบ้านเป็นบ้านไม้พร้อมทั้งของประกอบฉากที่สมจริง ข้าพเจ้าจึงเลือกสถานที่นี้เป็นสถานที่ประกอบฉากของบ้านฝน

ภาพ 4.24 ภายในห้องครัวของสถานที่ถ่ายทำบ้าน

ภาพ 4.23 หน้าบ้านของสถานที่ถ่ายทำบ้านฝน

Cadragre Sony FX3 | 4K (24-60fps) | 16:9 35mm TILT E
25 Oct BE 2566 15:20:38 Canon FD Prime (T1.5) | H: 53.9° V: 31.9° D: 60.5° -5° 96°

ภาพ 4.22 ภายในห้องนั่งเล่นของสถานที่ถ่ายทำบ้านฝน

4.5.2 บ้านพักผู้ป่วย

บ้านพักผู้ป่วย เป็นหนึ่งในสถานที่การถ่ายทำหลักของภาพยนตร์เรื่องนี้ เป็นสถานที่ที่ตัวบทเล่าตั้งแต่เปิดเรื่องไปจนถึงฉากอารมณ์ของตัวละคร ทำให้สถานที่ที่ต้องสอดรับกับการที่ตัวละครและฉากมีหลายอารมณ์ บ้านพักผู้ป่วยขวัญมุก จึงเป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้าเลือก เนื่องจากมีความกว้าง และพื้นที่ที่สะดวกต่อการถ่ายทำ

ภาพ 4.25 ภายในของสถานที่ถ่ายทำบ้านพักผู้ป่วย

adrage Sony FX3 | 4K (24-60fps) | 16:9 28mm TILT -4° NE
Rev BE 2566 16:35:39 Canon FD Prime (T1.5) | H: 64.9° V: 39.4° D: 72.2°

ภาพ 4.26 ภายในของสถานที่ถ่ายทำบ้านพักผู้ป่วย

ภาพ 4.27 ภายนอกของสถานที่ถ่ายทำบ้านพักผู้ป่วย

4.5.3 บ้านปาร์ตี้

บ้านปาร์ตี้ เป็นหนึ่งในสถานที่หลักของภาพยนตร์ ที่ตัวบทจะต้องมีการให้ตัวละคร ร้องเพลง และมีบทการพูดคุยกันของตัวละครที่เป็นจุดเปลี่ยนของเรื่อง ทำให้นอกจากจะต้องเป็นสถานที่ที่ เหมาะสมกับการมีอารมณ์ที่สนุกสนาน ยังต้องประกอบไปด้วยพื้นที่ในสถานที่นั้นที่จะต้องนำพาอารมณ์ตัว ละครและภาพให้เหมาะสมกับอารมณ์ตรามาของตัวละครอีกด้วย และนอกจากนี้ข้าพเจ้ายังเลือกสถานที่ที่ดู แตกต่างจากค่านิยมของสถาปัตยกรรมของอีสานดั้งเดิม ที่จะต้องเป็นบ้านไม้อีกด้วย ด้วยความพยายามของ ข้าพเจ้าที่พยายามจะเปลี่ยนแปลงค่านิยมของคนดู

ภาพ 4.28 ภายในของสถานที่ถ่ายทำบ้านปาร์ตี้

ภาพ 4.29 ภายในของสถานที่ถ่ายทำบ้านปาร์ตี้

4.5.4 ร้านอาหาร

สถานที่นั้น ตามบทแล้วจะต้องเป็นสถานที่ที่ตัวละครจะสามารถพูดคุยและเปิดใจกับอีกหนึ่งตัวละครได้ ด้วยการตีความของข้าพเจ้าและผู้กำกับภาพ ทำให้ตัวข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกสถานที่ร้านอาหารที่มีพื้นที่เปิด เพื่อแทนความหมายของการเปิดใจ แต่เนื่องด้วยการพยายามจะรักษาอารมณ์และบรรยากาศของเรื่อง ทำให้ร้านอาหารนั้นจำเป็นต้องมีแสงสีประกอบ เพื่อให้อารมณ์โดยรวมของเรื่องไม่ผิดแปลกแยกกันออกไปมากนัก

ภาพ 4.30 ภายนอกของสถานที่ถ่ายทำร้านอาหาร

ภาพ 4.31 ภายในของสถานที่ถ่ายทำร้านอาหาร

4.5.6 ทุ่งโล่ง

สถานที่ที่ตัวละครจะได้ได้รับสิ่งที่เธอตามหาและคอยไล่ตามอยู่นาน นั่นก็คือความสุข ข้าพเจ้าจึงเลือกเป็นสถานที่ที่เรียบง่าย และเปิดโล่งแบบไม่ปิดกั้น เป็นสถานที่เดียวที่ตัวละครจะต้องไม่ถูกขอบเขตของพื้นที่จำกัดเธอเอาไว้

ภาพ 4.33 ทุ่งโล่ง

ภาพ 4.32 ทุ่งโล่ง

4.5.7 เวทีประกวด

สถานที่เวทีประกวดนั้น เป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้าอยากจะเชื่อมโยงเป็นราวกับความฝันของตัวละครในเรื่องที่จะต้องทำสำเร็จให้ได้ ผ่านการเล่าของสถานที่นี้ในคนละช่วงเวลาของทั้งเนื้อเรื่องและเหตุการณ์ ที่ถึงแม้จะต่างกัน แต่อารมณ์ของสถานที่ต้องมีความใหญ่และดูกดดันต่อตัวละครเหมือนกัน

ภาพ 4.34 สถานที่ถ่ายทำเวทีประกวด

ภาพ 4.35 สถานที่ถ่ายทำเวทีประกวด

4.6 การออกแบบงานสร้าง

4.6.1 เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

ข้าพเจ้ามีความตั้งใจที่จะให้เครื่องแต่งกายในภาพยนตร์เรื่องนี้มีความสมจริง โดยคำนึงถึงพื้นที่ตัวละคร และค่านิยมของภาคอีสาน พื้นที่ที่ภาพยนตร์ของข้าพเจ้าเล่า โดยอาศัยจากการสังเกตและตรวจสอบเก็บข้อมูลคนในพื้นที่ โดยได้ข้อสรุปเป็นเสื้อยืดที่มีลายทั่วไป ไม่ฉูดฉาด และเสื้อกีฬาเพื่อความสะดวกสบาย

เครื่องแต่งกาย ฝน

ภาพ 4.36 ภาพเครื่องแต่งกายของตัวละครฝน

เครื่องแต่งกาย รุ่ง

ภาพ 4.37 เครื่องแต่งกายตัวละครรุ่ง

เครื่องแต่งกายแม่

ภาพ 4.38 เครื่องแต่งกาย
ตัวละครแม่

4.6.2 อุปกรณ์ประกอบฉาก

จากการตีความของบท ตัวข้าพเจ้าคำนึงถึงว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้จำเป็นต้องมีของประกอบฉากที่สำคัญและเป็นตัวเชื่อมระหว่างช่วงเวลาต่าง ๆ ที่เล่าสลับในการดำเนินเรื่องได้ อีกทั้งยังเป็นของประกอบฉากที่สำคัญ เนื่องจากเอาไว้ใช้เปิดเผยข้อมูลสำคัญในช่วงจุดสูงสุดของเรื่อง

4.6.2.1 เครื่องบันทึกเสียง

เครื่องบันทึกเสียงเป็นของประกอบฉากที่ตัวละครหลัก ฝน ใช้มาโดยตลอด โดยเป็นของต่างหน้าจากแม่ที่ต้องจากมาในวัยเด็ก ทำในตลอดทั้งภาพยนตร์ เครื่องบันทึกเสียงจึงทำหน้าที่เป็นเหมือนทั้งตัวบอกช่วงเวลาที่กำลังเล่า และใช้เชื่อมโยงตัวละครได้อีกด้วย

ภาพ 4.40 เครื่องบันทึกเสียง

ภาพ 4.39 เครื่องบันทึกเสียง

4.7 งบประมาณการถ่ายทำ (Budget Plan)

BUDGET PLAN

Test Scene

Project : Off Key Life's
Director : Ranet S.

รายละเอียดกองถ่าย

จำนวนนักแสดง 3 คน / จำนวนทีมงาน 14 คน

ระยะเวลาการถ่ายทำ 1 คิว / 1 วัน

งบประมาณ 25000

ตารางคำนวณเงินทุน

ตาราง 4-1 เงินทุน Test Scene

รายการค่าใช้จ่าย	จำนวนเงิน
1. สถานที่ - ค่าเช่าสถานที่บ้านพักผู้ป่วย	4000
2. นักแสดง - นักแสดงรู้้ง - นักแสดงแม่	3000
3. การเดินทาง - ค่ารถนักแสดง - ค่ารถทีมงาน	2000
4. อุปกรณ์การถ่ายทำ	4500
5. อุปกรณ์ประกอบฉาก	1000
6. ออกแบบเครื่องแต่งกาย	500
7. อุปกรณ์แต่งหน้า	-
8. อาหาร - ค่าอาหารคาวที่ถูยกยกเล็ก - ค่าอาหารคาวที่ถ่ายทำ	4000
9. สวัสดิการอื่น ๆ	2500
10. ฉุกเฉิน	500
รวม	22000

BUDGET PLAN

Project : Off Key Life's
Director : Ranet S.

รายละเอียดกองถ่าย

จำนวนนักแสดง 3 คน / จำนวนทีมงาน 14 คน

ระยะเวลาการถ่ายทำ 6 คิว / 6 วัน

งบประมาณ 75000

ตารางคำนวณเงินทุน

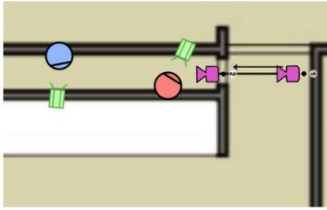

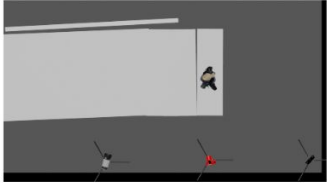

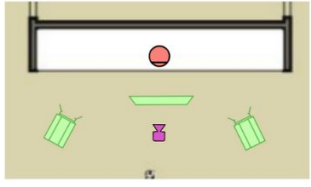

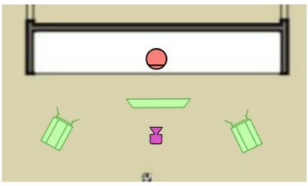
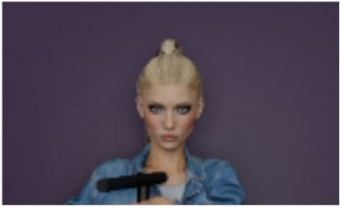
ตาราง 4-2 เงินทุนกองถ่าย

รายการค่าใช้จ่าย	จำนวนเงิน
1. สถานที่	
- ค่าเช่าสถานที่บ้านพักผู้ป่วย	4000
- ค่าเช่าเวทีประกวด	3000
2. นักแสดง	
- นักแสดงฝน (9 คิว / อัดเพลง)	9000
- นักแสดงแม่ (1 คิว ครึ่ง)	4000
3. การเดินทาง	
- ค่ารถนักแสดง / ทีมงาน	16000
4. อุปกรณ์การถ่ายทำ	
- ค่าเช่าอุปกรณ์กล้อง / เลนส์ / Steadicam	12000
5. อุปกรณ์ประกอบฉาก	5000
6. ออกแบบเครื่องแต่งกาย	2000
7. อุปกรณ์แต่งหน้า	1000
8. อาหาร	
- ค่าอาหารคาวที่ยกเล็ก / คิวที่ถ่ายทำ	12000
9. สวัสดิการอื่น ๆ	7000
10. ค่าที่พัก	6000
11. ค่าเสียหายอุปกรณ์	4000
- Lantern 90	
รวม	85000

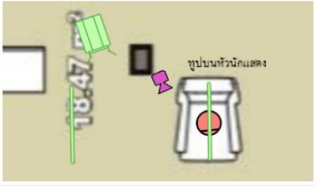

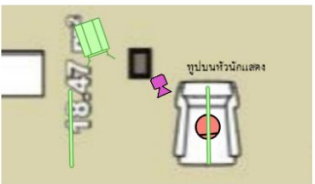

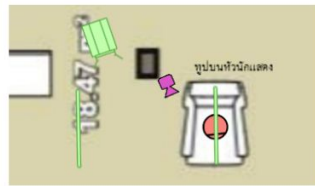

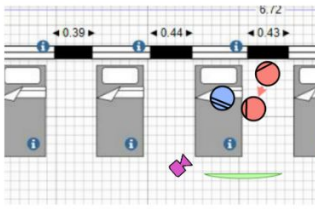

4.8 Shot list

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	SHOT
1A SH1	LS to MS STATIC ฝนนั่งอยู่ที่ทุ่งโล่ง		
1A SH2	CU STATIC มือข้างหนึ่งของเธอ เป็นสายสัญญาณ		
2A SH1	หน้าบ้านฝน		
2A SH2	MLS DOLLY IN		
2A SH3	CU STATIC สัญญากับแม่ อย่างหนึ่งได้ป้...		
3A SH1	CU to MS Steadicam วิดีโอในมือถือเก่า ๆ ที่กำลังเล่นอยู่ longtake ร้องเพลงหยาบไม้กวาดทำงานบ้าน แต่ร้องไปได้ไม่นานก็ค่อย ๆ สดุด แล้วน้ำเสียงแข็งเกร็งขึ้น		

ตาราง 4-3 Shot list 1

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
4 SH1	MLS Stedicam เรอขึ้นอย่างประหลาด พร้อมกับสีหน้าที่ดูตื่นกลัว		
4 SH2	MCU STATIC ฝนเดินขึ้นบันไดเวที		
4 SH3	MS or CU STATIC ฝนซึ่งค่อย ๆ เดินออกไป กลางเวทีเธोजัดไมค์ให้เหมาะ กับความสูงตัวเอง		
4A SH1	MS STATIC ฝนพยายาม ยื่นแล้วกวาดสายตาจากผู้คน		

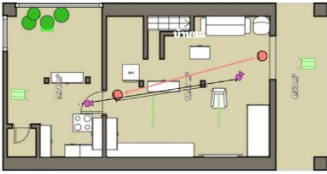

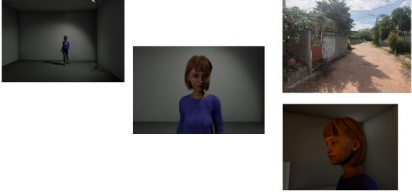
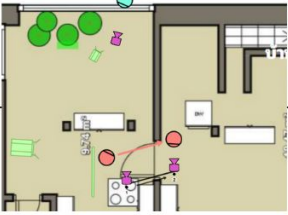

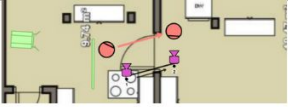
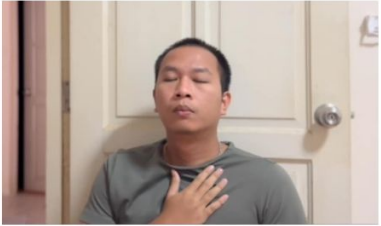
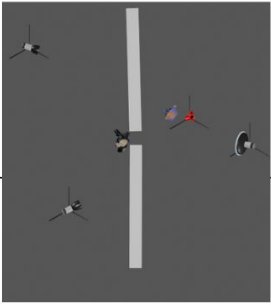
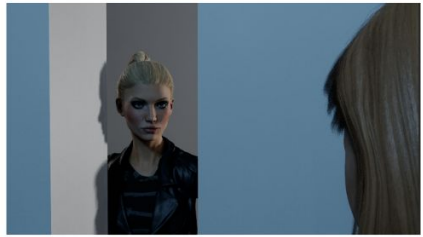
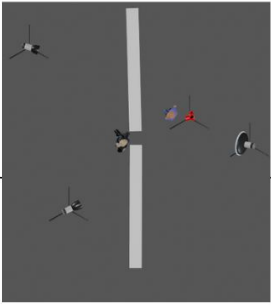

ตาราง 4-4 Shot list 2

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
5 SH1			
5 SH2	MS STATIC		
5 SH3	CU PAN มีคนโทรมาฝากด้วย ก่อนจะเปิดดูวิดีโอของแม่ กล้องFollowมือถือ		
5 SH4	MS STATIC		
6 SH1	MS STATIC ฝนเดินเข้าไปชะจิกที่หน้า ทางเข้าห้องผู้ป่วย		
6 SH2	Truckย้ายไปขวา ก่อนเปิดประตูเข้าไปในห้อง ที่มีเตียงวางเรียงราย แต่กลับแทนไม่มีผู้คน		
6 SH3	CU ฝนเดินไปเฟรมซ้าย STATIC ฝนมองอย่างลังเล แล้วท ำใจ		

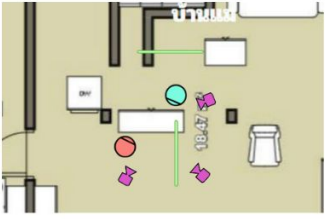
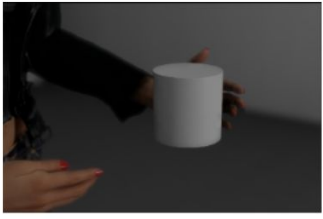
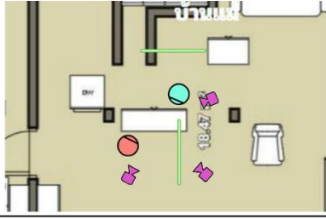

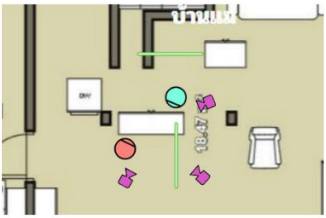

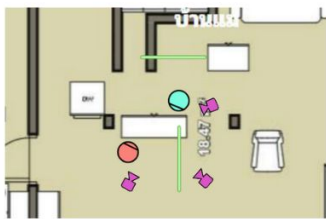

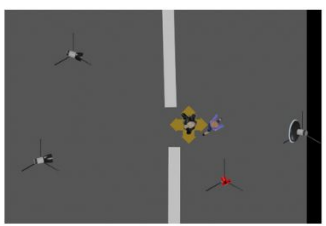

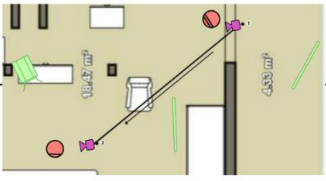

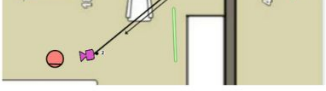

ตาราง 4-5 Shot list 3

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
6 SH4	MLS STATIC เธอเดินเข้าไปวางกระเป๋า ไอ้แม่ มาตรามาอะไรนี่ เปิดหน้าต่างกว้างเลย		
6 SH5	CU STATIC ฝนปิดหน้าต่าง		
6 SH6	CU STATIC ฝนยังคงฝืนยืมต่อไป พร้อมกับนั่งลงที่เก้าอี้ข้าง ๆ เติยง		
6 SH7	MS STATIC ขอแม่แบบล่อๆ แต่แม่ ของเธอยังคงหัน หลังให้กับเธออยู่ ฝนพูดจบเธอก็ค่อย ๆ หยิบกล่องอาหาร เซเว่นออกมา		
6 SH8	CU STATIC ฝนดึงรอยยิ้มขึ้นมาแล้ว รับคว้านอาหารกระเป๋า แล้วเปิดหน้าต่างคืนเอาไว้		
6 SH9	LS PAN ฝนรีบเดินเข้าไป ในห้องน้ำทันที		
6 SH10	stedicam MS --> CU-->MLS เธอหายใจแรงเธอพยายามล้างหน้า เพื่อสงบสติ เธอค่อย ๆ ควบคุมลมหายใจก่อนที่ค่อย ๆ มองหน้าตัวเองในกระจก		

ตาราง 4-6 Shot list 4

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
7 SH1	Full Shot--> MS stedicam		
7 SH2	stedicam ้องที่เดินผ่านมาเมื่อได้ยินเสียงเพลงนั้นค่อย ๆ		
7 SH3	MLS PAN ฝนหันหน้าไปกับที่หาห้องที่ก าลังเกาะเรือฟังเธออยู่ที่		
7 SH4	MS STATIC เธอตกใจแล้วรู้สึกอายก่อนที่จะรีบวิ่งหลบเข้าไปในตัวบ้าน		
7 SH5	MS STATIC ฝนเดินไปแจ้มประตูเหล็กเปิดออกเบา ๆ		
7 SH6	OV STATIC รู้้ง ป่าตระเวงคัก จ ากันได้ข้างบ่หนี		
7 SH7	MLS STATIC นหันไปหากรอบรูป ใบหนึ่งบนชั้นวาง		

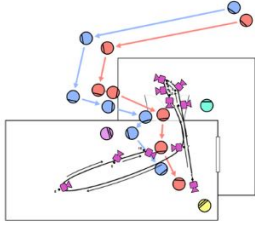
ตาราง 4-7 Shot list 5

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
8 SH1	CU STATIC		
8 SH2	TWO SHOT STATIC		
8 SH3	MS *รับ CUเพิ่ม STATIC		
8 SH4	MS *รับ CUเพิ่ม STATIC		
8 SH5	TWO SHOT STATIC ผันพยักหน้า เธอยืนโบกมือร้อง แล้วค่อย ๆ ปิดประตูเหล็กลง		
8 SH6	LS STATIC เธอสันหน้ากลับมา ในบ้านแล้วฟังตัว แล้วป็นครั้งแรกที่เธอมอง ภาพมุมกว้างของ บ้านเปลี่ยนไป		
8 SH7	stedicam ผันกำลังนั่งคุยกับ ตัวเองในกระจก		

ตาราง 4-8 Shot list 6

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
8B SH1	MCU Tilup สมุดแต่งเพลงบนเตียง หรืออะไรสักอย่าง ล เธอพับลงบน ตักของแม่เธออยู่		
8B SH2	MS STATIC เป็นอะไรลูก ตอนจบกล้อง แพนเข้าหน้าต่าง		
9 SH1	MS PAN แม่ที่นั่งมองหน้าต่าง ในมือมีสมุดจด กล้องแนจากหน้าต่าง มาหน้า แล้วไปสมุดในมือ		
10 SH1	LS STATIC ที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง		
10 SH2	CU STATIC รุ่งนั่งอยู่ที่ร้านเหล้า		
11 SH1	MS STATIC ผืนยืนอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง โดยข้างหลังเป็นภาพ ร้านเหล้าที่ก ลัง ร้องเพลงถึง ผกับหน้าลง และรุ่งก็เดินมาจับพอดิ		
11 SH2	TWO SHOT STATIC		

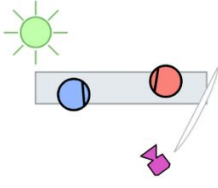
ตาราง 4-9 Shot list 7

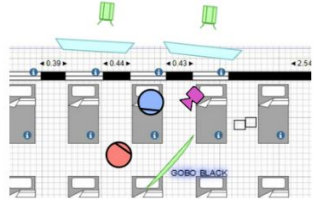

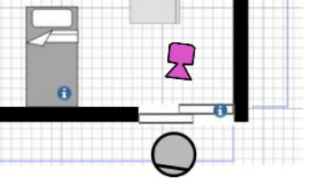
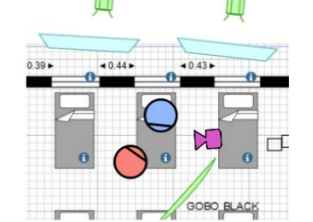

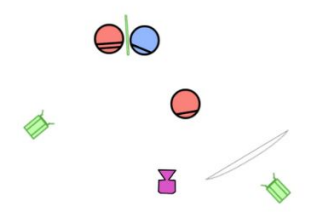

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
11 SH3	MS STATIC ฝน เอาพี่		
11 SH4	MCU STATIC รุ่ง โหนดอกสีขึ้นอึ้ง เพลงยืนเกือเลย		
12 SH1	stedicam		
13 SH1	Full Shot STATIC ฝนและรุ่งได้ออกมา นั่งเล่นที่บ้านิ่งไกล ๆ		
13 SH2	MS STATIC ฝนจ้องหน้ารุ่ง อย่างไม่กระพริบ		
14 SH1	MLS HANDHELD ฝนเปิดประตูเข้าไป ในห้องพักผู้ป่วย		
14 SH2	MS HANDHELD แม่ที่ตกใจที่ฝนเดิน เข้ามาอย่างรวดเร็ว		

ตาราง 4-10 Shot list 8

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
14 SH3	MS HANDHELD เห็นรุ่งจอนมี สีหน้าที่ตกใจ		
14 SH4	CU HANDHELD ฝน ทำไมอะแม่		
15 SH1	TWO SHOT Stedicam ฝนเดินไปกับรุ่งในถนน ทอดกั๊ก		
Montage 16 SH1	MS STATIC กินข้าว ไม่ก็ทำอาหาร		
Montage 16 SH2	CU STATIC รับหน้าฝน		
Montage 16 SH3	STATIC ฝนและรุ่งนั่งดูทีวี		
Montage 16 SH3	MLS STATIC ฝนและรุ่งนั่งดูทีวี		

ตาราง 4-11 Shot list 9

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
Montage 16 SH3	STATIC ฝนและรุ่ง ซ้อมร้องเพลง *นั่งคุยกันหลังบ้าน		
Montage 16 SH4	MS STATIC รุ่งจัดผมให้ฝนก่อน เดินออกไป ฝนมองกระจก เอามือทางออก		
extrabit shot 17A SH1	คนเดินมาร่วมงาน		
17A SH3	คนมาฟัง		
17A SH3	MS STATIC ฝนนั่งอยู่ข้างหลังเวที อย่างประหม่า คนรอบ ๆ ที่น้อยกว่ารอบที่แล้ว รุ่งเอาเครื่องเล่นเทป มาเคาะที่หัวของฝน		
17A SH4	MLS Stedicam ฝนมองอย่างลึกลับกลืน ว่าคนข้างหน้าจะลง เวทีมาตอนไหน พร้อมโทรศัพท์ไปด้วย เสียงริงโทนที่ตั้งไม่หยุด		
	ขณะที่นี้ที่ร้องที่อยู่บน เวทีเดินลงมาแล้ว คนให้ คิวต่อไปเดินมาหาฝน		

SCENE	LIST	CAM ACTOR LINE	LIGHTING SET
19A SH1	MLS STATIC ฝนและแม่บั้ง อยู่ในห้องพักผู้ป่วย		
19A SH2	POV STATIC ฝนก วลิ่งมองพ่อที่ก วลิ่ง สูบบุหรี่คุยโทรศัพท์ อยู่ข้างนอกโกล ะ		
19A SH3	MS STATIC นมือของแม่ถือเครื่อง เล่นเทปอันเก่าไปมา ฝนพยักหน้าเบา ๆ แม่ พรงนี้หนูกลับแล้วใช่โ		
20A SH1	MCU STATIC ก่อนสุดท้าย กับภาพเธอฝนอยู่บนเวที เธอน้ำตาไหล พร้อมกับเครื่อง เล่นเทปที่มีกระดาษแผ่นอยู่ในมือ 'แล้วไฟดับหลังรวมถึงคนก็ค่อยดับ ลงหายไป'		

4.8 ใบนัดหมายทีมงาน

CALL SHEET

“OFF-KEY LIFES ก่อนเสียงจะพาดจาก” Test Scene Q1

	CALL SHEET				CREW CALL : 9.00AM	
	“OFF-KEY LIFE'S ก่อนเสียงจะพาดจาก”				FIRST SHOT : 13.30 PM	
	Location : ศูนย์ดูแลผู้สูงอายุ-ผู้ป่วย บ้านขวัญมุข เนอสจิ่งโฮม				EST. WRAP TIME : 21.00 PM	
	Sunrise : 06.13น. / Sunset : 17.47น.					
PRODUCTION CREW						
POSITION	NAME	CONTACT	PICK UP TIME	PICK UP LOC.	ON LOC	
Director	ปอนด์	094-3725993	9.30 AM	โรงถ่าย	12.30 PM	
Slate / Report	ออม	064-5977111	11.30 AM			
Sound Recordist	แอล	097-2398490				
Assistant Director 1	ปิ่น	095-8560909	10.00 AM		11.00 AM.	
DOP	โฮม	083-0183509				
Art Director	โทม	092-6161783				
Production Manager	ศรีม	090-9063722				
Camera Assistant	เจ	094-9897198				
Sound Recordist	แอล	097-2398490				
Gaffer	โฮม					
Make Up	เว้	097-3919551				
Best Boy	บิว					
Slate / Report	ออม	064-5977111				
Production Manager	ศรีม	090-9063722				

ตาราง 4-15 ตารางนัดหมายทีมงาน Test Scene

4.9 ตารางการถ่ายทำ

4.9.1 ตารางการถ่ายทำวันที่ 1

Off Key Life's ก่อนเสียงระฆาก SHOOTING BREAKDOWN											วันที่ถ่าย 29 ก.พ. 2024		
เบอร์โทร Dr 094-372-5993		LOCATION : บ้านชาย									DAY - Night	1 of 4	
คลื่น PM 0909063722		General Call time									Shooting Call	12:00 AM	
		12:00 หลังเที่ยง									Lunch Ready	12:00 หลังเที่ยง	
											Dinner Ready	5:30 หลังเที่ยง	
note :											Total Shot	8	
		Est. wrap 22:00									weather : Mostly Sunny		
		Sunrise : 06:26 Sunset : 18:15									High 35 Low 24		
											55% chance of rain		
TIME	SC	SHOT	SHOT TYPE	CAM MOVE	Day/Night	LOCATION	DESCRIPTION	BLOCKSHOT	DAY / Wardrobe	TALENT	ART	REMARK	
setting // Make Up 08:30 - 09:30													
16:30 - 18:00	1	1	MS Eye Level	STS	Day	ทุ่งโล่ง	ฝนมั่งอยู่ที่ทุ่งโล่ง			ฝนรุ่ง	เครื่องปั้นดินเผา	เลนส์สตูดิโอ	
		1	2	CU High A	STS	Day	ทุ่งโล่ง	มือข้างหนึ่งของมือหรือของอีกคนเสียง			ฝนรุ่ง		
กินข้าว / ถ่ายโลด 18:00-19:00													
19:00 - 19:30	11	1	EX	HA	Night	ร้านเหล้า	ที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง						
		11	2	MCU	STS	Night	ร้านเหล้า	รู้มั่งอยู่ที่ร้านเหล้า มอ่งไปมอ่งมา					
20:00-21:00	12	1	MS	STS	Night	ร้านอาหาร	คืนนั้นออกหลังฝนที่เปิดปิดเปิดปิดตก จากจุดที่มันที่โดนลม						
		12	2	MLS	STS	Night	ร้านอาหาร	คืนนั้นออกหลังฝนที่ปิดเปิดเปิดตก					
		12	3	MS	STS	Night	ร้านอาหาร	คืนนั้นกรรหาลึกลับ (ฝนวนตาอยู่)					
		12	4	MCU	STS	Night	ร้านอาหาร	คืนนั้นจับผ้าเช็ดหน้าอันลึกลับมั่วๆ					
wrap up 22:00													

ตาราง 4-16 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 1

4.9.2 ตารางการถ่ายทำวันที่ 2

Off Key Life's ก่อนเที่ยงพรหมจาก										วันที่ถ่ายทำ 29 ก.พ. 2024			
SHOOTING BREAKDOWN													
เบอร์โทร Dr 094-372-5993		LOCATION : บ้านยาย								DAY - Night	1 of 4		
คลื่น PM 090063722		General Call time								Shooting Call	11:00 AM		
		11:00 ก่อนเที่ยง								Lunch Ready	12:00 หลังเที่ยง		
										Dinner Ready	6:00 หลังเที่ยง		
note :		Est. wrap 22:00								Total Shot	15		
										weather : partly cloudy			
										High 31	Low 26		
		Sunrise : 06:10								Sunset : 17:54		55 % chance of rain	
setting // Make Up 08:30 - 09:30													
TIME	SC	SHOT	SHOT TYPE	CAM MOVE	Day/Night	LOCATION	DESCRIPTION	BLOCKSHOT	DAY / Wardrobe	TALENT	ART	REMARK	
13:00 - 18:00	3	1	CU to MS	Steadicam	Day For Night	บ้านยาย	Longshotเสียงเพลงขับไม้อีกจากทำงานบ้าน		DAY1	ฝน, รุ่ง			
	3	2	MS	Dolly	Day For Night	บ้านยาย	รับหน้าฝนเริ่มเรื่องเพลง		DAY1	ฝน, รุ่ง			
	3	3	INS	Dolly	Day For Night	บ้านยาย	เริ่ ไรซ์สีที่		DAY1	ฝน, รุ่ง			
	3	4	INS	Dolly	Day For Night	บ้านยาย	เริ่ ลำไย		DAY1	ฝน, รุ่ง			
	3	5	MS	Dolly	Day For Night	บ้านยาย	เริ่ ไก่		DAY1	ฝน, รุ่ง			
	5	1	MS	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	ฝนกินข้าว		DAY1	ฝน, รุ่ง			
5	2	CU	Tilt	Day For Night	บ้านยาย	มีคนโทรมาฝนคุยด้วย		DAY1	ฝน, รุ่ง				
5	3	MS	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	รับหน้าฝนตอนแยก		DAY1	ฝน, รุ่ง				
พักกินข้าว 18:00-19:00													
19:00 - 23:00	7	1	Shot-->	stedicam	Night	บ้านยาย	ฝนกลับมากที่บ้านวางกระเป๋า		DAY2				
	7	2	MLS	stedicam	Night	บ้านยาย	รุ่งที่เดินมาได้ยินเสียงร้อง		DAY3				
	7	3	MS	stedicam	Night	บ้านยาย	รุ่งเดินมาเกาะจิว / OTS						
	7	4	MLS	PAN	Night	บ้านยาย	ฝนหันหน้าไปจับที่เท้ารุ่ง						
	12	5	MS	STATIC	Night	บ้านยาย	ฝนรีบวิ่งหลบเข้าไปในบ้าน						
	12	6	MS	STATIC	Night	บ้านยาย	รุ่งพูดรีแอก						
	7	7	MS	STATIC	Night	บ้านยาย	ประจู่						
wrap up 00:00													

ตาราง 4-17 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 2

4.9.3 ตารางการถ่ายทำวันที่ 3

Off Key Life's ก่อนเสียงจระเขจก										วันเสาร์ 2 มี.ค. 2024		
SHOOTING BREAKDOWN												
เบอร์ Dir 094-372-5993		LOCATION : บ้านยายบ้านพักสงฆ์พ								DAY - Night	3 of 4	
คิม PM 0909063722		General Call time								Shooting Call	13:00	
		1:00 หลังเที่ยง								Lunch Ready	1:00 หลังเที่ยง	
note :		Est. wrap 23:00								Total Shot	21	
		Sunrise : 06:10 Sunset : 17:54								weather : partly cloudy		
										High 31 Low 26		
										55 % chance of rain		
TIME	SC	SHOT	SHOT TYPE	CAM MOVE	Day/Night	LOCATION	DESCRIPTION	BLOCKSHOT	DAY / Wardrobe	TALENT	ART	REMARK
setting // Make Up 13:00 - 14:00												
14:00 - 17:00	17	10	MS	STATIC	Day	บ้านยาย	ฝนตั้งพิงหลง รุ่งแสงกับแมว		Costume 5	ฝน, รุ่ง	ปูฟิง	
	17	1	MS	STATIC	Day	บ้านยาย	ฝนและรุ่งกับข้าว		Costume 1	ฝน, รุ่ง	จางฮัว / ฉาซาร แก้วน้ำ	
	17	2	MS	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	หน้าทีวี		Costume 2	ฝน, รุ่ง	ริโมค	
	17	3	MLS	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	ฝนและรุ่งนั่งดูทีวี		Costume 2	ฝน, รุ่ง	ริโมค	
	17	4	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	กล่องที่รุ่งเอามาให้		Costume 2	ฝน, รุ่ง	กล่องใส่เครื่องซักผ้า	
	17	5	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	รับเครื่องซักผ้าที่วางอยู่		Costume 2	ฝน, รุ่ง	กล่องใส่เครื่องซักผ้า	
	17	6	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	รับหน้าฝน		Costume 2	ฝน, รุ่ง	ปูฟิง	
	17	7	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	รับหน้ารุ่ง		Costume 2	ฝน, รุ่ง	ปูฟิง	
17	8	MLS	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	ฝนนอนอยู่บนเตียง		Costume 3	ฝน	ปูฟิง		

17	9	MS	Dolly In	Day For Night	บ้านยาย	รุ่งจัดผมให้ฝนก่อน เดินออกไป ฝนมองจระเขจก		Costume 4	ฝน, รุ่ง	หวี ของเมคอัพ		
พักกินข้าว / Set up 17:00-19:00												
19:00 - 20:30	14	1	Full Shot OTS	STATIC	Night	ปาร์ตี้	ฝนและรุ่งให้ออกมา นั่งเล่นที่ม้านั่งโกลด ๆ					ถ่ายจากในงานปาร์ตี้
	14	2	MFS	STATIC	Night	ปาร์ตี้	Master คอยกิน					
	14	3	MS	STATIC	Night	ปาร์ตี้	รับหน้าฝน					
	14	4	MCU	Dolly in	Night	ปาร์ตี้	รับหน้าตรงฝน					
	14	5	MS	STATIC	Night	ปาร์ตี้	รับหน้ารุ่ง					
	14	6	CU	STATIC	Night	ปาร์ตี้	รับหน้าตรงรุ่ง					
20:30-23:00	13	1	to MS to	stedicam	Night	ปาร์ตี้	งานเลี้ยงเบ้ม ๆ					ไม่ใช้อุปกรณ์
	13	2	MS	Stedicam	Night	ปาร์ตี้	ฟิลด ๆ รับฝนม้วน					ไม่ใช้อุปกรณ์
	13	3	MS	Stedicam	Night	ปาร์ตี้	ฟิลด ๆ รับรุ่งม้วน					ไม่ใช้อุปกรณ์
	13	4	MS	Stedicam	Night	ปาร์ตี้	ฟิลด ๆ รับปะชายนม้วน					ไม่ใช้อุปกรณ์
	13	5	ins	STS	Night	ปาร์ตี้	ทีวีคาราโอเกะ					ไม่ใช้อุปกรณ์
	20	1	ins	Stedicam	Night	ทานเมี่ยงกับ	ฝนวิ่งดูที่ทางเดินกลับ					ถ่ายภาพสื่อ
	20	2	ins	Stedicam	Night	ทานเมี่ยงกับ	เห็นฝนวิ่งที่ทางเดินกลับ					ถ่ายภาพสื่อ

ตาราง 4-18 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 3

4.9.4 ตารางการถ่ายทำวันที่ 4

Off Key Life's ก่อนเสียงเซพจาก SHOOTING BREAKDOWN											วันที่ 3 มี.ค. 2024		
เบอร์โทร Dir 094-372-5993					LOCATION : บ้านยาย					DAY - Night	4 of 4		
คืน PM 0909063722					General Call time					Shooting Call	11:30		
										Lunch Ready	11:30 ก่อนเที่ยง		
										Dinner Ready	6:00 หลังเที่ยง		
note :					11:30 ก่อนเที่ยง					Total Shot	24		
					Est. wrap 23:00					weather : partly cloudy			
					Sunrise : 06:10 Sunset : 17:54					High 31 Low 26			
										55 % chance of rain			
TIME	SC	SHOT	SHOT TYPE	CAM MOVE	Day/Night	LOCATION	DESCRIPTION	BLOCKSHOT	DAY / Wardrobe	TALENT	ART	REMARK	
setting / Make Up 13:00 - 14:00													
12:30 - 13:30	2	1	MS	STS	Day	บ้านยาย	หน้าฝนในวัยเด็กที่กำลังโดนจุก						
	2	3	MS	STS	Day	บ้านยาย	ฝนวัยเด็กและแม่เดินไปบ้านสองคน						
	2	4	INS	STS	Day	บ้านยาย	เครื่องบันทึกเสียง						
	2	5	INS	STS	Day	บ้านยาย	ฝนวัยเด็กและเด็กวิ่งตัวกัน						
13:30 - 16:30	8B	3	MS/CU	Stedicam / Static	Day For Night	บ้านยาย	ฝนกำลังคุยกับ ตัวเองในกระจก			ฝน	ทวอปอดม เนคไทด์ รัดฟท์ / เครื่องบันทึกเสียง	สองคิ้ว ตัวยิง! Match Cut กับตอนอื่น	
	8B	1	LS	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	ภาพมุมกว้างของบ้าน			ฝน			
	8B	2	MS	Stedicam	Day For Night	บ้านยาย	ฝนกำลังคุยกับ ตัวเองในกระจก			ฝน	ทวอปอดม เนคไทด์ รัดฟท์ / เครื่องบันทึกเสียง		
	8B	4	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	ฝนยืนหลับตา แล้วลืมตา			ฝน			
16:30 - 18:00	1	1	MS Eye Level	STS	Day	ทุ่งโล่ง	ฝนนั่งอยู่ที่ทุ่งโล่ง		DAYO	ฝน, รุ่ง	เครื่องบันทึกเสียง	เลนส์อิตัล	
	1	2	CU High A	STS	Day	ทุ่งโล่ง	มือข้างหนึ่งของเธอถือเครื่องอัดเสียง			ฝน, รุ่ง			
พักกินข้าว / Set up 18:30-19:30													
19:30-22:00	8A	1	MS	STATIC	Night	บ้านยาย	ฝนคุยๆกับประตูกากู						
	8A	2	MS	STATIC	Night	บ้านยาย	รุ่งปีศาจแวดคังก็ไม่ได้บังหน้า						
	8A	3	MLS	STATIC	Night	บ้านยาย	หนดับไปหากทรูรูป ใบหน้าเงาขึ้นวาง						
	8A	4	MCU	STATIC	Night	บ้านยาย	ฝนถือน้ำมาให้รุ่ง						
	8A	5	MLS	STATIC	Night	บ้านยาย	TWO SHOT ฝนคุยกับ						
	8A	6	MS	STATIC	Night	บ้านยาย	รับหน้าฝน						
	8A	7	MS	STATIC	Night	บ้านยาย	รับหน้ารุ่ง						
	8A	8	MS	Tiltt up	Night	บ้านยาย	รับเครื่องอัดเสียง						
	8A	9	MS	STATIC	Night	บ้านยาย	TWO SHOT ส่งหน้าบ้าน						
22:00-23:00	3	1	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	INS โทรศัพท์ฝน						
	3	2	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	INS เครื่องบันทึกเสียง						
	3	3	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	INS อัฐิ						
	3	4	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	INS ขอลงบ้าน						
	3	5	CU	STATIC	Day For Night	บ้านยาย	INS ขึ้นนอน						
wrap up 23:00													

ตาราง 4-19 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 4

4.9.5 ตารางการถ่ายทำวันที่ 5

Off Key Life's ก่อนเสียงยาวจาก SHOOTING BREAKDOWN										วันที่ถ่ายทำ: 14 มิ.ย. 2024		
เบอร์โทร Dr. 094-372-5993		LOCATION : บ้านพักผู้ถ่าย								DAY - Night	5 of 6	
กรณี PM 0909063722		General Call time								Shooting Call	9:30	
		8:00 ก่อนเที่ยง								Lunch Ready	12:30 หลังเที่ยง	
										Dinner Ready	6:30 หลังเที่ยง	
note :										Total Shot	43	
		Est. wrap 00:00								weather : Sunny		
		Sunrise : 06:10								Sunset : 17:54		
										High 35 Low 27		
										0% chance of rain		
TIME	SC	SHOT	SHOT TYPE	CAM MOVES	Day/Night	LOCATION	DESCRIPTION	BLOCKSHOT	DAY / Weather	TALENT	ART	REMARK
9:30 - 11:00	6B	1	LS	PAN	Day	ห้องนำโรงภาพยนตร์	คนวิ่งเดินเข้าไปในห้องนันทนาการ			คนแม่		
	6B	2	MS -> CU->	steadicam	Day	ห้องนำโรงภาพยนตร์	เธอหายไปและเธอพยายามดึงหน้า			คนแม่		
11:00 - 12:30	6A	1	MS	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	คนเดินเข้าไปประตู่ที่หน้าบ้านพัก			คนแม่		
	6A	2	LS os	DOLLY	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	ก่อนเอื้อมประตูเข้าไปในห้องที่มีเสียงวางเบียร์กระจาย			คนแม่		
	6A	3	CU	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	คนมองอย่างสงบแล้วหัวใจ			คนแม่		
	6A	4	MLS	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	มารวมที่จะไว้นี้เปิดหน้าคังจะกวีรมส			คนแม่		
	6A	5	CU	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	รับหน้าคนเปิดหน้าคัง			คนแม่		
	6A	6	CU	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	คนยืนคนยืนคือไปพร้อมกันมอง			คนแม่		

	6A	7	MLS	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	แม่ขอขมขื่นจางหันหลังให้กับเธออยู่			คนแม่		
	6A	8	CU	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	คนเปิดกระป๋อง			คนแม่		
พักกินข้าว / Set up 12:30-13:30												
13:30-14:30	6A	1	MCU	Tilt up	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	รับหน้าคน เธอขุ่นขมขื่นคังแม่			คนแม่		
	6A	2	MS	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	รับหน้าแม่ เป็นอะไรลูกตอนขมขื่นคังแม่คังหน้าคัง			คนแม่		
	6A	3	MLS	Dolly Out	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	คนและแม่ร้องเพลงด้วยกัน			คนแม่		
14:30-15:00	10	1	MS	PAN	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	แม่นั่งมองหน้าคังในมือถือสมุดจด			แม่		
	10	2	CU	PAN	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	แม่นั่งมองประตู			แม่		
15:00-17:00	19	1	MLS	Stedicam	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	คนเปิดประตูบ้านพักผู้ถ่ายเข้าไป			คนแม่		
	19	2	MS	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	ทำใจอยู่พักหนึ่งเธอเปิดประตูเข้าไป			คนแม่		
	19	3	FS	Dolly in	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	แม่ขอขมขื่น มายืนให้กับคน			คนแม่		
	19	4	CU	STATIC	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	เขยื้อนให้กับคน			คนแม่		
	19	5	MS to CU	Stedicam	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	คนเดินเข้าไปหาแม่แล้วขมขื่นคนคังแม่ แม่คืออ ๆ ลูกทิววนร้องเพลงกล่อมกับคน			คนแม่		
	19	6	MLS	HANDHELD	Day	ห้องโรงภาพยนตร์	แม่เดินเล่นในส่วนคังกับ			คนแม่		

4.9.6 ตารางการถ่ายทำวันที่ 6

Off Key Life's ก่อนเสียบะพจาก										วันอาทิตย์ 7 เม.ย. 2024		
SHOOTING BREAKDOWN										LOCATION : เหวป่ากระทก		
DAY - Night										6 of 6		
เบอร์โทร Dr 094-372-5993										Shooting Call		8:00
คืน PM 0909063722										Lunch Ready		12:00 หลังเที่ยง
										Dinner Ready		6:00 หลังเที่ยง
										Total Shot		32
note : Note จัดวางเบรคให้ถ่าย Extra ที่ไม่มีเบรค										weather : partly cloudy		
										High 35 Low 27		
Sunrise : 06:10										Sunset : 17:54		0% chance of rain
										Est. wrap 00:00		
TIME	SC	SHOT	SHOT TYPE	CAM MOVE	Day/Night	LOCATION	DESCRIPTION	BLOCKSHOT	DAY / Wardrobe	TALENT	ART	REMARK
9.30 - 12.00	4	1	MLS	STATIC	Day	เวที1	ฮิปฮอปอย่างปะหม่าพร้อมกับสีหน้าที่สุดตลก			ฝน		Extra WBS
	4	8	EX	STATIC	Day	เวที1	รับหลังฝน เห็นคนดู					Extra WBS
	4	9	EX	STATIC	Day	เวที1	รับหลังกรรมการ เห็นป้าย / ฝน					Extra WBS
	4	5	MS	STATIC	Day	เวที1	กรรมการผู้ขายออกเชิญเลยครับ					Extra WBS

	4	6	MS	STATIC	Day	เวที1	กรรมการผู้เชิญ					Extra WBS
	4	10	INS	STATIC	Day	เวที1	อาร์ทริ้นงานแข่ง					
พักทานข้าวเที่ยง												
13.00-14.30	4	2	MS	STATIC	Day	เวที1	แสดงใจไม่ตีให้ชนะผมกับความสูงตัวเอง			ฝน	ไวท์พริ้ง	CAM1
	4	3	MS	Stedicam	Day	เวที1	ฝนเสียงขึ้นบันไดเวที ฝนพยายาม อิมแล้วกรวดคายตาผู้คุม			ฝน	ไวท์พริ้ง	CAM2
14.30 - 15.00	4	4	CU	Handheld	Day	เวที1	ฝนพยายามพูดตามสคริป แต่ติดขัด			ฝน		CAM2
	4	5	ECU	Handheld	Day	เวที1	ฝนพยายามพูดตามสคริป แต่ติดขัด			ฝน		CAM2
188	1	ทุกตัวสลับ	Stedicam	Night	เวที2		ฝนไปยืนต่อแถว แล้วโทรหาแม่ ฝนยาวจน ที่Stage พลิกให้ขึ้นไป			ฝน		Extra กรรมการ
188		MS	Stedicam	Night	เวที2		รับหน้าฝน ขึ้นบนเวที แล้วร้องเพลง			ฝน		
188		CU	Stedicam	Night	เวที2		รับหน้าฝนใกล้ ขึ้นบนเวที แล้วร้องเพลง			ฝน		

15.30 - 18.00	18B		MS	Stedicam	Night	เวที2	มองไม้คี่ *ซอทนี่เพื่อยุติลงจอดบนแคเมอ			ฝน			
	21	1	MCU	STS	Night	เวที2	ภาพฝนอยู่บนเวทีเซอตัวคาโหล			ฝน			
	18B	2	ECU	Hand Held	Night	เวที2	จับไม้คี่ คานฝน						
	18B	3	ECU	Hand Held	Night	เวที2	จับไม้คี่ มือฝนที่กำลังจะจับไม้คี่						
	18B	4	ECU	Hand Held	Night	เวที2	จับไม้คี่ ปากฝน ที่พูดไม่ออก						
	21	2	INS	STS	Night	เวที2	ภาพเครื่องอัดเสียงที่อยู่ในมือฝน				ฝน		
	21	3	INS	STS	Night	เวที2	รู้งี้ ธีมให้กำลังใจ / รู้งี้มีสีหน้าเป็นห่วง				รู้งี้		
กินข้าว 18.00 - 18.30													
18A	1	CU	STATIC	Night	เวที2	รู้งี้เอาเครื่องเล่นเพลงมาเกาะที่หัวของฝน				ฝน, รู้งี้			
18A	2	MCU	EYE LEVEL	Night	เวที2	จับหน้าฝนพูดกับรู้งี้				ฝน, รู้งี้			

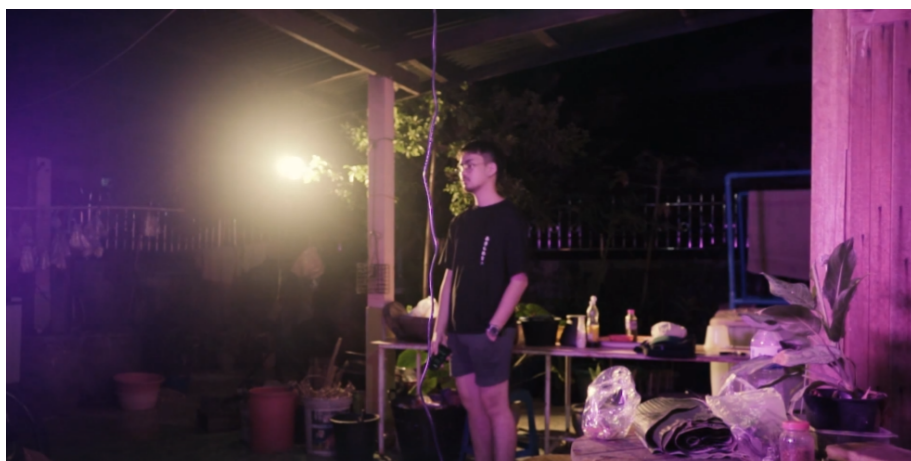
18.30 - 20.30	18A	3	ELS	HIGH ANGLE	Night	เวที2	จับหน้ารู้งี้คุยกับฝน				ฝน, รู้งี้		
	18A	4	FS to CU	Dolly in	Night	เวที2	ฝนฟังเสียงที่เล่น				ฝน		
	18A	5	FS to CU	Dolly in	Night	เวที2	ฝนฟังธีม / ฝนฟังเสียง				ฝน		Extra
เก็บของออกจากหอประชุม 20.30-21.00													
	0	0	INS	Stedicam	Night	งานคืนกับ	ฝน, รู้งี้						
	0	0	INS	Stedicam	Night	งานคืนกับ	ฝน, รู้งี้						
	0	0	ECU	STS	Night	บ้านยาย	แก่ จับหน้าไม้คี่ ฝนตอนเข้าไปในบ้าน						
	0	0	ECU	STS	Night	บ้านยาย	แก่ จับหน้าไม้คี่ ตอนอยู่บนห้องน้ำ						
	0	0	CU	STS	Night	บ้านยาย	แก่ จับหน้าไม้คี่ ตอนฝนนึกถึงรู้งี้						

ตาราง 4-21 ตารางการถ่ายทำ คิวที่ 6

4.10 การทดลองการถ่ายทำ (Test Scene)

ข้าพเจ้าได้เลือกฉากที่จะมาทดลองถ่ายทำเป็นฉากที่มีความท้าทายที่สุดในมุมมองของข้าพเจ้า เนื่องจากเป็นฉากช่วงจบของภาพยนตร์ ที่เป็นราวกับบทสรุปของเรื่องที่ต้องนำพาอารมณ์การเล่าให้ไปถึง ประกอบทั้งยังเต็มไปด้วยความท้าทายทางเทคนิค ที่จะต้องเป็นการถ่ายฉากอารมณ์ของตัวละครพร้อม ๆ กับการร้องเพลง การเปลี่ยนของแสงภายในพื้นที่เพื่อแทนความหมายของการหลบหนีเข้าไปในจิตใจของตัวละคร ตามที่ข้าพเจ้าตีความ และการควบคุมระหว่างเพลงและอารมณ์ที่มีความตึงเครียดสูง เป็นความตั้งใจของข้าพเจ้าที่จะต้องทำให้ได้ อีกทั้ง นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังได้มีการเตรียมการทดสอบเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการถ่ายทำเพื่อนำไปประกอบในการถ่ายฉากทดลอง และการถ่ายภาพยนตร์

4.10.1 การทดลองเทคนิคการเปลี่ยนแสง

ภาพ 4.41 การทดลองเทคนิคเปลี่ยนแสง

4.10.2 การทดลองถ่ายคิวเพลง และทดลองการถ่ายเทคนิคลองเทค

4.10.2.1 การทดลองคิวเพลง

ภาพ 4.42 การถ่ายทดลองคิวเพลง

4.10.2.2 การทดลองเทคนิคลองเทค

ภาพ 4.43 การถ่ายทดลองเทคนิคลองเทค

4.10.3 ภาพรวมหลังการทดลองถ่ายทำ Test Scene

ภาพ 4.44 รูปรวมการถ่ายทำ Test Scene

หลังจากในการทดลองถ่ายทำ ให้ข้าพเจ้าได้พบกับปัญหาของอุปกรณ์ที่ใช้ซึ่งไม่สามารถทำให้ภาพของข้าพเจ้าและผู้กำกับภาพที่คิดมาเป็นจริงได้ ทำให้จึงต้องมีการวางแผนการจัดการอุปกรณ์ใหม่ พร้อมทั้งการแก้บทและออกแบบภาพเพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริงที่สามารถทำได้มากขึ้น รวมไปถึงการเปลี่ยนตัวนักแสดงเพื่อความเหมาะสมของบท ให้ดูมีความเป็นพี่สาวและดูมีอายุมากขึ้น

บทที่ 5 ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์

5.1 การเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์

เนื่องจากการเตรียมการถ่ายทำของข้าพเจ้านั้นมีความจำเป็นที่ต้องให้เพลงและบทมีความลงตัวก่อนที่จะลงไปถ่ายจริงได้ ตารางการถ่ายของข้าพเจ้าจึงได้ถูกวางเอาไว้เป็นคิวถ่าย ๆ ของรุ่น และในเบื้องต้น ข้าพเจ้าได้วางคิวถ่ายเอาไว้เป็นวันที่ 21 – 27 กุมภาพันธ์ ในคิวที่ 1 – 4 และในวันที่ 2,3 มีนาคม ในคิวที่ 5 และ 6 ก่อนที่ข้าพเจ้าจะพบเจอกับปัญหาที่ผู้กำกับภาพของข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องเข้าโรงพยาบาลอย่างกะทันหัน ทำให้ข้าพเจ้าจำเป็นต้องมีการเลื่อนคิวถ่ายอย่างเร่งด่วน ไปเป็นวันที่ 27 กุมภาพันธ์ – 3 มีนาคม และยังคงจำเป็นต้องเลื่อน คิวที่ 5 และ 6 ไปเป็นวันที่ 14 มีนาคม และ 27 มีนาคมแทน แต่ก็ต้องประสบปัญหาที่ทีมงานที่ข้าพเจ้าตกลงเอาไว้ 14 ชีวิต ไม่สามารถไปร่วมออกกองกับข้าพเจ้าได้ จึงต้องมีการหาทีมงานทดแทนอย่างเร่งด่วน แต่เนื่องจากเวลาที่กระชั้นชิด ทำให้ทีมงานหลักที่จะลงไปยังขอนแก่นด้วยนั้น มีเพียงแค่ 8 คน

FEBRUARY 2024

SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
28	29	30	31	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19 Workshop /Song record	20	21 เดินทางไปยังขอนแก่น	22 เตรียมตัวและ ประชุมกับทีมงาน	23 ถ่ายคิวที่ 1 12.00-21.00	24 ถ่ายคิวที่ 2 12.00-23.00
25 ถ่ายคิวที่ 3 14.00-23.00	26 ถ่ายคิวที่ 4 12.00-23.00	27 เดินทางกลับ	28	29	1	2

MARCH 2024

SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
25	26	27	28	29	1	2 ถ่ายคิวที่ 5 08.00-21.00
3 ถ่ายคิวที่ 6 09.00-18.00	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

ภาพ 5.1 ตารางการถ่ายทำก่อนเลื่อน

FEBRUARY 2024

SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
28	29	30	31	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19 Workshop /Song record	20	21	22	23	24
25	26	27 เดินทางไปยังขอนแก่น	28 ถ่ายคิวที่ 1 12.00-21.00	29 ถ่ายคิวที่ 2 12.00-23.00	1 ถ่ายคิวที่ 3 14.00-23.00	2 ถ่ายคิวที่ 4 12.00-23.00

MARCH 2024

SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
25	26	27	28	29	1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14 ถ่ายคิวที่ 5 08.00-21.00	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27 ถ่ายคิวที่ 6 09.00-18.00	28	29	30

ภาพ 5.2 ตารางการถ่ายทำหลังเลื่อน

5.1.1 อุปกรณ์การถ่ายทำ

5.1.1.1 กล้องถ่ายทำ

ข้าพเจ้าได้เลือกใช้กล้อง Sony FS 7 Mark II เป็นกล้องหลักที่ใช้ในการถ่ายทำ เนื่องจากเป็นกล้องที่มี Filter ND ภายในตัว และน้ำหนักเบา จึงเหมาะสำหรับการถ่ายทำด้วยทีมงานที่จำกัด แต่เนื่องจากการที่มีจำนวนคนไม่พอ และเวลาการถ่ายทำในคิวที่ค่อนข้างจะจำกัด ทำให้จึงเลือกใช้การถ่ายแบบสองกล้องตลอดทุกคิว เพื่อให้ได้ภาพตามแบบที่ต้องการในเวลาและทีมงานที่กำหนด

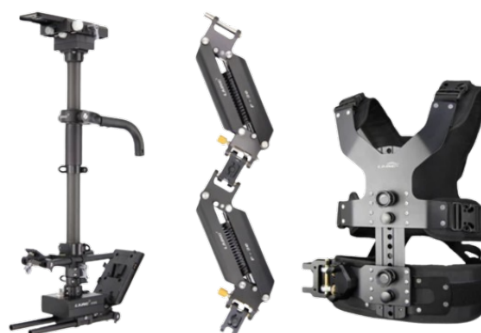
ภาพ 5.3 กล้อง Sony FS7 Mark II

5.1.1.2 อุปกรณ์กันสั่น

เนื่องจากภาพยนตร์ของข้าพเจ้าจำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวของกล้องตลอดเวลา อย่างอิสระ ข้าพเจ้ามีความจำเป็นจะต้องใช้อุปกรณ์กันสั่นของกล้อง เพื่อให้ได้ภาพที่กำหนด แต่เนื่องจากการทดลองถ่ายทำ Test Scene ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ว่าอุปกรณ์กันสั่นอย่าง Ronin S ที่ข้าพเจ้าเลือกใช้ในตอนแรก ไม่สามารถสร้างภาพตามแบบที่ข้าพเจ้าตั้งใจได้ จึงมีการปรับเปลี่ยนจาก Ronin เป็น Steadicam แทน

ภาพ 5.5 Ronin

ภาพ 5.4 Steadicam

5.2 การถ่ายทำภาพยนตร์

5.2.1 การถ่ายทำคิวที่ 1 วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2567

เนื่องจากการเลื่อนการถ่าย ทำให้เวลาในการมาประชุมและเตรียมการกับสถานที่จริงนั้นไม่เพียงพอ ในคิวที่ 1 นั้นจึงเป็นการเตรียมตัวในช่วงเช้า ก่อนที่จะเริ่มถ่ายในตอนกลางคืน และเลือกฉากที่มีการถ่ายทำที่เรียบง่าย เพื่อให้ข้าพเจ้าและทีมงานปรับตัวได้

ภาพ 5.6 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 1

ภาพรวมของการถ่ายทำ : การเตรียมการดำเนินการไปด้วยดี แต่เมื่อถึงในช่วงกลางคืนก็เริ่มเกิดปัญหาจากการที่มีเสียงรบกวนจากทั้งรถและร้านอาหาร และเนื่องจากการถ่ายทำในวันแรก การดำเนินการในกองถ่ายที่มีจำนวนคนน้อย จึงมีความลำบากอยู่บ้าง แต่เมื่อเริ่มคุ้นเคยกับพื้นที่และสถานการณ์ จึงทำให้มีการแก้ไขปัญหาอย่างไม่ยากนัก

การแก้ไขปัญหา : เนื่องจากการที่มีจำนวนทีมงานอยู่น้อย จึงทำให้ตัวข้าพเจ้าและทีมงานฝ่ายอื่น ๆ นั้น จำเป็นต้องดำเนินงานในหลายส่วนเองทดแทนตำแหน่งที่ขาดแคลนไป ทำให้ข้าพเจ้าต้องมีการพูดคุยกับสถานที่เอง และมีการช่วยจัดไฟอยู่บ้างเล็กน้อย จนอาจจะทำให้การควบคุมการกำกับนั้นไม่สมบูรณ์แบบนัก

5.2.2 การถ่ายทำคิวที่ 2 วันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2567

การถ่ายทำในวันที่ 2 นั้นถือว่ามีความท้าทายอยู่เล็กน้อย เนื่องจากเป็นวันที่ต้องถ่ายฉากที่มีเพลงประกอบ 2 ฉาก ทำให้ช่วงเช้ามืดก่อนเริ่มจะถ่ายทำ จะมีการซ้อมคิวการถ่ายทำเพื่อความแน่ใจก่อน จึงจะเริ่มการถ่ายทำในช่วงบ่ายที่มีการจัดเตรียมเป็น Day For Night

ภาพ 5.7 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 2 ช่วงเช้า

ฉากแรกในการถ่ายทำวันที่ 2 มีการจัดเตรียมฉากให้เป็น Day For Night เพื่อให้สามารถมีเวลามากพอที่จะถ่ายฉากเพลง 2 ฉากให้ทันในหนึ่งวัน ในช่วงเวลา 13.00 – 18.00 จึงเป็นการเตรียมการพร้อมกับการถ่าย แม้จำนวนข้อต่อจะไม่เยอะ แต่ก็มีความยากและกล้องที่จำเป็นต้องสอดคล้องกัน จึงมีการเตรียมซ้อมและการถ่ายอยู่หลายเทค ก่อนที่จะได้ภาพผลลัพธ์ที่พอใจ

ภาพ 5.8 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 2 กลางคืน

ในช่วงกลางคืนของคิวที่ 2 จึงเป็นการถ่ายทำฉากประกอบเพลงที่ 2 ของเรื่อง ที่ใช้เวลา 18.00 – 00.00 การถ่ายทำกินเวลามากกว่าที่กำหนดอยู่พอสมควร เนื่องจากการถ่ายทำนั้นจำเป็นต้องมีการจัดไฟอยู่มาก และการที่มีจำนวนคนไม่พอจึงเป็นปัญหาหลักที่ข้าพเจ้าในบางครั้งต้องจัดการเองเพื่อประหยัดเวลา อีกทั้งยังต้องให้ตำแหน่งอื่น ๆ มาช่วยอีกด้วย นอกไปจากนั้นยังมีปัญหาเรื่องการจัดการคิวกล้องและไฟที่จำเป็นต้องสอดคล้องกับนักแสดงอีกเช่นเคย ที่ในฉากนี้ต้องมีการร้องเพลงที่มีการนับจังหวะอย่างอิสระ จนเกิดเป็นความล่าช้าเนื่องจากมีความจำเป็นต้องปรับแก้ในหลายภาคส่วนไปพร้อม ๆ กัน จนในช่วงท้ายจึงต้องมีการบีบเร่งเวลาเกิดขึ้น

ภาพรวมของการถ่ายทำ : การถ่ายทำในคิวที่ 2 นั้นมีปัญหาเรื่องการจัดการกองถ่ายได้จำนวนคนที่จำกัด จึงทำให้เกิดปัญหาที่ตามมาเหมือนในวันที่ 1 ที่ข้าพเจ้าและทีมงานมีความจำเป็นต้องควบคุมหลายตำแหน่ง จนทำให้การควบคุมการกำกับนักแสดงไม่ถูกสนใจเท่าที่ควร และเนื่องจากการถ่ายทำกินเวลาไปมากกว่าที่กำหนดไว้ ทำให้ต้องมีการบีบเวลาในช่วงท้ายของคิวการถ่าย เนื่องจากป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาการทำงานของทีมงานเนื่องจากความเหนื่อยล้าในวันถัดไป

การแก้ไขปัญหา : ข้าพเจ้าพยายามควบคุมและปล่อยให้ทีมงานที่เป็นตำแหน่งอื่นเข้ามาช่วยในการเตรียมการส่วนอื่น ๆ มากขึ้น เนื่องจากข้าพเจ้ามีความจำเป็นที่จะต้องควบคุมการแสดงและภาพรวมมากขึ้น และใช้การลดข้อดีของการถ่ายทำ เพื่อให้เวลาในการถ่ายทำไม่เกินไปกว่าที่กำหนดมากจนทำให้ทีมงานเหนื่อย-ล้า

5.2.3 การถ่ายทำในวันที่ 3 วันที่ 1 มีนาคม 2567

ตามกำหนดการของการถ่ายทำ คิวที่สามเป็นคิวที่มีการถ่ายทำหนักในตอนกลางคืน และในตอนเช้าเป็นการเก็บ Montage ในหนังที่จะต้องมีการควบคุมเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้มีเวลาในการย้ายโลเคชั่น และเตรียมการในการถ่ายตอนกลางคืนที่มีตัวแปรและความท้าทายให้ควบคุมหลายอย่าง

ภาพ 5.9 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 3 ช่วงกลางวัน

ภาพ 5.10 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 3 ช่วงกลางคืน

ภาพรวมของการถ่ายทำ : การถ่ายทำในช่วงเช้า แม้จะมีเวลาการถ่ายอยู่มาก แต่ก็จำเป็นที่จะจัดการเวลาเร็วขึ้น เพื่อให้มีการถ่ายได้ครบทุกช็อตตามที่ต้องการ และเวลาเหลือพอไปเตรียมการในตอนกลางคืน แต่สุดท้ายก็ยังคงมีความล่าช้า จนทำให้การถ่ายในตอนกลางคืนจำเป็นต้องมีความรอบรู้มากขึ้น

การแก้ไขปัญหา : เนื่องจากในตอนกลางคืนมีการถ่ายทำอยู่มาก ทำให้จึงเกิดการรวบช็อตและการซ่อมคิวที่รวดเร็วยิ่งขึ้น และไม่สามารถปล่อยให้มีการถ่ายหลายครั้งได้ จึงจะทำให้เวลาการถ่ายทำเพียงพอ

5.2.4 การถ่ายทำคิวที่ 4 วันที่ 2 มีนาคม 2567

การถ่ายทำในวันสุดท้ายของคิวถ่ายขอนแก่น มีการถ่ายฉากที่ประกอบไปด้วยแสงเหนือจริงในตอนเช้า และการถ่ายฉากบทสนทนาในตอนกลางคืน และแม้จะมีเพียงแค่สองฉาก แต่ก็มีความยากในการถ่ายทำในทั้งสอง เพราะในหนึ่งฉากจำเป็นต้องมีคิวแสง กล้อง และนักแสดงที่สอดคล้องกัน และอีกหนึ่งฉากก็เป็นฉากบทสนทนาที่สำคัญ เนื่องจากการเจอกันของสองตัวละครครั้งแรก

ภาพ 5.11 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 4 ช่วงเช้า

เนื่องจากความเหนื่อยล้าของทีมงานที่ต้องมีการออกคิวติดต่อกันหลายคิว และนอกจากนี้ยังมีการจัดแสงและการจัดแจงคิวของกล้องและไฟที่กินเวลา ทำให้การเริ่มถ่ายมีความล่าช้า

ภาพ 5.12 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 4 ช่วงกลางคืน

การถ่ายทำในตอนกลางคืนเป็นบรรยากาศที่มีความผ่อนคลายที่สุดของการถ่ายทำตลอดทั้ง 4 คิวของขอนแก่น เพราะเนื่องด้วยจากเป็นคิวสุดท้าย ทำให้การทำงานดำเนินไปด้วยความราบเรียบแม้ว่าจะช้ากว่ากำหนดก็ตามที ทำให้ข้าพเจ้าสามารถดูการกำกับการแสดงได้อย่างเต็มที่

5.2.5 การถ่ายทำคิวที่ 5 วันที่ 14 มีนาคม 2567

คิวโรงพยาบาลนั้นถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการถ่ายทำเนื้อเรื่องราว ๆ 40 % ของตัวหนัง อีกทั้งยังประกอบไปด้วยฉากสำคัญหลายฉาก

ภาพ 5.13 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 5

ภาพรวมการถ่ายทำ : การถ่ายทำในคิวที่ 5 เป็นการถ่ายทำที่ถูกเลื่อนขึ้นมาจากคิวก่อน ๆ เช่นกัน ทำให้ทีมงานยังคงมีจำนวนจำกัดเช่นเดิม แต่เนื่องด้วยการคิวที่ 5 ของการถ่ายทำเป็นคิวโรงพยาบาลที่มีปริมาณเนื้อเรื่องและจำนวนช็อตที่สูง ข้าพเจ้าจึงใช้กล้องสองตัวในการถ่ายทำในคิวนี้เป็นหลัก นอกจากนี้ยังพบปัญหาที่ในคิวนี้เป็นคิวต่อจากการส่งงานปลายทอมของทีมงานข้าพเจ้า จึงเกิดความล่าช้าในการเตรียมการของทีมงานขึ้นเนื่องจากการมาสาย และคนไม่ครบ และด้วยการถ่ายทำที่ต่อเนื่องจากเช้า จนถึงช่วงเย็น ทำให้เกิดความเหนื่อยล้าของนักแสดง และยังคงเจอปัญหาในการถูกบีบเวลาจากสถานที่ เนื่องจากถ่ายไม่ทัน จึงเป็นคิวที่หนักที่สุดในการถ่ายทำ

การแก้ไขปัญหา : ข้าพเจ้าให้ทีมงานสลับตัวกันอยู่เรื่อย ๆ เพื่อรักษาพลังงานและมีการตัดลดจำนวนช็อตให้น้อยลงเพื่อให้การถ่ายดำเนินต่อไปได้ตามตารางที่กำหนด นอกจากนี้ การใช้กล้องสองตัวในการถ่ายถือว่าช่วยแก้ไขปัญหาในด้านของการถ่ายไปอยู่มาก เพราะสามารถรับสองมุมได้ในการถ่ายเทคเดียว จึงสามารถรวบเวลาให้เร็วขึ้นได้จนทัน

5.2.6 การถ่ายทำในคิวที่ 6 วันที่ 7 เมษายน 2567

การถ่ายทำในคิวที่ 6 นั้น ถูกเลื่อนออกมาจากวันที่ 27 มีนาคม เป็นวันที่ 7 เมษายน เกิดจากข้อผิดพลาดของการดำเนินสถานที่ที่ล่าช้ากว่ากำหนด ทำให้เกิดการยกคิวกองถ่ายขึ้นในวันที่ 27 มีนาคม โดยในคิวที่ 6 นั้น เป็นคิวที่ถ่ายสถานที่เดียวนั้นคือเวทีประกวด

ภาพ 5.14 เบื้องหลังการถ่ายทำในคิวที่ 6

ภาพรวมการถ่ายทำ : การถ่ายทำในคิวนี้อ่อนข้างดำเนินไปอย่างเร่งรีบ เนื่องจากมีการสายของนักแสดงและทีมงาน จนเกิดเป็นปัญหาในภายหลังที่จะต้องจ่ายค่าแรงของคนดูแลสถานที่เพิ่ม แต่โดยรวมการถ่ายทำค่อนข้างดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ถึงแม้จำนวนทีมงานจะมีอยู่จำกัดเช่นคิวที่ผ่าน ๆ แต่ทีมงานหลักก็เริ่มคุ้นชินกับการทำงานภายใต้จำนวนคนทีน้อย จึงเป็นเหตุให้นอกจากเวลาในการถ่ายทำที่จำกัด จนต้องมีความเร่งรีบอยู่บ้าง แต่บรรยากาศโดยรวมของกองค่อนข้างผ่อนคลายกว่าหลาย ๆ วัน

แนวทางการแก้ปัญหา : ข้าพเจ้าพยายามสลับการถ่ายทำที่ไม่จำเป็นต้องใช้ทีมงานและนักแสดงขึ้นมาเอาไว้ในอันดับแรก เพื่อให้กองยังคงดำเนินต่อไปได้แม้อย่างคงติดปัญหา และมีการลดทอนข้อต่อ เพื่อให้สามารถทำงานเสร็จภายใต้เวลาของสถานที่ที่กำหนด

บทที่ 6

ขั้นตอนหลังการถ่ายภาพยนตร์

ปัญหาอย่างแรกที่ข้าพเจ้าได้พบในการตัดต่อภาพยนตร์เรื่องนี้ นั่นคือเรื่องของ เวลา การทำภาพยนตร์เพลงที่มีการดำเนินเรื่องด้วยลงทศและบทสนทนาที่เชิงซ้ำเป็นหลักนั้น การตัดต่อในรูปแบบนั้นทำให้หนังมีความยาวมากถึง 1 ชั่วโมง ทำให้ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องคิดและหาทางตัดฉากและบทพูดต่าง ๆ ออก เพื่อให้อยู่ภายใต้ความยาว 30 นาทีดังเช่นหัวข้อศิลปนิพนธ์ที่ข้าพเจ้าได้เขียนเอาไว้ แต่เนื่องด้วยความตั้งใจเดิมของข้าพเจ้าจากในการเขียนบทนั้น มีความตั้งใจให้มีความต่อเนื่องของซีนสูง จึงเป็นปัญหาหลักในการตัดต่อภาพยนตร์เรื่องนี้ แต่ข้าพเจ้าก็ได้นำฟุตเทจที่ได้จากการถ่ายทำมาเรียบเรียงและลดทอนลงใหม่ เพื่อให้สมบูรณ์ตามความตั้งใจ ด้วยกระบวนการดังนี้

1. การลำดับเรื่อง
2. การเกลี่ยสี
3. เสียงและเพลงในภาพยนตร์

6.1 การลำดับเรื่อง

6.1.1 การตัดต่อในฉบับร่างที่ 1

การตัดต่อในฉบับร่างนี้ เน้นการคัดลอกของการถ่ายทำที่ผ่าน โดยเล่าเรื่องโดยคำนึงจากตัวบทเป็นหลัก และเมื่อมีการนำฟุตเทจที่ผ่านทั้งหมดมาตัดลงเป็นใหม่ไฉนอย่างละเอียดแล้ว ตัวหนังกลับมีความยาวมากกว่า 1 ชั่วโมง และยังมีเนื้อเรื่องของอารมณ์และตัวหนัง

แนวทางในการแก้ปัญหา คือข้าพเจ้าและคนตัดต่อได้พูดคุยกันถึงเนื้อเรื่องที่สามารถตัดออกได้ และการวิธีการเล่าแบบใหม่ของเนื้อเรื่องเดิม จนเกิดการตัดสินใจที่เล่าขยายอารมณ์ของตัวละคร

6.1.2 การตัดต่อฉบับร่างที่ 2

การตัดต่อในฉบับร่างที่สองเป็นการตัดให้เหลือเพียงแค่ 35 นาที โดยยังไม่รวมเครดิต ยังคงเป็นปัญหาที่เรื่องเวลาอยู่เช่นเดิม ในฉบับร่างนี้ได้มีการตัดซีน และบทพูดของซีนต่าง ๆ ออกไป แต่เนื่องด้วยความต้องการของเรื่องที่ต้องอาศัยความต่อเนื่องของการเล่า จึงมีปัญหาในการเรียบเรียงใหม่ โดยได้มีการนำฉบับร่างนี้มาส่งคณะกรรมการ และได้ความเห็นในการตัดทอนในแต่ละฉาก โดยให้กระชับมากยิ่งขึ้น และตัดจังหวะของหนังในแต่ละส่วนให้ไม่ซ้ำจนเกินไป รวมไปถึงการรวบเพลงในตัวหนังที่มีความยาวเกินกว่าที่จำเป็น

แนวทางในการแก้ปัญหา การตัดต่อโดยใช้เสียงและเพลงเป็นตัวยึดหลักของเรื่อง อาศัยเพลงเป็นตัวเชื่อมฉากมากกว่าการเล่าในแบบฉบับเรียงตามการดำเนินของเหตุการณ์ และเพิ่มความเร็วให้จังหวะกับการดำเนินเรื่อง

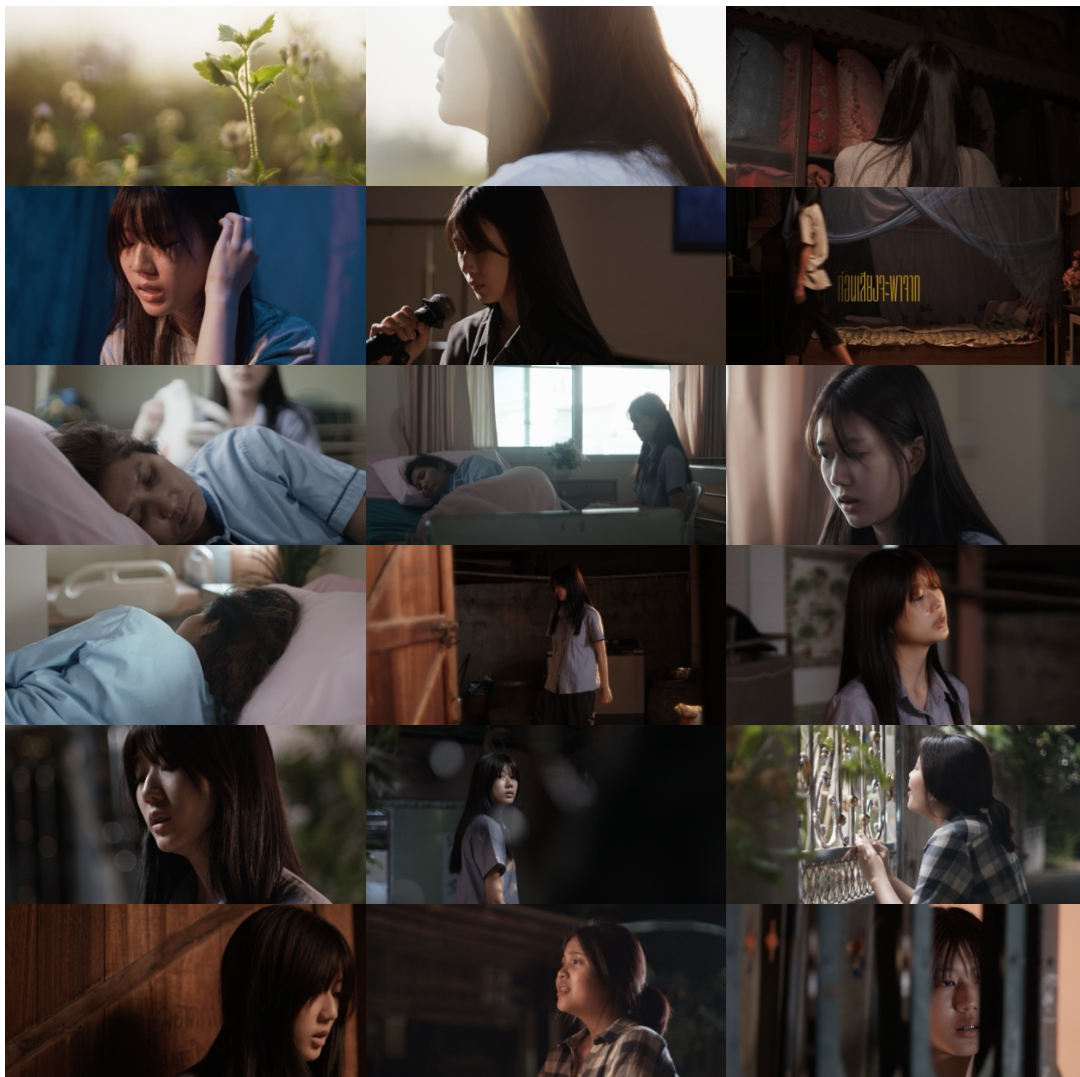
6.1.3 การตัดฉบับร่างสมบูรณ์

การตัดต่อในฉบับร่างที่ 3 เป็นตัดต่อที่ยอดมาจากฉบับร่างที่สองที่ใกล้เคียงกับฉบับสมบูรณ์ โดยเป็นการเลือกช่วงใช้ของซีตและจังหวะที่สั้นและกระชับมากขึ้นตลอดทั้งเรื่อง รวมไปถึงการตัดส่วนเกินที่ไม่สำคัญของฉากเพลงออก จนอยู่ภายใต้การเล่าใน 30 นาที

6.2 การเกลี่ยสี

เบื้องต้นมีการเกลี่ยสีของภาพยนตร์ให้ตรงตามหน้ากล้อง เพราะเป็นความตั้งใจของผู้กำกับภาพและข้าพเจ้าที่ต้องการความสมจริง และให้ออกมาใกล้เคียงกับภาพที่คิดเอาไว้ในหน้ากล้องมากที่สุด

ภาพ 6.1 ภาพจากภาพยนตร์ฉบับสมบูรณ์

6.3 เสียงและเพลงในภาพยนตร์

เนื่องจากภาพยนตร์ของข้าพเจ้า มีการดำเนินเรื่องและการเล่าด้วยเพลงเป็นหลัก ตลอดทั้งกระบวนการจึงการยึดโยงการผลิตตั้งแต่ต้นโครงการ ผ่านแนวคิดของเพลง และพัฒนาต่อยอดไปพร้อมกัน โดยข้าพเจ้ามีผู้ผลิตเพลงที่เข้ามาช่วยข้าพเจ้าคิดตั้งแต่ขยายไอเดีย ไปจนถึงการเขียนเพลง และผลิต

6.2.1 การผลิตเพลง

6.2.1.1 การเขียนเพลง

การเขียนเพลงของภาพยนตร์ข้าพเจ้าเริ่มมาจากการตีความแนวคิดของธีมหนัง และพัฒนาไปพร้อมกับบท เพื่อเลือกช่วงของหนังให้มีความสอดคล้อง เป็นเหมือนเสียงเพลงคือตัวแทนความรู้สึกของตัวละคร ที่จะสื่อสารให้คนดูได้รับรู้ จึงมีการตีความความรู้สึกของตัวละครเป็นสี่ช่วง

1. ความพยายามที่จะมีความสุข
2. แม้พยายามเท่าไร ก็ไม่มีความสุข
3. ความสุขอยู่ที่ยามมอง
4. จงเชื่อในความสุขที่จะเกิดขึ้น

6.2.1.2 การทำดนตรี

แนวทางการทำดนตรีมาจากต้นความคิดของข้าพเจ้าและผู้ผลิตเพลง ว่าอยากให้เชื่อมโยงกับพื้นที่ตั้งของเรื่อง คือการมีดนตรีอีสาน โดยที่ประกอบรวมเข้ากับดนตรีสากล ที่จะค่อย ๆ เปลี่ยนแนวเพลงไปตามความคิดของตัวละคร โดยแนวทางหลักของการทำดนตรีที่ข้าพเจ้าเลือกคือ แนวดนตรี RnB แบบผสมผสาน

6.2.1.3 การอัดเพลง

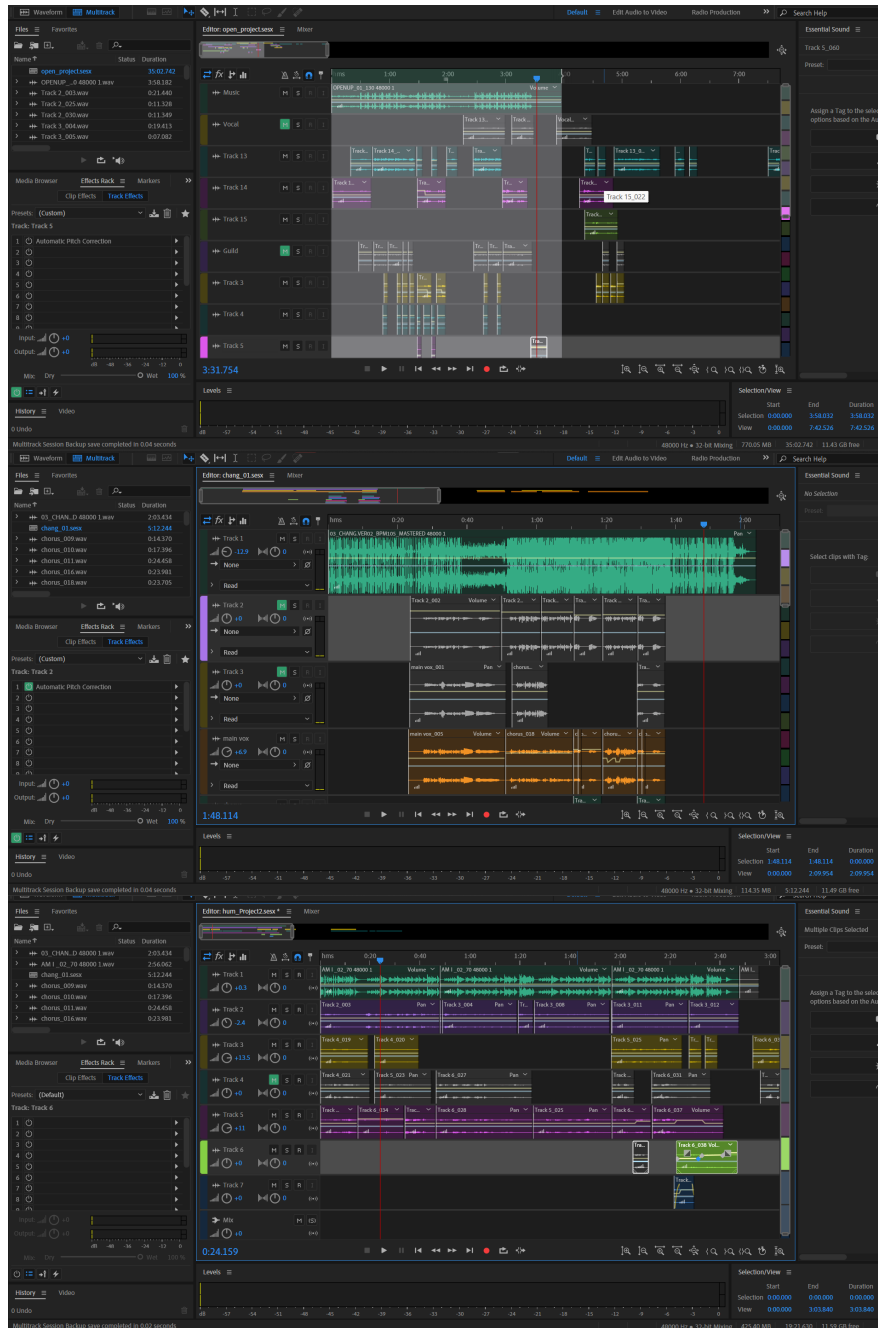
กระบวนการการอัดเพลงเกิดขึ้นหลังจากมีการเตรียมดนตรีของแต่ละฉากเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะมีการพูดคุยและปรับเนื้อร้องกับทำนองเพื่อนัดในการอัดเพลงอีกครั้ง โดยการอัดเพลงจะใช้เวลา 1 วันโดยประมาณ ในการอัดฉบับร่าง เพื่อนำส่งไปมิกซ์ต่อให้เป็นฉบับสมบูรณ์

ภาพ 6.2 กระบวนการอัดเพลง

6.2.1.4 เพลงฉบับสมบูรณ์

เมื่อได้รับเสียงร้องจากนักแสดงแล้ว กระบวนการต่อไปคือนำเสียงที่อัดนำไปทำให้สมบูรณ์ด้วยการมิกซ์และมาสเตอร์ (Mix and Master)

ภาพ 6.3 โทม์ไลน์การมิกซ์เพลง

6.2.2 ดนตรีในภาพยนตร์

นอกจากเพลงที่มีการผลิตขึ้นมาเองแล้ว ยังมีในส่วนของดนตรีที่เข้ามาช่วยประกอบหนังให้สมบูรณ์ ข้าพเจ้ามีการเลือกใช้เสียงเพลงแนว Ambience ที่เข้ามาช่วยเติมบรรยากาศของหนัง และดนตรีอีสานที่เป็นเสียงเครื่องดนตรีต่าง ๆ ที่เป็นลักษณะเฉพาะ เพื่อช่วยให้องค์ประกอบหนังสมบูรณ์

6.2.3 การออกแบบเสียงในภาพยนตร์

การออกแบบเสียงในภาพยนตร์ของข้าพเจ้านั้น ยึดมาจากตัวละครที่มีเอกลักษณ์คือการที่เธอมีอาการวิตกกังวล และตื่นตระหนก ทำให้มีการออกแบบเสียงที่จะช่วยให้มีความเข้าใจมากขึ้นถึงอารมณ์ข้างในตัวละคร เช่น เสียงหัวใจเต้น เสียงความถี่ต่ำเพื่อความกดดัน

บทที่ 7

บทสรุป

ภาพยนตร์สั้น “ก่อนเสียงจะพาจาก (Off Key Life’s)” เป็นภาพยนตร์ที่เกิดมาจากความตั้งใจของ ข้าพเจ้าที่ต้องการจะสื่อสารข้อความที่พูดถึง “ความหวังของชีวิต” ที่เล่าจากประสบการณ์ความรู้สึกของ ข้าพเจ้าที่เคยเกิดขึ้นกับตน เกี่ยวการมีความเชื่อในความหวังของชีวิต และศรัทธาในอนาคต ว่าในสักวันใดวันหนึ่ง แม้หากจะต้องพบเจอกับเรื่องที่เลวร้ายราวกับโลกทั้งใบได้ถล่มลง ก็อย่าได้ลืมนึกว่าความหวังว่าในสักวันหนึ่ง เราจะกลับมาพบกับความสุขได้อย่างแน่นอน แนวคิดนี้เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่สามารถเข้าใจมันได้อย่างถ่องแท้ ตั้งแต่ความตั้งใจแรกในการผลิตหนังเรื่องนี้ โดยที่ข้าพเจ้าหวังอย่างสุดหัวใจในการค้นพบความเข้าใจที่มากขึ้นเกี่ยวกับมัน ในระหว่างกระบวนการถ่ายทำ เพราะตัวข้าพเจ้าเองก็ยังคงหวังให้ตัวข้าพเจ้าได้พบกับความสุขได้ในสักวันหนึ่ง และข้าพเจ้าเองก็อยากให้การถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้เต็มไปด้วยความหวังและความสุขอย่างที่ตั้งใจ

แต่กองถ่ายของข้าพเจ้า เป็นกองที่ประสบพบเจอปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งการเลื่อนกองถ่ายอยู่บ่อยครั้ง หรือการขาดแคลนทีมงาน แต่ข้าพเจ้าก็ยังคงยืนยันที่จะสู้ต่อไปแม้ว่าจะเกิดปัญหาใด ๆ ขึ้นก็ตาม และถึงแม้ตัวงานและการถ่ายทำต่าง ๆ นั้นจะไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ข้าพเจ้าวางเอาไว้ในตอนแรกได้ แต่ข้าพเจ้ากลับมีความภูมิใจและมีความสุข เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้นั้นมีมากกว่าแค่การผลิตหนังข้าพเจ้าได้รู้จักผู้คน ข้าพเจ้าได้รู้จักน้ำใจ ข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะยอมรับชีวิต และสิ่งที่มันเกิดขึ้นหรือดำเนินไปมากขึ้น ตามข้อความของหนังที่ข้าพเจ้าพยายามจะบอกคนดู

“ในวันที่เหมือนโลกทั้งใบกำลังแหลกสลาย แต่หากยังมีความหวัง เราก็จะยังคงมีชีวิตอย่างแน่นอน”

กลับกลายเป็นว่าข้าพเจ้าได้เรียนรู้ในภาคปฏิบัติเสียเองจากการผลิตภาพยนตร์ในเรื่องนี้ มากกว่าผลผลิตจากความพยายามของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ละทิ้งหวัง แล้วเดินต่อไป แม้ว่าจะเจ็บปวดกับคำพูดและคำดูถูกแค่ไหน แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าหากเพียงแต่ยังคงเดินต่อไป ข้าพเจ้าจะต้องสำเร็จในด้านใดด้านหนึ่งอย่างแน่นอน และข้าพเจ้าขอเขียนบทสรุปของปัญหาที่เกิดขึ้นตลอดระยะเวลาการทำภาพยนตร์เรื่องนี้ ดังนี้

- 7.1 ปัญหาด้านบทภาพยนตร์
- 7.2 ปัญหาด้านการถ่ายทำภาพยนตร์
- 7.3 ปัญหาด้านการตัดต่อภาพยนตร์
- 7.4 ปัญหาด้านงบประมาณ
- 7.5 ข้อเสนอแนะ

7.1 ปัญหาด้านบทบาทยนตร์

ปัญหาของบทบาทยนตร์ของข้าพเจ้าส่วนใหญ่แล้วจะมากับความ “ไม่พอดี” ของตัวบท ที่ข้าพเจ้าพยายามจะรักษาทั้งประเด็นของเรื่องที่กำลังจะเล่า ไปพร้อม ๆ กับตัวละครที่ข้าพเจ้าอยากให้เป็นตัวแทนของประเด็นเหล่านั้น แต่กลับกลายเป็นส่วนเกินของเรื่องราวที่กำลังเล่า ตัวละคร “รุ่ง” เป็นตัวละครแง่บวกที่ข้าพเจ้าพยายามจะให้เธออยู่ในหนังของข้าพเจ้าให้ได้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่า ความหวังและความรักจะต้องได้รับการเติมเต็มจากผู้ใดผู้หนึ่งเสมอ จนทำให้ประเด็นน้ำหนักระหว่างแม่ลูกนั้นเบาบางลง จนสุดท้ายข้าพเจ้าจึงได้พยายามแก้ปัญหาเป็นประเด็นเรื่องราวของสามตัวละคร ที่มีความเกี่ยวพันกันแบบไม่รู้ตัว และเป็นตัวแทนของมุมมองต่อโลกในแต่ละคน

นอกจากนี้ข้าพเจ้าได้ประสบปัญหากับการพยายามประคองความยาวของเรื่องให้อยู่ภายใน 25 นาที เพื่อที่จะได้มีการเฟื่อเวลาในส่วนฉากที่มีเพลงประกอบหรือมีเทคนิคการเล่าแบบลงเทคนิค แต่หลังจากด้วยความพยายามอยู่นานจนทำให้กำหนดการของงานล่าช้า จากในช่วงเริ่มพัฒนาที่ข้าพเจ้าเขียนไปมากกว่า 40 หน้า ข้าพเจ้าได้เขียนให้บทภาพยนตร์เรื่องนี้จบภายใน 29 หน้าได้

7.2 ปัญหาด้านการถ่ายทำภาพยนตร์

ปัญหาในการถ่ายทำภาพยนตร์ที่ข้าพเจ้าประสบพบเจอนั้นได้ประกอบไปด้วยสามเรื่อง นั่นคือ

1. การเลื่อนวันกองถ่าย ภายใต้อำนาจนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าได้พบประสบกับปัญหามากมายที่สุด นั่นก็คือปัญหาที่ผู้กำกับภาพของข้าพเจ้าได้ล้มป่วย จนเป็นเหตุที่ทำให้ต้องมีการเลื่อนกอง และสูญเสียทีมงานเกือบทั้งหมดไป ทำให้เกิดความเสียหายตามมา เช่น การที่ต้องลดจำนวนวันที่พักอาศัยอยู่ที่ขอนแก่น เพราะคิวของนักแสดงไม่สามารถขยับเลื่อนได้มากกว่านี้ หรือการที่ทำให้คิวถ่ายทำอื่น ๆ ของข้าพเจ้าเกิดการคลาดเคลื่อนตาม และไม่มีทีมงานหลักอีกเช่นเคย ทำให้ในทุก ๆ คิวของการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ มีจำนวนทีมงานไม่พอ จนข้าพเจ้าและทีมงานคนอื่น ๆ ต้องทำงานควบหลายตำแหน่ง จนข้าพเจ้าไม่สามารถควบคุมการกำกับได้อย่างเต็มที่

2. ปัญหาด้านงบประมาณและจำนวนวันถ่าย เนื่องจากการถ่ายภาพยนตร์ในรูปแบบ Close form แบบข้าพเจ้านั้น จำเป็นต้องมีการควบคุมจำกัดองค์ประกอบอยู่สูง และเนื่องด้วยจำนวนซีนที่ค่อนข้างมีจำนวนมาก และความท้าทายของการถ่ายทำในฉากต่าง ๆ ทำให้การกำหนดงบประมาณและจำนวนวันถ่าย ควรจะมีมากกว่านี้ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตัวบทภาพยนตร์

3. ปัญหาเรื่องการจัดการ ที่ภายในกองของข้าพเจ้า ไม่มีคนคอยควบคุมดูแลการผลิตอย่างจริงจัง ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา เช่น การติดต่อสถานที่หรือการกำหนดวันเวลา

โดยสรุปคือ ด้วยตัวบทที่มีความต้องการค่อนข้างสูง แต่เกิดอุบัติเหตุจนทำให้ความต้องการเหล่านั้นคลาดเคลื่อนจากที่เตรียมการอย่าง ทีมงาน และปริมาณวันถ่าย หรือคนจัดการ ทำให้ตลอดทั้งกระบวนการผลิตข้าพเจ้าใช้เวลาครั้งหนึ่งที่อยู่ภายใต้ชื่อผู้กำกับในกองไปกับการจัดการเรื่องต่าง ๆ

7.3 ปัญหาด้านการตัดต่อภาพยนตร์

ปัญหาด้านการตัดต่อภาพยนตร์นั้นเกิดมาจากการที่ข้าพเจ้าไม่สามารถควบคุมเวลาในตัวเองในแบบฉบับการถ่ายทำและหน้ากระดาษให้ตรงกันได้ จนเกิดเป็นการที่จะต้องตัดทอนเนื้อเรื่องลงมากกว่าครึ่ง เพื่อให้ อยู่ภายใต้ขอบเขตของโครงการ และเนื่องจากตัวบทที่ข้าพเจ้าพยายามเขียนนั้น ข้าพเจ้าพยายามที่จะรักษา ความต่อเนื่องของเหตุการณ์ไว้เป็นฉากต่อฉาก ทำให้การจำเป็นต้องตัดฉากในภาพยนตร์ แล้วยังคงรักษาการ เล่าเรื่องและความหมายเดิมเอาไว้เป็นสิ่งที่ยากมาก

7.4 ปัญหาด้านงบประมาณ

ปัญหาด้านงบประมาณของข้าพเจ้าเกิดขึ้นเมื่อมีการเลื่อนกองถ่ายเกิดขึ้น ในคิวขอนแก่น และยังคิว เวย์ ที่มีการถูกสถานที่ปฏิเสธถึงสองครั้ง ทำให้ข้าพเจ้าจำเป็นต้องจ่ายค่าเสียหายชดเชยในส่วนของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกไปจากนี้ การที่ข้าพเจ้าให้ผู้คนที่ไม่ชำนาญทางด้านของและอุปกรณ์ไปช่วยงานในส่วนนั้นเนื่องจากการขาดทีมงาน ก็ทำให้เกิดปัญหาตามมาในภายหลัง เช่น การชดเชยค่าเสียหายของอุปกรณ์เช่า การชดเชยค่า อุปกรณ์ที่สูญหาย เป็นต้น จนทำให้ไม่สามารถควบคุมงบประมาณตามที่ตัวข้าพเจ้ากำหนดเอาไว้ได้

7.5 ข้อเสนอแนะ

การถ่ายทำภาพยนตร์แนวเพลงเป็นสิ่งที่ต้องใช้การเตรียมตัวและทรัพยากรณ์อยู่มาก ทำให้จึง เหมาะสมสำหรับการถ่ายทำแบบมีกองทุนสูง และเวลาที่มาก อีกทั้งยังจำเป็นต้องมีการควบคุมองค์ประกอบใน ภาพยนตร์เป็นอย่างดี โดยเฉพาะแนวทางการควบคุมและการจัดการเวลาการเล่าในภาพยนตร์ ที่เมื่อตัวอักษร ถูกแปลให้กลายเป็นภาพเคลื่อนไหวแล้ว ตัวกำหนดเวลาที่เคยเป็นมาตรฐานในหน้ากระดาษอาจจะใช้ไม่ได้ ตามเดิม ข้าพเจ้าจึงคิดว่าสำหรับภาพยนตร์แนวเพลงเช่นนี้ สมควรมีการคำนวณไปจนกระทั่งความยาวของแต่ละช็อตและฉาก

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
สื่อสิ่งพิมพ์

ເມັດສະຫຍາຍ ບໍາເພັດສະຫຍາຍ

ສາ ສາດສະຫຍາຍ

ເມັດສະຫຍາຍ ສາດສະຫຍາຍ

A Film by Ranet Santep

ຄ່ອນເສຍຈະພາກ

Director of Photography ພຸດພາດ ຈັນສະຫຍາຍ

Assistant Director ສາ- ໂທກສະຫຍາຍ Art Director ສະສິນ ໂທກສະຫຍາຍ Set Dresser ນິວໂນນ ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ Assistant Camera ພະທັມ ທາວິນ ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ
ບຸນເມັດ ບຸນສິນ ພະທັມ Stedicam Operator ທາວິນ ສາດສະຫຍາຍ Production Manager ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ Wardrobe/Makeup ນິວໂນນ ພະທັມ ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ
Lighting ສະສິນ ພະທັມ ບຸນເມັດ ບຸນສິນ ພະທັມ ສະສິນ ພະທັມ Original Score ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ Sound Recorder ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ Cateria ສະສິນ ສາດສະຫຍາຍ
ສາດສະຫຍາຍ ສາດສະຫຍາຍ ສາດສະຫຍາຍ

ภาคผนวก ข
การนำเสนอ

ก่อนเสียงจะพาจาก

Off-Key Life's

30 MINUTES MUSICAL SHORT FILM

Genre

Drama

Type

Music

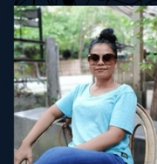
แรงบันดาลใจ

แรงบันดาลใจในการทำภาพยนตร์เรื่องนี้ เกิดมาจากความรู้สึกในใจของตัวเองที่มักจะได้ยินคนอื่นเกสียดอยู่ตลอดตั้งแต่เล็กจนโต จนบ่อยครั้งรู้สึกเหมือนกับสิ่งเหตุผลของการใช้ชีวิตไปเมื่อไหร่ก็ตามที่รู้สึกไม่เป็นที่ต้องการในโลก และมักจะหลบหนีโลกความจริงและสิ่งที่เผชิญด้วยเสียงเพลง

ชีวิตที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและบาดแผล จนในบางครั้งเราก็อาจจะลืมความสวยงามของชีวิต

Project info รัสมิ อีสานโซ

"อีสานประชากรเยอะ เราไปไหนก็เจอคนอีสาน อยู่ทุกที่ เหนือกลาง ใต้ แล้วทำงานหลากหลาย เป็นแม่บ้าน คนขับแท็กซี่ ประปนกันไปหมด แล้วพอเจ้านายเป็นคนในเมือง ก็จะด่าว่าอีสาน ไอ้จิ้งอ้อย แต่ตอนนั้นก็ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว คนอีสานถูกยอมรับมากขึ้น ขณะเดียวกันความเป็นอีสานก็กระจายอยู่ทุกที่ในประเทศ ในโลก แม้เปลี่ยนที่อยู่ แต่รากยังเหมือนเดิม" เช่นเดียวกับหมอสำเ็นที่การเคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่ง สลับเปลี่ยนเป็นความใหม่เก่าอยู่ตลอดเวลา จากอัลบั้มแรกที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง นอกจากจะมีกลุ่มคนฟังทั้งในและต่างประเทศแล้ว รัสมิยังได้รางวัลคมชัดลึกอวอร์ด ปี 2559 ถึง 3 รางวัล คือรางวัลศิลปินเดี่ยวหญิงยอดเยี่ยม รางวัลเพลงยอดเยี่ยม 'นายา' และรางวัลอัลบั้มยอดเยี่ยม 'อีสานโซ'

<https://www.thaifilmworld.com/raas-issanso-entertainment/>

THEME

ความรักและการถูกรักจะทำให้มนุษย์อยู่รอด

CONCEPT

มนุษย์ที่สูญเสียแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต และมีแค่เสียงเพลงเป็นแรงในการขับเคลื่อน

LOG LINE

ฝน ผู้หญิงซิมเซร้านหนึ่งที่มรสวรรค์ในการร้องเพลง แต่ร้องเพี้ยนเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้คน ต้องทิ้งความฝันเพื่อมาดูแลแม่ที่กำลังป่วยระยะสุดท้ายจนพวกเขาทะเลาะกัน จนกระทั่งได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่งที่มาตกหลุมรักในเสียงเพลงของเธอ และค่อย ๆ ช่วยให้เธอมองเห็นด้านดี ๆ ของโลกมากขึ้น

PLOT

ฝน หญิงสาวที่มีความฝันเป็นนักร้องแต่เป็นโรคตื่นกลัวเวที ต้องดูแลแม่ที่ป่วยเป็นโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรงระยะสุดท้าย จนได้เจอกับรุ่ง หญิงสาวคิดบวกที่มาช่วยให้ฝนเข้าใจว่าแม่ก็ยังคงรักเธอ และอยากสนับสนุนความฝันของเธอ จนทำให้เธอก้าวข้ามโรคตื่นกลัวเวทีของเธอได้ และในงานประกวดครั้งใหญ่ที่เธอตั้งตารอมาโดยตลอด เธอได้รู้ข่าวการตายของแม่เธอก็จับปล้นก่อนถูกดันให้ขึ้นไปบนเวที แต่เธอเลือกที่จะร้องเพลงต่อไป เพราะอยากพิสูจน์ความรักที่มีต่อแม่ ด้วยการสานฝันของตัวเองให้สำเร็จ

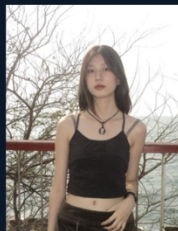
TREATMENT 3 ACT

ACT 1 - ฝนร้องเพลงถึงความเศร้าในชีวิต ถึงเรื่องแม่ที่กำลังจะเสียไปและเขินอาย และความฝันในการเป็นนักร้องของตัวเองที่ไม่อาจเป็นจริงเพราะตื่นกลัวเวที

ACT 2 - ฝนได้เจอกับรุ่ง และได้ฟังมุมมองการใช้ชีวิตของรุ่ง และช่วยเปิดโอกาสให้ฝนได้ร้องเพลงอย่างไม่กลัวเวที และช่วยให้ฝนและแม่เปิดใจต่อกัน ว่าแท้จริงแล้วแม่เธอก็แค่อยากให้ฝนมีความสุข และไม่ต้องการเสียใจกับการตายของเธอ

ACT 3 - ฝนหลังจากคุยกับแม่ก็ดำเนินตามความฝันที่จะเป็นนักร้องต่อ แต่ในช่วงเวลาสุดท้ายก่อนขึ้นเวที เธอกลับมารู้ถึงข่าวการตายแม่ของเธอ ทำให้เธอต้องยอมรับความจริงและก้าวข้ามความเศร้าที่แม่เธอต้องการ ผ่านการร้องเพลง

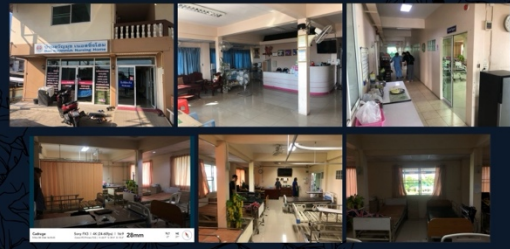
CASTING

Floorplan Location

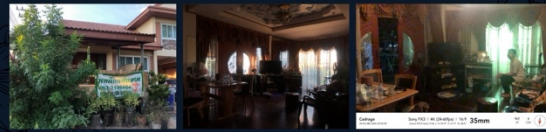
บ้านพักผู้ป่วย

บ้านแม่

บ้านช่างตีเหล็ก

เวทีประกวด

Reference

Mood & Tone

Mood & Tone Dream Scene

Key Visual

Key Visual

ภาคผนวก ค
เบื้องหลังการถ่ายทำ

บทที่ 8 บรรณานุกรม

มาโนช หล่อตระกูล บก. กรมสุขภาพจิต, 2544, คู่มือการดูแลผู้มีปัญหาสุขภาพจิตและจิตเวชสำหรับแพทย์

พิเชฐ อุดมรัตน์. Panic disorder. ใน : เกษม ตันติผลลาชีวะ, บรรณาธิการ. ตำราจิตเวชศาสตร์ สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536:464-74.

พิเชฐ อุดมรัตน์. Panic and generalized anxiety disorders. ใน : ไพรัตน์ พุกษชาติคุณากร, บรรณาธิการ. จิต เวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่ : ธนบรรณการพิมพ์, 2534:529-618.

Ballenger JC. Long-term pharmacologic treatment of panic disorder. J Clin Psychiatry 1991; 52 (Suppl2):18-23.

Feighner JP. Overview of antidepressants currently used to treat anxiety disorders. J Clin Psychiatry 1999; 60(Suppl22):18-22.

[โสมณ ศุภมั่งมี](https://www.gqthailand.com//guest-editors/article/why-does-sad-music-make-us-happy), 2564, ทำไม ‘เพลงเศร้า’ ถึงทำให้เรา ‘รู้สึกดี’? <https://www.gqthailand.com//guest-editors/article/why-does-sad-music-make-us-happy>

โตมร ศุขปรีชา, 2018, ฟังเพลงเศร้า แต่ทำไมเรารู้สึกดี: วิทยาศาสตร์แห่งการฟังเพลง
<https://thestandard.co/why-sad-songs-make-us-feel-better/>

Mikael Cho, 2013, The science of stage fright (and how to overcome it) - Mikael Cho
<https://www.youtube.com/watch?v=K93fMnFKwfl>

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล รณศ แสนเทพ

วัน เดือน ปีเกิด 27 มิถุนายน 2545

ที่อยู่ 131 ม.2 บ้านหนองไช่ ถนน 208
ตำบล ท่าพระ อำเภอ เมือง จังหวัด ขอนแก่น
40260

อีเมล renetsantep5993@gmail.com

ประวัติการศึกษา

2557 - 2562 โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย จังหวัดขอนแก่น

2563 - 2566 ระดับชั้นปริญญาตรีศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาพยนตร์และ
ดิจิทัล มีเดีย ภาควิชาศิลปะศิลปคณะสถาปัตยกรรม ศิลปะและการ
ออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง